KOMMUNISTI

№ 8 (68)
v. 1930. Elokuu

NKP(b):n LENINGR. ja KARJALAN ALUEKOMIT. POLIITTISTALOUDELLINEN KUUKAUSIJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOTE: LENINGRAD, Poltavskaja 12. K/O KIRJA, puh. 173-11.

31.VIII.1920—31.VIII.1930.

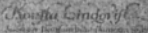
IKUINEN MUISTO KOMMUNAAREILLE!

31-VIII-1920

Elokuun kommunaardien 10-vuotismuisto.

Eräitä näköaloja ja kysymyksiä.

Kymmenen vuotta on kulunut Elokuun kommunaardien murhasta. Kymmenen taistelurikasta vuotta on kulunut siitä törkeästä rikostapauksesta, josta Kommunistisen Internationalen Toimeenpanevan Komitean maailman «kaikille työmiehille, ja työläisnaisille, kaikille työtätekeville» osotetussa julistuksessa 11/9—1920 mm. sanottiin:

«Pietarissa, punaisessa pääkaupungissa on tapahtunut inhottava rikos.— Kommunistinen Internationale on joutunut hyökkäyksen alaiseksi surkuteltavien idioottien taholta, joita oli johtamassa lahtarien katala käsi.— Suomen Kommunistisen Puolueen Keskuskomitean jäsenten ja puolueen aktiivististen työntekijäin murha on siinä määrin kauhea ja luonnoton tapaus, siinä määrin vihamielisen typerä ja samalla rikoksellinen, ettei ole ollut eikä ole mitään siihen verrattavaa koko sosialistisen liikkeen aikakirjoissa.»

Näin lausui kansainvälisen vallankumouksellisen proletariaatin pääesikunta suomalaisten lahtarisalamurhaajain SKP:tä, NKP:tä ja koko Kominternia vastaan kohdistamasta teosta heti sen tapahduttua. Tämä sanonta on tinkimätön tuomio kommunistien murhaajille ja niiden murhaajien edustamalle Kommunistista liikettä ja puoluetta vastaan kohdistetulle rikolliselle liikkeelle. Se poliittinen tuomion sana piti ja se pitää paikkaansa.

Salamurhaajat suorittivat lahtarikäden ohjaamana ja johtamana roistonteon, jollaista ei työväenliikkeen historia tunne. Niin sanoi Komintern. Totta! Tästä sanonnasta on yhä pidettävä kiinni. Tämä merkitsee mielestäni myös sitä, että moiseen rikolliseen liikkeeseen osallistuneilla ei ole tilaisuutta päästä vallankumoukselliseen taistelurintamaan ilman selvää, tinkimätöntä, loppuun asti avointa ja rehellistä tunnustusselvittelyä. Ja mitä itse murhatekoon ja sen järjestelyyn osallistuneisiin tulee, niin heiltä on vaadittava vieläkin enempi. Heiltä on vaadittava ja heiltä vaaditaan enempi kuin joitakin taitavasti sommiteltuja «selityksiä» ja kavalan kieroilevia «työläiskommunistisiin» katsantokantoihinsa vetoamisia. Meillä on mielestäni syytä nyt näiden tapahtumain 10-vuotispäivänä tehdä sille osalle tästä rikollisten koplasta, joka murhaopposition aktiivin muodosti ja joka yhä vieläkin tahtoo esiintyä ja esiintyy erikoisena muka «työläiskommunistisena» ryhmänä, eräitä avoimia kysymyksiä.

Kuitenkin ennen kuin näitä kysymyksiä esitän, haluan luoda pikaisen katsauksen siihen neuvostomaamme yleispoliittiseen tilanteeseen, minkä aikana ja vallitessa tämä rikoksista törkein ja inhoittavin suoritettiin. Tälläkin tilanneseikalla on näet mielestäni välitön yhteys murhatapahtuman kanssa. Se että suomalaisten kommunistien murhat v. 1920 suoritettiin juuri elok. lopulla ja lisäksi kokouksessa missä pääkysymyksenä oli neuvostovallan tilannekatsaus, on mielestäni vallankumouksellisten vehkeilijäin tarkan harkinnan tulos. Koetan hiukan selittää tätä käsitystäni.

Silloista revolverioppositioliikettä selostettaessa on useissa eri yhteyksissä valaistu neuvostovallan silloisia vaikeuksia yleensä ja erikoisesti niitä olosuhteita, missä Suomesta tänne saapuneet vallankumouspakolaiset aluksi olivat ja elivät. Monilla esimerkeillä on osotettu miten niiden silloisten vaikeitten olojen vallitessa ja suomalaisten punapakolaisten poliittisen kypsymättömyyden yhteydessä lahtarien palkkaa-

mille myrkynkylväjille tarjoutui monella tavalla tilaisuutta mustaan, puoluevastaiseen myyräntyöhönsä. Tämän asianhaaran osoittaminen ja valaiseminen on ollut ja on erittäin tärkeää. Ilman sellaista olojen ja ihmisten tarkastelua on objektiivisen kuvan ja käsityksen saaminen tapahtumasta ja siihen johtuneista tekijöistä sivulta tarkkailijalle mahdottomuus.

Mutta minusta tuntuu, että tämän lisäksi myös se seikka, millä tavalla neuvostomaamme silloinen yleispoliittinen tilanne vaikutti ehkäisevästi tai jouduttavasti tähän ovelien lahtariprovokaattorien järjestämään ja johtamaan rikostapaukseen, sen syntyyn, kehitykseen ja luonteeseen, olisi huolellisesti tutkittava ja valaistava. Allekirjoittanut ei kylläkään halua tällaista tutkimusta aloittaa. Lähempi asian siihen puoleen syventyminen ei ole ollut mahdollista. Siihen alottamiseen pikemmin olisi syytä ja edellytyksiä niillä aikoinaan elorantain ja pukkain kavalia kuiskutuksia kuunnelleilla opposition mukaan erehtyneillä tovereilla, jotka nyt ovat päässeet aatteellispoliittiseen selvyyteen asiassa ja jotka tekonsa avoimesti, rehellisesti tunnustaen ja tuomiten tahtovat lopullisesti ja vinoilematta sanoutua irti pukkalaisista juonittelijoista. Tällaisiakin erehtyneitä tovereita löytyy.

Mutta juuri näitä erehtyneitä meidän tulee auttaa oikealle tielle. Haluan tässä yhteydessä ainoastaan viitata eräisiin sellaisiin lähtökohtiin, joista asioista lähempää ja sanoisinko myös sisältäpäin seuranneet toverit voisivat tutkimuksensa ja paljastuksensa alottaa. Ja ei ainoastaan alottaa vaan lähteä pitemmällekin ja juuri tähän avoimeen tunnustusselvittelyyn liittyvälle tutkimusmatkalle.

Sanoin jo edellä, että mielestäni elokuussa 1920 suoritettujen kommunistimurhien ajankohdan määräämisestäkin kuvastuu vastavallankumouksellisten voimien määrätietoinen harkinta ja osuus. Tämän käsitykseni tueksi viittaan neuvostomaamme silloiseen tilanteeseen. Tilanne neuvostomaassamme oli juuri silloin kääntynyt vakavaksi. Ja tämä käänne tuli verrattain äkkiä. Punainen Armeija oli vuoden 1920 keväällä ja kesällä saavuttanut suuria ja loistavia voittoja. Alue toisensa jälkeen siirtyi lahtareilta neuvostollisten joukkojen käsiin. Jo huhtikuussa pidetyssä IX puoluekokouksessa oli keskeisimpänä kysymys uusien alueiden hallinnon järjestelystä, kehitetyn puolue-, valtio- ja taloudellisen koneiston luomisesta. Uusilla, lahtareilta vallatuilla alueilla oli luotava kaikki alusta lähtien, suoritettava sitä perustyötä, mikä keskuksissa suoritettiin jo vuonna 1918.

Näiden Punaisen Armeijan silloisten saavutusten vaikutukset heijastuivat myöskin Neuvostovallan ulkopuolella useissa Europan maissa. Kesällä 1920 oli koolla Kominternin II kongressi. Se oli laaja, jo joukkojärjestöiksi muodostuneita kompuolueita edustava kongressi. Vallankumousaalto oli niihin aikoihin verrattain korkealla Europan maissa, Saksassa, Italiassa, Balkanilla jne. Saksassa esim. monin paikoin perustettiin Punaisen Armeijan osastoja. Kominternin II kongressin aikana kävi monet länsimaisen sosialidemokratian nykyiset johtajat aivan henkilökohtaisesti Kominternin Toimeenpanevassa Komiteassa pyrkimässä järjestöineen Kominterniin. Myös kirjeellisiä pyyntöjä saapui lakkaamatta. Näiden joukkotunkeilujen vuoksi asetti Komintern tunnetut 21 ehtoa pyrkijölle. Näissä pyrkimisissä ja tunkeiluissa osaltaan heijastuu Länsi-Europan proletariaatin silloinen valtava joukkoliike Neuvostovallan puolesta.

Tällaisen yleisen ja sisäisen tilanteen vallitessa tapahtui kesällä 1920 punaisten neuvostollisten joukkojen hyökkäys Varsovaa kohti. Kansainvälinen vastavallankumous, jonka yhtenä oleellisempana tukena olivat Puolan paanit ainaisine roistontöineen, piti kertakaikkiaan murskata. Se oli punaisten tahto. Mutta se ei vielä sillä kertaa tapahtunut. Sensijaan punaiset joukot kärsivät raskaan tappion Varsovan edustalla.

Tämä tappio merkitsi myöskin vakavaa tappiota sisäisellä rintamalla. Neuvostomaassamme oli silloin vakava sisäinen kriisi ja — äärimmäisen voimakasta sanontaa käyttäen — Neuvostovalta oli milteipä häviön partaalla. Kaikki vastavallankumoukselliset voimat sisällä ja ulkona tiukensivat otteitansa. Kas tällaista ja paljon muuta vakavaa kertoo niiden päivien ja kuukausien historia.

Mitä yhteyttä tällä kaikella oli suomalaisen murhaoppositsionin puuhain kanssa?

Ensiksikin on syytä muistaa, että jo se seikka kun joukko punaisiksi itseään sanovia olijoita juuri tuollaisena ajankohtana, neuvostovaltamme vaikeuksien hetkellä, ojentaa aseensa samoja henkilöitä ja samaa rintamaa vastaan kuin mihin muidenkin lahtareiden aseet olivat tähdätyt, jo tämä asettaa tämän teon ja sen tekijät aivan elimelliseksi osaksi vastavallankumouksellisten sen hetken yhteisrintamasta.

Se yhteisrintamalaisuus tietysti koski myöskin elokuun murhien ajankohdan valintaa. Tämän toteamiseksi mainittakoon miten esim. suurpyöveli Pyy-Paasin muistiinpanot osoittavat, että suomalaisten kommunistien salamurhaaminen piti tapahtua jo jonkun verran aikaisemmin, mutta murhaoppositiolaisten «kuolemanrenkaan» toimesta se lykättiin. Samaa kertoivat kuuluisteluissa eräät toisetkin «sisärengaslaiset».

Ne suurmurhaaja Pyy-Paasin muistiinpanot ja monet muut seikat samalla osottavat, että jo useina kuukausina ennen murhia, siis aikana, jolloin vallankumouksen aalto koko Euroopassa löi erittäin korkealle ja jolloin täällä neuvostomaatamme puolustava Punainen Armeija kulki sankarillisten taisteluitten kautta nopeasti voitosta voittoon, niin jo silloin nämä vallankumousta suullaan tunnustaneet murhaopposition sisä- ja kuolemanrenkaitten roikaleet pitivät rikossuunnitteluistunnoitaan lahtariagenttien ja provokaattorien Voitto ja Elviira Elorantain, Railo-Rissasten yms. johdolla. Suunnittelivat johtavien kommunistien murhaamista ja muita roistontöitä. Mutta elokuun murhien käytännöllinen toimeenpano lykättiin juuri siihen ajankohtaan, jolloin tuli se lahtareitten eloranta-railorissas-pukkain odottama «suotuisa tilanne».

Ja milloin heille tuli se «suotuisa tilanne»?

Heti sillä hetkellä kun neuvostomaatamme kohtasi sisäiset vaikeudet, raskaimmat vaikeudet, mitä neuvostomaamme historia tuntee.

Tulee ennen muuta muistaa, että elokuun murhat suoritettiin NKP:n kollektiivin kokouksessa. Murhaajat tunkeutuivat Venäjän bolshevikkipuolueen perusjärjestön kokoukseen, jossa kokouksessa pääkysymyksenä, ainoana kokouksen työjärjestykseen kuuluvana poliittisena kysymyksenä oli kysymys Neuvostovallan yleispoliittisesta tilanteesta ja eritoten kysymys juuri koituneesta tappiosta Varsovan edustalla. Toveri Jukka Rahja esitti kokouksellemme laajan selostuksen Varsovan retkestä ja sen tappioon päättymisestä. Puoluekollektiivimme piti lähteä vetämään tilanteesta käytännöllisiä johtopäätöksiä, eritoten osuudestaan rintaman tiivistämisessä sekä kollektiivin jäsenten velvoituksista siinä. Ja — silloin saapuvat Suomen lahtariston lähettämillä mausereilla varustetut elorantain ym. lahtariprovokaattoreiden yksityiskohtia myöten valmistamat kurjan katalat salamurhaajat, tappavat 8 toveriamme ja toistakymmentä vaikeasti haavoittunutta toveriamme joutuu pitkäksi aikaa sairasvuoteeseen. Tällainen oli kokous, mihin murhaajaroistot tunkeutuivat.

Minusta tuntuu, että tämä kaikki oli tarkoitettu iskuksi, paitsi SKP:tä, myöskin Neuvostoliittoa vastaan. Se oli neuvostovallan rakentajain ja puolustajain rivien harventamista mitä kriitillisempänä ajankohtana. Tosin kumoamaton totuus on, että murhaopposition valmistustyö kohdistui lähinnä ja pääasiassa SKP:tä ja sen johtoa vastaan. Se siis oli määrätietoista Suomen vallan-

kumouksellisen taistelurintaman hajoittamispuuhaa. Mutta ylempänä sanotun lisäksi se seikka, että murhaamispaikaksi valittiin Venäjän kompuolueen yhden perusjärjestön sellainen kokous, jonka työjärjestyksessä ei ollut yhtään ainoata Suomea koskevaa kysymystä, osottaa teon välittömästi tähtäytyneen myöskin Neuvostoliittoa ja NKP:tä vastaan.. Muistamme, että ensimäiset laukaukset kokoushuoneen käytävällä kohdistuivat tilannekysymyksen alustajaan, Venäjän bolshevikkipuolueen vanhaan jäseneen. Ja ensimäiset laukaukset itse kokoussalissa kohdistuivat NKP:n puoluekollektiivin puheenjohtajaan ja sihteeriin. Jo nämä seikat mielestäni riittävän selvästi osoittavat teon selvän vastavallankumouksellisuuden ja harkitun neuvostovastaisuuden.

Asia muuttuu vieläkin selvemmäksi neuvostovastaiseksi vastavallankumouksellisuudeksi, jos lähtisimme henkilökohtaisesti todellisten tekojensa valossa katselemaan niitä tietoisia tai itsetiedottomia vastavallankumouksellisia voimia, Elorannoista, Railo-Rissasista, Pukista, Pyy-Paaseista yms. lähtien aina Höglundeihin ja kaikenlaisiin imperialistiagentti Kopposiin asti. Nämähän olivat monessa suhteessa sangen häikäilemättömiä, neuvostovallan laitoksiin pesiytymään päässeita piileksijöitä, jarruttajia ja saboteeraajia. Heidän osallistumisensa elokuun murhiin oli siis täysin sopusoinnussa heidän yleisen «linjansa» kanssa. Ja se linja oli lahtarilinja. Näin ja vaan näin on heistä ja heidän puuhistaan sanottava. Sitä vastoin ne pohjaltaan rehelliset työläistoverit, joita nämä lurjukset ja roistot onnistuivat taitavalla provokatiollaan narraamaan ja mukaansa vetämään olivat ja ovat aivan eri väkeä, Ne ovat niitä erehtyneitä, joita meidän tulee auttaa nousemaan ylöspäin ja irtautumaan kaikesta siitä aateperinnöstä, mitä heihin tuollaisten lurjusten taholta juurrutettiin.

Jos katselemme tuona aikana Venäjän kommunistisen puolueen suomalaisten järjestöjen tehtäviä, niin havaitsemme, että myös meille, jotka kommunisteina olimme nuoria ja kokemattomia, joutui alun alkaen ja eritoten vuoden 1920 keväällä ja kesällä suoritettavaksemme raskas tehtävä kurinalaisuuden aikaansaamiseksi yleensä ja eritoten neuvostojärjestyksen pystyttämiseksi uusilla Neuvostovallan piiriin joutuneilla suomalaiskansallisilla alueilla. Suomalaiset kommunistit joutuivat osaltaan saattamaan voimaan juuri äsken lahtareitten vallanalaisuudesta vapautetuilla alueilla IX:nen puoluekokouksen tiukkoja päätöksiä, luomaan sinne puolue-, neuvosto- ja taloudellista koneistoa. Leningradin läänin suomalaisalueiden ohella koko Muurman joutui toiminta-alueeksi. Ja mikä tärkeintä — perustettiin Karjalan Työkansan Kommuuni. Se avasi uuden suuren ja tärkeäarvoisen työalan suomalaisille kommunisteille. Puoluetyötä oli lujitettava siellä ja muualla neuvostomaamme suomenkielisen väestön keskuudessa. Kuria oli tiukennettava. Sitä vaati tilanne ja vallankumouksen etu. Kuntoa. kestävyyttä ja kurinalaisuutta ja juuri sitä Karjalankin alkuraivaajilta kysyttiin.

«Kaikki ja kaikenlaiset oppositiot kommunistisessa puolueessa, jonka ohjelma, menettelytapa ja säännöt ovat rakennetut marxilais-leniniläiselle pohjalle, ovat vaarassa ennemmin tai myöhemmin joutua avonaisesti puoluevastaiselle kannalle, suorastaan puoluevastaiseksi, varsinkin, jos pienestä virheestä pidetääu kiinni ja kaikin voimin vastustetaan sen korjaamista, tahi «jos yhden tai muutamien pieneen virheeseen ketjuuntuvat henkilöt, jotka tekevät suuren virheen» (Lenin), niinkuin useimmiten oppositioitten historia osottaa. Näin saattaa oppositio joutua kieltämään puoluekurin ja puolueen, kuten kokemus on niin monasti osottanut.»

(K. Manner. «Elokuun Kommunaardit.»)

Ja uskallan väittää, että sitä myös osoitettiin. Muistissani on suuri joukko tovereita, jotka NKP:n suomalaisten järjestöjen Keskustoimisto niinä kuukausina lähetti esim. Karjalaan ja jotka tekivät siellä vaikeata työtään sellaisella antaumuksella ja kestävyydellä, että heidän työstään ja saavutuksistaan voitaisi kirjoittaa kokonaisia teoksia. Samanlaisia uskollisia työntekijöitä oli paljon, paljon muuallakin, rintamilla ja kaikilla.

Mutta kuitenkin kaikesta suomalaisesta punikkiaineksestakaan ei ollut tähän kurinalaisuutta ja sitkeyttä kysyvään taisteluun ja rakennustyöhön. Kurinalaisuuden puutetta ja muuta epäkelpoa nähtiin vielä silloin neuvostomaassamme yleensä, mutta vielä räikeämmin se tuli näkyviin täällä olleiden suomalaisten keskuudessa. Venäläisillä bolshevikkitovereilla oli sillä hetkellä kirottuina kiusanhenkinä monet oppositiolaiset aina «työläisoppositiolaisista» lähtien «demokraattisen sentralismin» fraktsiaan asti. Viimeksimainitut olivat eräänlaisen «vasemmisto»-ukloonin innokkaita edustajia. Kun vertaamme suomalaisen revolverioppositionin johtajain tunnuksia sekä «työläiskommunistisia» määritelmiä ja lausetapoja noihin venäläisten keskuudessa esiintyneiden erilaisten uklonistien tunnuksiin, niin huomataanpa näillä molemmilla jotain yhteen lankeavaakin. Varsinkin venäläisen «työläisoppositionin» kanssa oli revolverioppositiolla jotain tunnuksien sukulaisuutta. Tosin suomalaiset «työläiskommunistit» olivat alun alkaen selvemmällä puoluevastaisella linjalla kuin mikään räikeinkään venäläinen oppositio. Ja niinpä ne vihdoin lahtarikäden ohjaamina revolverioppositiolaisina menivät elokuun murhien kautta roistouden ja vastavallankumouksen tiellä aina kommunisteja ja kommunistiliikettä vastaan kohdistettuun fascistiliikkeeseen ja fascistisiin roistontekoihin asti.

Kuvaavana piirteenä suomalaisten revolverioppositiolaisten kannanotosta sietää tulla mainituksi se ivamielinen asenne, millä he suhtautuivat tuohon silloin perustettuun Karjalan Työkansan Kommuuniin, siis nyt 10-vuotisjuhliaan viettäneen Neuvosto-Karjalan perustamiseen. Pukkain, Paasien, Elorantain, Sormusten ja Puukkojen ym. lurjusten yhtenä alituisena irvailemisen aiheena noina viikkoina kesällä 1920 oli «suomalaisten herrassosialistien pako Karjalaan». Esimerkkinä tästä mainitsen, että kun kesällä 1920 ensimäinen joukko suomalaisia Karjalan rakentajia lähti Leningradista tälle uudelle työuralleen, niin lähtijöitä asemalle saattamaan saapuneiden tovereiden joukkoon ilmestyi myöskin Pietarin suomalaisten rautatieläisten keskuudessa lahtariprovokatsioonia harjoittaneet revolverioppositionin pääkomissaarit Sormunen ja Puukko eräine apureineen ja kilvan nuo lurjukset nakkelivat ilkeyksiä Karjalan rakennustöihin lähtijöille. Tämä ilkunta ei estänyt näitä paasilaisten «mallikommunisteiksi» ylistämiä herroja Sormusia ja Puukkoja pian sen jälkeen loikkimasta Suomeen veristen lahtareitten leipiin ja tehtäviin. Se karkureina Suomeen luikkiminen on yhtenä todisteena siitä, että jo tätäkin ilkuntaa johdettiin juuri siltä samalta lahtaritaholta, jolta taholta käsin työtätekevien Neuvosto-Karjala on 10-vuotiskautenaan saanut kokea monta roistontekoa, jotka kuitenkin on lyöty alas, samoin kuin lyötiin lahtarien ohjaaman murhaoppositionkin puuhat.

Minusta tuntuu, että suomalaisen revolverioppositionin Neuvostoliittovastaisten puuhien valaisemiseksi tulisi tovereitten esittää muistojaan ja kokemuksiaan. Ennenkaikkea niiden tovereiden, jotka joutuivat petettyinä, narrattuina siihen oppositioliikkeeseen mukaan, mutta jotka nyttemmin ovat rehellisesti ja tinkimättömästi mokomista tuholaisista eronneet. Eräät keskustelut yksityisten tovereitten kanssa ovat vahvistaneet minussa käsitystä, että tällaistakin murhaoppositionin vastavallankumouksellisuutta osottavaa muistelma-ainehistoa on saatavissa paljon enempi kuin mitä sitä tähän asti on julkisuudelle esitetty.

Tämä riittäköön asian tästä puolesta.

* * *

Elokuun kommunaardien 10-vuotismuisto velvoittaa meitä entistä tarmokkaammin tekemään työtä kommunismin työsaralla, työskentelemään väsymättömästi sen proletaarisen vallankumouksen asian voittoonviemiseksi, minkä puolesta toverimme 10-vuotta sitten lahtarisalamurhaajain kuulien satuttamana kaatuivat. Sen murhatapauksen jälkeen on kommunismin asia kaikkialla mennyt suuresti eteenpäin. Lopullisen voitonpäivä lähenee.. Mutta taistelu ei ole vielä päättynyt. Yhä on edessämme kestävyyttä, uhrautuvaisuutta ja kurinalaisuutta vaativia kumouksellisia tehtäviä.

Kommunistisen vallankumoustaistelun voittokulun yhtenä valtavana todistuksena on se, että työläisten ja talonpoikain neuvostovalta on nyt kokonaan aivan toinen kuin elokuun päivinä kymmenen vuotta sitten. Sosialismia rakennetaan. Paljon on suoritettu. Sosialistinen suurteollisuus kohoaa. Maataloutta kollektiivisoidaan. Ja myrskyisä on etenemisen vauhti sosialismin rakentamisrintaman kaikilla aloilla. Porvariston viimeisiä rivistöjä vastaan hyökätään. Ne lyödään. Kulakkien luokkana likvidoimista toteutetaan. Nämä neuvostojen maan suuret saavutukset merkitsevät koko maailman proletariaatin asian valtavaa voittokulkua. Ja tämä voittokulku, — kommunismin leviäminen — onkin edennyt valtavassa mitassa kautta koko maan piirin, kautta kaikkien maiden.

Mutta silti emme saa aliarvioida porvariston kansainvälistä voimaa. Porvaristo on yhä olemassa. Suomenkin lahtariporvaristo on yhä olemassa. Entistä villimpänä se raivoaa oman maansa työtätekeviä sekä Neuvostoliittoa vastaan. Ja se sama porvaristo, joka kymmenen vuotta sitten työnsi provokaattoriagenttiensa kautta murha-aseet kommunistien murhaamiseksi kulakki-ideologian omaavien Pyy-Paasien ja kumppanien käteen, on Neuvostoliiton läntisissä rajamaissa kautta linjan siirtynyt fascistiselle linjalle. Suomessakin on jo suoritettu fascistikaappaus. Ja emme saa unohtaa, että sen toimeenpanossa ja yleensä fascistisen toiminnan joukkotukena ovat olleet ja ovat porvarilliset talonpojat. Suomessakin on siis tapahtunut se «talonpoikaisnousu», se «parlamenttarismin kukistuminen», jota esim. fascisti Pyy-Paasi puheissaan ja muistiinpanoissaan yli 10-vuotta sitten lakkaamatta kaipasi ja minkä puolesta hän 10 vuotta sitten mauseriaankin käytti. Tämä talonpoikaiston oleminen fascistiporvarien joukkotukena Suomessa ja muualla osottaa sen, että yhä on porvaristolla käytettävänään näitä pyypaasilais-maisia mielettömiä intoilijoita, (talonpoikaishoukkioita) jotka kommunismin hävittämisinnossaan tekevät mitä tahansa. Suomalaiset kirjapainon särkijät ym. lapualaistekojen tekijät ovat murhaaja Paasin aateveljiä.

Toveri O. V. Kuusinen kirjoituksessaan neljä vuotta sitten määritteli täällä neuvostomaassamme suomalaisten vallankumouspakolaisten keskuudessa levinneen murhaoppositioliikkeen fascis. tiliikkeeksi, jota perimmältään johti lahtarien ohrana».Käytettävänä olevan ainehiston perusteella hän eritteli murhaopposition aktiivisten ajajain joukosta kolme pääryhmää: 1) palkatut ohranan agentit, kuten esim. Voitto Eloranta vaimoineen ja joukko muita, joista toiset samalla toimivat Englannin vakoilutoimiston palveluksessa: 2) «tietoiset noskelaiset, kuten Matti Turkia, Evert Eloranta», jotka «olivat sisäpuoleltaan aivan ruokkoomattomia sosialidemokraatteja.» 3) «Osa heistä oli taas sellaisia fascisteja, jotka kuvittelivat olevansa vallankumouksellisia kuten esim. Paasi». Tässä viimeksimainitussa ryhmässä ja koko murhaoppositiossa toimi ikäänkuin «kenraalisihteerinä» «kommunismin naamarilla liikkuva fascistinen juonittelija Väinö Pukka.»

Tällä tavalla toveri Kuusinen määritteli murhakonnain päävoimat ja aktiivit neljä vuotta sitten. Nyt, jolloin fascismi Suomessakin avoimena riehuu,

tulee meidän ottaa tästä hänen esittämästään arviosta oppia kaikenkarvaisia kommunismin vihollisia arvioidessamme.

Toveri Kuusinen samassa kirjoituksessaan, johon toverit voi tutustua hankkimalla «Elokuun Kommunaardit»—julkaisun, teki murhaoppositiolaisille mm. seurravat kysymykset:

«On kysyttävä Pukan ja Paasin ryhmältä: Milloin ja missä ovat he tuominneet ryhmänsä pääorganisaattorin Voitto Elorannan ja ne muut ohranan agentit, joiden kanssa ennen yhdessä toimivat? Tähän asti ei ole vielä kuulunut heidän tuomiota niistä. Ne voivat kenties sanoa, että eivät ole vastuussa siitä, jos provokaattori on päässyt pujahtamaan heidän joukkoonsa. Mutta eivätkö he tunne vastuuta edes paljastetun provokaattorin oikean nimen salaamisesta?

On kysyttävä Pukan ja Paasin ryhmältä: milloin ja missä ovat he tuominneet entisen aktiivisen noskelaisjäsenen Matti Turkian, joka Pukan toimesta keinoteltiin Ruotsiin. Turkia kehui täällä olevansa kommunisti, vieläpä sitä parasta «työläiskommunisti»-lajia, niinkuin Pukkakin, joka vannoi hänet uskollisista uskollisimmaksi Neuvosto-Venäjän palvelijaksi. Mutta tämä sama Turkia heti Ruotsiin päästyään julistikin olevansa uskollinen sosialidemokraatti sekä alkoi vaahto suussa häväistä kirjoituksillaan Neuvosto-Venäjää ja kommunismia. Sanokoot nyt Pukka ja Paasi, millä nimellä on kutsuttava tuollaista miestä? Työläiskommunistiksiko? Siksi he sanoivat häntä ennen. Mutta eikö totuuden nimessä pidä häntäkin sanoa provokaattoriksi? Se hän on ollut, mutta missä Pukka ja Paasi ovat hänet provokaattoriksi tuominneet?

Ja vielä on kysyttävä Pukan ja Paasin ryhmältä: milloin ja missä he ovat tuominneet elokuun kommunaardien murhan?»

Näin kyseli Kominternin sihteeri toveri O. V. Kuusinen. Ja merkillepantavaa on, että vaikka jo neljä vuotta on kulunut siitä kun tov. Kuusinen asetti murhaoppositiolaisille avoimesti vastattavaksi nuo vakavat ja selvät kysymykset, niin vieläkään ei yksikään noista «todellisista työläiskommunisteista» ole noussut selvällä ja avoimella tavalla niihin vastaamaan. Eivätkö he ole voineet ehtiä laatia vastausta neljässä vuodessa? Ehkä aika on ollut paatuneille pahantekijöille liian lyhyt. Mutta vastattava heidän kuitenkin on.

Tällaisia kysymyksiä voitaisi jatkaa tuolle samalle ryhmälle. Heiltä on vaadittava enempikin kuin kysymyksiin vastaamista: selvää ja avointa tilintekoa rikoksistaan. Heiltä on vaadittava vastausta, avointa, selvää ja kaikesta kieroilusta vapaata esim. seuraaviin seikkoihin:

Milloin ovat nämä opposition edustajat sanoneet itsensä irti monista ohranan miehiksi menneistä ja ohranana esiintyneistä omistaan, roistoista, jotka lahtari-Suomessa ovat heti sinne mentyään antautuneet ohranan hommiin, tai ovat jo täällä toimineet ohranan asialla. Miksi nämä oppositiolaiset aivan viime päiviin saakka puolustivat erästä Uhtualla ym. paikkakunniila touhunnutta **Antti Pokkista**, joka joku aika sitten karkurina luikki lahtari-Suomeen ja siellä lahtarituomareitten edessä avoimesti ilmoitti olleensa täällä neuvostomaassa kommunistien keskuudessa lahtarien asioilla? Lahtarit lehtitietojen mukaan puolustivat oikeudessaan tätäkin seikkailijaa ja myönsivät sen omakseen ja lähettivät sen edelleen vankilaohranakseen, samalla kun hänen matkakaverikseen ilmoittamaansa opposition miestä **Kalle Tuittua** eivät lahtariohranat lainkaan pidättäneet. Tämä Pokkinen on ollut Suomeen karkaamiseensa asti Pukkain ja Paasien erikoisen hellässä huolenpidossa, mutta siitä huolimatta, tai ehkä juuri sen vuoksi ei tätäkään katalaa lahtarikarkuria ole murhaajaryhmän taholta tuomittu. Miksi? Epäilemättä siksi, että nuo täällä neuvostomaassa olevat murha-aktiivit eivät ole vieläkään tehneet

tiliä entisyytensä kanssa. Eivätkä he ole sitä selväntekoa aloittaneetkaan. Miksi? Sitä heiltä on kuuluvasti kysyttävä?

Miksi he eivät tuominneet fascistija suojeluskuntapäällikkö Heiniön ihailemaa entistä avustajaansa Palhoa, samaa Palhoa, jonka lahtarit taannoin avoimesti ja virallisesti omakseen julistivat? Tämäkin on yhä Pukkain parhaimpina siinä joukossa. Tai miksi ei siltä taholta ole tuomittu eri maissa kansainvälisen ohranan agentteina olevia Forsmanneja tms.? Miksi eivät murhaopposition alipomot Sormunen, Kovanen, Honkala, Puukko, Kohtaneva ja monet muut Suomen lahtarien suojiin ja tehtäviin karanneet ole tulleet siltä taholta poliittisesti tuomituiksi? Näistä **Honkala** oli Valkeasaaressa murhasakin linjamiehiä, murhaaja Paasin hyvä ystävä, **Kovanen** yksi Paasin pääapureita Dibunassa, järjesteli provokatoorisia tekoja vielä elokuun murhien jälkeenkin. **Kohtaneva** taasen oli keskeisimpiä opposition hakoja 6:ssa rykmentissä ja **Sormunen** Suomen asemalla. Monia muita samanlaisia oli siinä karsinassa. Ne ovat kurjia karkureita, tehneet Suomen ohranalle palveluksia ja yhä tekevät. Ja nämä sekä myöhemmin Pukan lähettämä Tammisaaressakin ohranapuuhissa esiintynyt ohrana **Ritvanen** sekä Pukan ja kumppanien luota myöhemmin «paenneet» aktiivimurhaajat **Sulanderit** jms. ovat puhaltaneet aina Suomessakin lahtarin ja nosken kanssa samaan hiileen ja touhunneet lujasti kommunisteja vastaan. Ne näistä oppositioroikaleista, jotka Tammisaareen joutuivat, toimivat ilmiantajina sielläkin. Kysymme: koska ja miten ne «todelliset työläiskommunistit» Pukat ja Paasit kavereineen ovat näistä konnista irtisanoutuneet? Milloin nämä oliot ovat tekoineen tulleet siltä taholta tuomituiksi?

Edelleen kysymme: mistä johtuu, että murhaaja Pyy-Paasin vanhin veli jota Paasi kehui kommunistiksi, Pyy-Paasi-veljesten kotitalon isäntä **Jussi Pyy** Viipurin pitäjästä on yksi Itä-Suomen kiukkuisempia ja keskeisimpiä sosialidemokraatteja? Mistä johtuu, että myös «mallikommunisti» **Juho Laine**, Evert Elorannan veli, jota usein kuulin murhaaja Pyy-Paasin sanovan «kommunistiseksi oppi-isäkseen», mistä johtuu, että myös tämä opettajaherrasmies on Suomessa nykyisenä fascismin kautena hyvin pinnalla näkyvä sosialifascisti? Noskein edustajaehdokas ym. Tällaisia on aika paljon Pukan läheisimmän ystävän, sosialifascisti Matti Turkian karsinassa Suomessa. Ja myös ohranan karsinassa ohranatoimissa on näitä monia. Milloin Pukan ja Paasin ryhmä on nämä tuominnut?

Näitä kysymyksiä voitaisi esittää paljonkin. Ja totuus on se: näihin tällaisiin nähden, eivät pukkain ja paasien ryhmäkuntalaiset ole välejään rikkoneet. Kymmenen vuotta on kulunut Elokuun kommunaardien murhista aikaa. Ja tällaisia edelläkerrotun kaltaisia kokemuksia on saatu lahtariapureiksi siirtyneistä oppositiolaisista aivan tukkukaupalla, mutta yhä ovat murhaoppositiolaiset niitä pyöriviä hyrriä, jotka yhä kieppuvat itsensä ja ruman entisyytensä ympärillä ja kiehuvat omassa likaliemessään. Me tunnemme Pukat ja Paasit siksi hyvin, että emme ihmettele tätä. Me vain toteamme nämä tosiasiat.

Yksi asianhaara kuitenkin on sellainen, jossa on tapahtunut muutosta oikeaan suuntaan. Ja sitä osaa asiasta on kaikissa esiintyvissä yksityistapauksissa vietävä edelleen käytännöllisestikin oikeaan ratkaisuun. Tarkoitan sitä, että monet murhaopposition joukkoon aikoinaan erehtyneet ja narratut rehelliset työläiset ovat jo eri yhteyksissä antaneet murhaoppositioliikkeestä ankaran tuomionsa ja he aatteellisesti kulkevat vallankumousliikkeen mukana. Osa heistä taistelee täällä Neuvostoliitossa jo puolueenkin riveissä. Minusta tuntuu, että siltä osalta näistä tovereista, jotka eivät vielä ole puolueessa ja joita useita tunnen, on tällä hetkellä paras vastaus murhaajakoplalle ja niiden puu-

hille se, että pyrkivät avoimin selityksin ja selvityksin organisatoorisesti puolueeseen. Tällä tavalla he voivat tehdä ulosnäkyvääkin työtä vallankumouksen rintaman lujittamiseksi. Nämä huomautukset olen tahtonut avoimesti esittää vain niille työläistovereille, jotka jo nyt rehellisesti ja puolueemme linjan mukaisesti täyttävät tehtävänsä sosialismin rakentamisen rintamalla ja tahtovat tiukasti taistella kaikkia hajotus- ja sivupyrinnöitä vastaan.

Edelläolevat Elokuun kommunaardien muistoa ja murhaoppositiota koskevat rivit olen kirjoittanut lähinnä Neuvostoliiton ja NKP:n asioita taustana pitäen. Mutta opetus tästä tapahtumasta ulottuu paljon laajemmallekin lähinnä koko suomenkieliselle proletariaatille Suomessa, Amerikassa ja täällä Neuvostoliitossa. Meillä on siitä paljon oppimista vastaisten taisteluiden varalle.

SKP:n puheenjohtaja toveri **Manner** neljä vuotta sitten kirjoituksessaan «Elokuun Kommunaardit»-julkaisussa keskitti näiden v. 1920 elokuun tapahtumain opetuksen kahteen sanaan: **«puolueen puolesta»**. Minusta tuntuu, että tämä opetus: puolueen puolesta, puolue-eheyden, puoluelinjan ja puoluekurin puolesta, on meille tälläkin hetkellä ja eritoten juuri nyt tärkeistäkin tärkein. Niin täällä Neuvostoliitossa kuin Suomessakin. Sitä opetusta me emme saa unohtaa.

Paljastaessamme nyt Elokuun Kommunaardien 10-vuotispäivänä päämme kaatuneitten tovereittemme hautakumpujen äärellä me kutsumme työtätekeviä taisteluun kommunismin lipun alla, puolueen puolesta, puolueen eheyden ja kurin lujittamiseksi ja proletaarisen vallankumouksen voittoon viemiseksi. Kohdistakaamme proletaarisen vallankumouksen hävittävä tuli kapitalismia ja porvaristoa vastaan, tuli fascismia vastaan, tuli kaikenkarvaisia puoluevastaisia oppositiolaisia vastaan, tuli sosialifascisteja, opportunisteja ja kaikkia luokkavihollistemme asiaa ajavia voimia vastaan. Kommunistiset taistelurivit kaikkialla tiiviiksi ja lujiksi. Eteenpäin Kominternin linjalla ja lipun alla kohti ratkaisevia taisteluita, kohti proletariaatin lopullista voittoa. Siinä Elokuun Kommunaardien 10-vuotismuiston tärkeä velvoitus.

K. L.

«Ken vähänkin heikentää proletariaatin rautaista kuria (varsinkin proletariaatin diktaatuurin aikana), se tosiasiallisesti auttaa porvaristoa proletariaattia vastaan» (Lenin. «Vasemmistolaisuus lasten tautina», Leningrad 1920 siv. 31 ja 33).

«Jokaisen puolueemme jäsenen on elävään tietoisuuteensa lähtemättömästi painettava, että heidän velvollisuutensa on suojella ja puolustaa kuin silmäterää puolueen sekä puoluejohdon arvoa ja toveriluottamukseen perustuvaa yhteyttä», sillä «bolshevismin a ja o on Kommunistinen Internationale ja Kommunistinen Puolue, sen periaatteet, sen leniniläinen tie, sen vallankumouksellinen johtaja ja arvo, sen yhteys ja voima».

(SKP:n V:nen puoluekokouksen päätöksestä).

Laajennetun hyökkäyksen puoluekokous.

Kuudennellatoista puoluekokouksella on ja täytyy olla suuri merkitys koko Kommunistiselle Internationalelle, sen kaikille osastoille niin kapitalistisissa kuin siirto- ja epävapaissa maissakin. Se kokoontui aikana, joka merkitsi murrosta ei vain Neuvostoliitossa, vaan myöskin kapitalistisissa maissa. Kapitalistiselle maailmalle merkitsee murros suhteellisen vakaantumisen luhistumisen alkua, maailman taloudellisen pulan syventymistä ja laajentumista ja kapitalististen maiden sisäisten ja ulkoisten ristiriitojen kasvamista ja kärjistymistä. Neuvostoliitolle on tänä murroskautena ominaista sosialistisen rakennustyön suuremmoinen edistyminen, kohottaen se kommunismin uudelle, korkeammalle tasolle.

Neljästoista puoluekokous oli teollistuttamisen puoluekokous. Viidestoista puoluekokous pidettiin pääasiassa maatalouden kollektivisoimisen merkeissä. «Kuudestoista puoluekokous merkitsee sosialismin laajenevaa hyökkäystä koko rintamalla, kulakiston hävittämistä luokkana ja joukkokollektivisoinnin toteuttamista käytännössä». (Stalin XVI puol. kok.) Äskettäin päättyneen puoluekokouksen kaikkien päätösten ytimenä on juuri vahvistaa tätä siirtymistä yksityisalojen hyökkäyksestä koko rintamalla tapahtuvaan hyökkäykseen ja taata sen edelleen kehittyminen.

Tämä sosialismin yhä kehittyvä ja laajeneva hyökkäys johtuu Neuvostoliiton taloudellisessa tilassa tapahtuneista perinpohjaisista muutoksista.

Ennen kaikkea on sosialistisen teollisuuden osuus Neuvostoliiton kansantaloudessa kasvanut suuresti. Kehittyen poikkeuksellisen nopeassa tempossa hallitsee sen tuotanto jo koko kansantalouttamme. Teollisuutemme tuotanto on kasvanut siinä määrässä, että maamme on muuttumassa maatalousmaasta teollisuusmaaksi. Sosialistisen sektorin tuotannon laajentumista on seurannut yksityiskapitalismin osuuden ehdoton väheneminen kokonaistuotannossa. Suurteollisuudessa rajoittuu yksityiskapitalismin osuus vain joihinkin prosentin osiin. Sen sijaan kasvaa sosialistisen teollisuuden osuus ja merkitys sen kehittymistä vastaavassa määrässä muodostaen maamme talouden uudistamisen tärkeimmän vipusimen.

Tärkein merkitys maamme taloudellisen tilan muuttumiselle on maataloudessa parhaillaan tapahtuvalla sosialistisella uudelleen rakentamisprosessilla. Maataloudessa tähän saakka vallalla ollut pientavaratalous tarjosi sopivan maaperän kapitalististen ainesten kasvamiselle, josta johtui että kapitalistiset ainekset olivat tällä alalla hyvin voimakkaat. Joukkokollektivisoinnin kehittyminen, ei vain köyhien, vaan myöskin keskivarakkaiden kääntyminen sosialismin puoleen ja neuvostotalouksien rakentaminen, sai maaseudun taloudessa perinpohjaisia muutoksia aikaan. Sosialistisen sektorin osuus alkaa olla maataloudessakin ratkaisevaa laatua. Pieni, jälelle jäänyt tavaratalous muuttuu sosialistiseksi suurtaloudeksi ja alkaa käyttää konetekniikkaa ja nykyaikaista maanmuokkausteknikkaa hyväkseen. Joukkokollektivisoinnin pohjalla tapahtuu kapitalististen kulakkitalouksien hävittäminen.

Siten on jo käytäntö konkreettisesti osoittanut mahdolliseksi, proletariaatin diktatuurin vallitessa ja komentavien kukkuloiden ollessa työväenluokan käsissä, kohottaa pikkutavaratalous sosialistisen tuotannon pohjalle ja kitkeä kapitalismi pois juurineen. «Viisivuotissuunnitelman loppuun mennessä täytyy SSSR:n kollektivisoiminen olla pääosaltaan loppuun suoritettu ja koltalouksien kylvöalan täytyy siihen mennessä käsittää

8/10 SSSR:n koko kylvöalasta, joka nyt on yksityistalouden hallussa». (Stalin). Ainoastaan proletariaatin diktatuuri tekee talonpoikaiston perusjoukolle mahdolliseksi pelastua häviöstä ja kurjuudesta, orjuudesta ja äärettömästä riistämisestä, jonka alaisena kapitalististen maiden talonpoikaisto nääntyy. Vain proletariaatin diktatuuri tekee mahdolliseksi talonpoikaistolle sivuuttaa tämä historiallinen aste—kapitalistinen helvetti ja muuttua sosialistisen yhteiskunnan vapaiksi työntekijöiksi.

Mutta ei ainoastaan maaseudun pientalous ole sosialistisen uudelleen muodostuksen alaisena. Tämä kehitysprosessi on käynnissä myös niiden SSSR:kansojen keskuudessa, joiden keskuudessa oli vallalla vielä takapajuisemmatkin talousmuodot, siellä, missä oli säilynyt vielä patriarkaalinen talous. Sielläkin muuttaa osuustoiminta ja sen korkein muoto — kollektivisoiminen — juuriaan myöten taloudelliset olot. Täällä tapahtuu siirtyminen välittömästi kaikkein alhaisemmasta kaikkein korkeimmalle yhteiskunnallisen kehityksen asteelle.

Kuudestoista puoluekokous totesi, että niistä viidestä talousmuodosta, jotka Lenin osoitti vallankumouksen ensimmäisellä kaudella olevan luonteenomaista maallemme ja joista pikkutavaratalous oli vallitsevin, niistä sosialistinen tuotanto ei ole nyt ainoastaan johtavin, vaan alkaa olla kaikkialla vallitsevin.

Nämä perinpohjaiset muutokset maamme taloudessa pakottavat meidät kiinnittämään huomiota myös talouspolitiikan kysymyksiin. Uusi talouspolitiikka määräsi sosialistisen teollisuuden ja talonpoikaistalouden välisen yhteyden erityiseksi muodoksi tavaranvaihdon. Tämän politiikan pohjalla lujitti proletariaatti vuodesta 1921 lähtien, pitäen hallitsevia kukkuloita hallussaan, markkinoiden välityksellä taloudellista yhteyttänsä talonpoikaiston kanssa, rakensi sosialismia, rajoitti ja tunki pois kapitalistisia aineksia, jotka pyrkivät uudelleen kasvamaan pikkutavaratalouden pohjalla. Tätä sosialistista hyökkäystä, joka XVI puoluekokoukseen mennessä muuttui sosialismin laajennetuksi hyökkäykseksi, seuraa nyt taloudellisen tilan perinpohjaiset muutokset. Pikkutavaratalous osuustoiminnallistuu ja muuttuu suurtaloudeksi, sosialistiseksi taloudeksi. Teollisuuden ja tavaranvaihdon alalla on yksityiskapitalismin osuus supistunut jo mitättömän pieneksi. Maaseudulla häviävät yksityiskapitalistiset ainekset. Mutta tämä aiheuttaa samalla muutoksen taloudellisissa yhteyksissä: sosialistisen teollisuuden ja maatalouden sosialistisen sektorin välinen taloudellinen yhteys osuustoiminnan välityksellä on kokonaan toista laatua kuin saman teollisuuden ja yksilöllisen talonpoikaistalouden yhteys kapitalismin välityksellä. Huolimatta tavaramuodostaan on ensin mainittu yhteys jo «olemukseltaan» sosialistinen. Näiden muutosten mukana ja niiden kanssa samassa määrässä voimistuvat myös sosialistisen suunnitelmallisuuden perusteet taloudessa. Samalla viettää uusi talouspolitiikka nyt viimeistä vaihettaan.

V. 1921 sanoi Lenin: «aineellisessa, taloudellisessa, tuotannolisessa mielessä emme ole vielä sosialismin «eteisessä». Nyt, v. 1930 voimme sanoa olevamme jo sosialismin eteisessä, että» olemme siirtyneet jo sosialistiseen aikakauteen, koska koko kansantalouden kaikki taloudelliset vipusimet ovat nyt tuotannon sosialistisen sektorin käsissä, vaikkakin, sosialistisen yhteiskunnan rakentaminen ja luokkaerilaisuuden poistaminen onkin vielä kaukana». (Stalin).

Laajennettua sosialistista hyökkäystä seuraa luokkataistelun kärjistyminen. Luokkana häviävä kulakisto, porvariston jätteet ja vastavallankumouksellinen sivistyneistö taistelevat itsepintaisesti sosialismia vastaan. Heidän vastustuksensa esiintyy mitä erilaisimmissa muo-

doissa, salaliitoista, aseellisen kapinan yrityksistä ja terroristisista teoista aina kaikkein hiotumpiin tuotannon vahingoittamiskeinoihin saakka, alkaen kollektiivisista talouksista ja tehtaista ja päättyen korkeimpiin taloudellisiin elimiimme. Vain järjestyneen työväenluokan ja sen puolueen voima ja mahti kykenee ei vain murtamaan tämän vastustuksen, vaan myös siitä huolimatta saavuttamaan suuremmoisia tuloksia sosialistisessa rakennustyössään. Tämä luokkavihollisten vastustus on yhtenä perustavana syynä niihin vaikeuksiin, joita vastaan proletariaatin on taisteltava. Mutta vaikeudet voidaan poistaa vain järkähtämättömän sosialistisen hyökkäyksen kautta, vain tuhoamalla lopullisesti luokkaviholliset maassa.

Varsinkin maatalouden jälellejääneisyys aiheuttaa suuria vaikeuksia. Karjatalouden alhainen tila tuntuu hyvin terävänä elintarvevaikeuksien muodossa. Kevyen teollisuuden raaka-aineen puute estää tyydyttämästä sen tuotteiden kysyntää riittävässä määrässä. Mutta nämä vaikeudet voidaan poistaa vain laajennetun sosialistisen hyökkäyksen tietä. Sen osoittaa jo saavutettu kokemuskin. Huolimatta opportunistien rääkkymisestä onnistui meidän kollektiivisten talouksien ja neuvostotalouksien kehittämisen tietä lyhyessä ajassa vapautua viljapulasta. Neuvostotalouksien ja kollektiivisten talouksien lisääntyminen ja menestys teki mahdolliseksi tänä vuonna ensi kerran kohottaa kylvöala sodan edellistä suuremmaksi, korvata hävitettyjen kulakkitalouksien ja entisten suurtilallisten talouksien kylvöala ja kohottaa samalla satoisuutta. Neuvostotaloudet ja kollektiiviset taloudet yhdessä kone-traktoriasemien kanssa tekivät mahdolliseksi laajentaa tänä vuonna huomattavasti puuvillan, sokerijuurikkaan, pellavan ja muiden teknillisten kasvien kylvöalaa. Raskaan teollisuuden ja koneteollisuuden kehittyminen, yhdessä kollektiivisten talouksien ja neuvostotalouksien pohjalla tapahtuneen raaka-aineperustan laajenemisen kanssa antaa jo nyt mahdollisuuden alkaa huomattavan paljon nopeampi kevyen teollisuuden kehittäminen.

Laajennetun sosialistisen hyökkäyksen tietä on nyt myös välttämättä ratkaistava karjatalouskysymys. Järjestämällä karja- ja siipikarjatalouksia, oikein asettamalla tämä kysymys kollektiivisissa talouksissa ja neuvostotalouksissa antaa mahdollisuuden mahdollisimman lyhyessä ajassa sosialistisen suurmaatalouden tietä vapautua karjatalouspulasta ja parantaa työtätekevien elintarpeiden hankintaa.

Viisivuotissuunnitelman toteuttaminen neljässä vuodessa, metalliteollisuuden nopea kehittäminen, hiilentuotannon lisääminen, koneteollisuuden kehittäminen, sähköasemien rakentaminen ja siten luoda teollisuuden perusteet; edelleen kehittämällä neuvosto- ja kollektiivisia talouksia niin viljan viljelys kuin karjatalouden, niin karjatalouden kuin teknillisten kasvien viljelyksen alallakin; kulttuurivallankumouksen täydentäminen; horjumaton hyökkäys kapitalististen ainesten tuhoamiseksi — siinä tie, jonka XVI puoluekokous osoitti ja jonka tulee taata sosialismin rakentaminen mahdollisimman lyhyessä ajassa Neuvostoliitossa.

Näiden suuremmoisten tehtävien suorittaminen vaatii bolshevikipuolueelta joukkojen aktivisuuden suurta lisäämistä. Perustavina keinoina tulevat tämän aktiivisuuden järjestämisessä olemaan sosialistinen kilpailu ja iskuryhmäläisyys. «Puolueen ja ammattiliittojen tärkein tehtävä on sosialistisen kilpailun ja iskuryhmäläisyyden kohottaminen korkeammalle tasolle, muuttamalla tämä liike todellakin työväenluokan luokkakasvatuksen kouluksi, liikkeen johdon parantaminen tehtaissa työskentelevien puolueenjäsenten ja nuorisoliittolaisten nopea ja yleinen vetäminen mukaan

sosialistiseen kilpailuun ja iskuryhmäläisyyteen, kommunistien tuotannollisen laadun kohottaminen, puolue- ja ammattiliittotyön painopisteen todellinen siirtäminen työosastoihin ja brikadeihin». (XVI puol. kok. päätöslauselmasta). Sosialistinen kilpailu ja iskuryhmäläisyys jouduttaa ja täydentää Neuvostoliiton proletariaatin kehitysprosessia muodollisesta palkkatyöläisestä todelliselta olemukseltaankin sosialistiseksi työläiseksi.

Siirtyminen laajennettuun sosialistiseen hyökkäykseen tapahtui taisteltaessa samalla oikeistolaisia vastaan puolueen sisällä. Trotskilaisten tavoin hyökkäsivät oikeistolaiset puoluelinjaa vastaan kaikissa tärkeimmissä kysymyksissä, esittäen sitä vastaan oman linjansa. Jännittyneen työskentelyn sijasta maan teollistuttamisen hyväksi vaativat he teollisuuden kehityksen tempon alentamista; kollektiivisten talouksien ja neuvostotalouksien kehittämistä vastaan asettivat he yksilöllisen talouden ja kapitalististen ainesten kehittymisen linjan ja, kapitalisteja vastaan kohdistetun hyökkäyksen sijasta antautumisen kapitalismin edessä. Toisin sanoen, laajennetun sosialistisen hyökkäyksen tilalle asettivat he perääntymisen, joka olisi loppujen lopuksi johtanut kapitalismin jälleen palaamiseen Neuvostoliitossa. Oikeistolaisten linja on siis sosialistisen hyökkäyksen vastainen, perääntymisen linja. Sentähden tuomitsi puoluekokous ankarasti oikeistolaiset sivuviistoilijat kulakkien etujen ilmaisijoina, kulakkien asianajajina puolueen sisällä, jotka puolueessa vastustavat kulakkien hävittämistä.

Sellaista asianajotoimistoa ei voitu luonnollisesti kärsiä puolueen sisällä. Sentähden puoluekokous tuomitsi päätöksissään oikeistolaisten katsomukset sopimattomiksi puolueen jäsenille. Puolue hajoitti oikeistolaisten joukon. Oikeistolaisuuden entiset johtajat olivat — tosin kiemurrellen, eikä täysin tyydyttävästi — pakoitetetut tunnustamaan puoluekokouksessa virheensä ja uudelleen myöntämään puoluelinjan oikeellisuus. Oikeistolaiset eivät voineet asettaa mitään puolueen linjaa vastaan, jonka saavuttamien voittojen puolesta puhuivat kieltämättömät ja poikkeuksellisen suuret saavutukset sosialistisen rakennustyön tärkeimmillä aloilla. Puoluekokouksen päätökset ilmaisevat loistavasti puoluetahdon ja puolueen bolshevistisen linjan yhtenäisyyden.

«Puoluekokouksessamme, puolueen XVI edustajakokouksessa ei ole puuttunut vain formeerattua oppositiota, mutta ei ole myökään esiintynyt pienintäkään ryhmää tai yksityistä toveria, joka olisi katsonut oikeaksi nousta puhujalavalle ja julistaa puolueen linja vääräksi. On selvää, että puolueemme linja on ainoa oikea linja, jonka oikeellisuus on osoittautunut niin selvästi ja kiistämättömästi, että oikeisto-opposition entisten johtajienkin on puhevuoroissaan täytynyt poikkeuksetta vakuuttaa puolueen politiikan oikeellisuus». (Stalin. Loppulausunto).

Puoluekokous painosti kuitenkin päättävästi sitä, että oikeistovaara jää edelleenkin suurimmaksi vaaraksi. Se esiintyy kulakkivaaran ilmaisijana ja «kulakkivaara on tällä hetkellä, kehittyvän hyökkäyksen ja kapitalismin juurien hävittämisen hetkellä, maan päävaara». (Stalin. Polit. selost). Luonnollisesti tulee pikkuporvarillisten ainesten vaikutus löytämään ilmaisumuotonsa puolueemme sisällä niin kauan kuin emme ole vielä hävittäneet kapitalismia juurineen, niin kauan kuin emme ole vielä kyntäneet sosialistisella auralla pikku tavaratalouden maata, josta kapitalismi kasvaa, niin kauan kun käymme «viimeistä ratkaisevaa» taistelua tämän sisäisen kapitalismin kanssa ja niin kauan kun meillä on vaikeuksia

Ne ainekset, jotka esiintyvät tämän pikkuporvarillisen vaikutuksen ilmaisijoina, tulevat kannattamaan niitä opportunistisia katsomuksia, joita ovat luonneet entiset oikeistolaisten johtajat, ennen kaikkea tov. Bucharin ja jotka tähtäsivät nämä katsomuksensa puoluetta ja leninismiä vastaan.

Puoluekokous huomautti siitä, että entiset oikeistolaisten johtajat eivät ole vielä osoittaneet selitystensä rehellisyyttä aktiivisella taisteluilla oikeistoukloonia ja niitä katsomuksia vastaan, jotka he itse loivat. Mutta vain tämä todistus, horjumaton, aktiivinen taistelu puoluelinjan puolesta, on riittävä todistus siitä, että entiset oikeistolaiset ovat luopuneet rehellisesti virheistään. Tätä vaatii puolue kiinteästi jokaiselta horjahtelijalta, joka on selittänyt olevansa puolueen kannalla.

Tämän ohella emme voi myöskään jättää huomiotta trotskilaisuuden ja trotskilaisuuden suosimisen ilmenemistä. Tätä on esiintynyt vasemmistolaisissa puoluelinjan rikkomisissa ja yrityksissä päästä vaikeuksista yhdellä hyppäyksellä hallinnollisin keinoin, aliarvioiden liiton keskivarakkaan kanssa. «Ne ovat joitakin, tosin kyllä tiedottomia yrityksiä uudistaa meillä trotskilaisuuden traditionit käytännössä, uudistaa trotskilaisuuden suhde keskivarakkaaseen talonpoikaistoon». (Stalinin selostus). Mutta emme saa taistella vain näitä vasemmistolaisia puoluelinjan rikkomisia vastaan. Aivan samoin kuin taistelemme oikeistolaisia ja heidän sietäjiään vastaan, samoin on meidän taisteltava trotskilaisuuden ilmiöiden lisäksi myös trotskilaisuuden suvaitsijoita vastaan. Sellaista suvaitsevaisuutta ei voida sallia puolueessa.

«Puolueessamme on ihmisiä, jotka ovat sitä mieltä, että vasemmistovirheiden tekijöitä ei ole tukistettava. Heidän mielestään ei pitäisi häväistä työntekijöitämme, eikä lamaannuttaa heidän innostustaan, vaikkapa tämä innostus olisi johtanut virheisiinkin. Tämä on lapsellista, toverit. Niin puhuvat vain henkilöt, jotka tahtovat välttämättä uida virran mukana. He ovat niitä samoja henkilöitä, jotka eivät koskaan voi omaksua leniniläistä linjaa — käydä virtaa vastaan, silloin kuin tilanne sitä vaatii, silloin kuin puolueen edut sitä vaativat. He ovat perässäkulkijoita, eivätkä leniniläisiä. Puolueen onnistui vain sen kautta saattaa kokonaisia toverijoukkoja oikealle tielle, vain sen kautta onnistui puolueen korjata virheet ja saavuttaa tuloksia, että se kävi päättävästi virtaa vastaan puolueen päälinjan käytäntöön sovelluttamisen nimessä. Tämä on leninismiä käytännössä, leninismiä johdossa». (Stalinin selostus).

Puolueen on entistä huolellisemmin tarkkailtava rivejänsä hävittääkseen ajoissa niin oikeistolaisuuden kuin trotskilaisuuden ilmauksetkin. Tämä on sitäkin välttämättömämpää, kun hoipertelijat koettavat tehdä hyökkäyksensä puolueen päälinjaa vastaan aina uudessa muodossa ja uusia keinoja käyttäen. Puolue on nyt yhtenäinen. Se vahvistui taistelussa leninismin puolesta. Se tulee iskemään jokaista, joka tulee nousemaan sen linjaa vastaan, jonka linjan oikeellisuuden todistaa jokapäiväinen käytäntö. Sentähden eivät hoipertelijat uskalla aina avoimesti hyökätä puoluetta vastaan. Sentähden ne nyt usein hyväksyvät muodollisesti puolueen kannan varatakseen itselleen tilaisuuden rikkoa sitä käytännössä

Taisteltaessa tätä hoipertelijain uutta taktiikkaa vastaan on myös voimistutettava taistelua oikeistolaisuutta vastaan käytännössä. Esiintymättä avoimesti puolueen päälinjaa vastaan tekevät opportinistit säännöllisesti kaikkensa väärentääkseen sen käytännössä, antaakseen käytännölle «oikeisto kallistuman». Hyväksyen puoiuekokouksen päätökset, esittäen otteita niistä, puolustaen puolueen määräyksiä, vastustavat he käytännössä sosialistisen rakennustyön voimistamisen linjaa, vastustaen itsekritiikkiä, puolueorganisation uudelleen järjestämistä, nostokkuutta ja siten kaikin keinoin jarruttaen sosialistista hyökkäystä.

Tätä vaaraa on nyt ennen kaikkea varottava. Se on ajoissa paljastettava ja torjuttava, ettei oikeistolaisuus pääsisi uudelleen nousemaan. Sen jalkojen alta on kaivettava maa pois, että sen kautta tulisi taattua puolueen päälinjan voittoisa toteuttaminen.

Punaisen Ammattiyhdistysinternationalen 10-vuotistaipaleelta.

Äskettäin tuli kuluneeksi kymmenen vuotta Punaisen Ammattiyhdistysinternationalen (Profinternin) perustamisesta. Profinternin syntyminen tapahtui mitä ankarimman sodanjälkeisen taloudellisen ja polittisen kriisin vallitessa ja ankarien luokkataistelujen riehuessa Europan tärkeimmissä kapitalistisissa maissa. Nyt kymmenen vuoden kuluttua kapitalistinen maailma elää jälleen syvällisen pulan kouristuksissa, mutta nykyisen kriisin ja v. 1920 kriisin välilä on kumminkin suuria eroavaisuuksia.

V. 1920 taloudellinen ja polittinen kriisi, joka aiheutui maailmansodasta, oli jännittyneisyytensä, syvällisyytensä ja luokkataistelujen terävyyden puolesta paljon vakavampi kuin mitä nykyinen kriisi on vielä tällä hetkellä. Monissa maissa oli silloin vallankumouksellinen tilanne, kun sensijaan nykyinen taloudellinen kriisi ei vielä ole johtanut välittömästi vallankumoukselliseen tilanteeseen, eikä luokkien väliset konfliktit ole vielä kärjistyneet niin teräviksi kuin ne olivat kymmenen vuotta sitten. Silloinen tilanne voidaan luonnehtia vallankumoukselliseksi tilanteeksi, mutta nykyinen tilanne vallankumousliikkeen nousutilanteeksi. Mutta liikkeen laajuuden mukaan, vallankumousliikkeen perspektiivien näkökannalta katsottuna on nykyinen tilanne paljon edullisempi. Silloinen vallankumouksellinen kriisi oli vain europalainen kriisi, joka käsitti pääasiassa vain Keski-Europan maat, mutta nykyinen kriisi on jo kehittynyt yleismaailmalliseksi kriisiksi, joka on levinnyt jo siirtomaihin ja kaikkiin maanosiin. Vallankumouksellinen nousu on nyt vetänyt pyörteisiinsä koko kapitalistisen ja siirtomaamaailman. Profinternin syntymän aikana olivat vallankumouksen «subjektiiviset tekijät» vielä heikkoja, so kommunistiset puolueet ja vallankumoukselliset ammatilliset järjestöt olivat vielä heikkoja ja syntymätilassan, Kominternkin raivasi vasta tietään laajojen työläisjoukkojen luo ja Profinternin ensimäisiä kulmakiviä parhaillaan laskettiin. Mutta nyt kuluneen kymmenen vuoden aikana ovat nämä subjektiiviset tekijät huomattavasti voimistuneet. Kaikissa maissa on, toisissa jo aika voimakaskin, aatteellisesti ja organisatoorisesti lujittunut kommunistinen puolue ja vallankumouksellisia ammatillisia järjestöjä. Tässä lyhyesti v. 1920 ja nykyisen kriisin pääeroavaisuudet.

Mitkä syyt johtivat Profinternin perustamiseen.

Kuten tunnettua romahti Toinen Internationale maailmansodan puhjetessa

ja samoin kävi myöskin Ammattiyhdistysinternationalelle. Virallinen sosialismi kärsi täydellisen vararikon. Sosialististen puolueiden ja ammattiliittojen johtajat tekivät linnarauhan maansa porvariston kanssa ja auttoivat sitä. Kaikki työläiset eivät kuitenkaan olleet valmiit pettämään kansainvälisen proletariaatin suurta taistelua, vaan halusivat jatkaa sitä sodankin aikana. Vanhojen sosdem. puolueiden ja ammattiliittojen sisällä syntyi pieniä soluja ja ryhmiä, jotka kansainvälisyyden aatteelle uskollisina esiintyivät sotaa vastaan. Kaikki nämä ryhmät, jotka maailmansodan aikana kävivät taistelua sotaa ja luokkarauhaa vastaan, työskentelivät sodan muuttamiseksi kansalaissodaksi porvaristoa vastaan, muodostivat sitten myöhemmin pohjan Kommunistisen Internationalen perustamiselle. Nämä samat ryhmät sitten puolueiksi ja ammatillisiksi järjestöiksi järjestyneinä olivat aoitteentekijöinä myöskin Punaisen Ammattiyhdistysinternationalen perustamisessa.

Toisena syynä Profinternin syntymiselle oli Lokakuun vallankumouksen voitto Venäjällä ja kommunistisen ammattiyhdistysliikken astuminen historian näyttämölle Neuvosto Venäjällä, uuden ammattiyhdistysliikkeen tyypin syntyminen, joka osallistui aktiivisesti taisteluun proletariaatin vallan puolesta koko imperialistista maailmaa vastaan. Tämä tietenkin vaikutti herättävästi todella vallankumouksellisen luokkataistelun kannalla oleviin työläisiin ulkomailla ja kokosi niitä vallankumouksellisten taistelutunnusten alle.

Kolmantena syynä oli se, että ennen sotaa toiminut Ammattiyhdistysinternationale sodan jälkeisessä ensimäisessä kongressissaan (Amsterdamissa heinäk. 1919) paljastui Kansainliiton alaiseksi työelimeksi. Se oli kansallisten sektsiain kokoomus, jotka kukin huolehtivat oman maansa porvariston eduista. Jos sodan aikana luokkarauhaa porvariston kanssa voitiin puolustella «isänmaan puolustuksen» verukkeella, niin sodan jälkeen tämäkin veruke hävisi. Tämä Amsterdamin (nimitys johtuu edellämainitusta kongressista) Internationalen autautuminen Kansainliiton asioimistoksi luonnollisestikin vieroitti siitä huomattavia luokkataistelun kannalla olevia työäisjoukkoja ja ne alkoivat orientoitua Kominternin kannalle.

Lopuksi välittömänä syynä Profinternin muodostumiselle oli Kominternin perustaminen maaliskuulla v. 1919, joka yhdisti kommunistiset puolueet ja ryhmät bolshevistisen taistelulipun alle.

Kominternin perustamisen aikoihin ei vielä monessa maassa ollut järjestynyttä, lujaa kommunistista puoluetta, mutta Kominternin perustaminen joudutti niiden järjestämistä, niiden aatteelista tiivistymistä ja kommunismin voimien vakaantumista. Toiselta puolen Kominternin perustaminen paljasti vallankumouksellisiin järjestöihin pesiytyneet opporttunistiset ainekset, jotka esiintyivät vallankumouksellisilla korulauseilla, esiintyivät kommunisteina, mutta itseasiassa ajoivat kommunismivastaista linjaa. V. 1919—20 aikana monien melkosuurten työläisjärjestöjen opportunistiset johtajat joukkojen painostuksesta olivat pakoitettuja kuukausi kaupalla manöveeraamaan ja käymään neuvotteluja Kominternin kanssa järjestöjen liittymisestä sen jäsenyyteen. Tällä tavoin tekivät esim. Italian sosialistinen puolue, Saksan riippumattomat sosialistit ja Englannin riippumaton työväenpuolue. Pian nämä johtajat ja järjestöt palasivat entiselle tielleen, mutta tämä kaikki on todistuksena siitä kuinka suuri oli vallankumouksellinen jännittyneisyys ja työläisten taisteluinnostus silloin kapitalistisissa maissa.

Profinternin perustaminen.

V. 1920 saapui Neuvostoliittoon Englannin, Italian, Espanjan, Ranskan, Jugoslavian ja Bulgarian ammattiliittojen edustajistot Näiden edustajistojen ja Neuvostoliiton ammattiliittojen edustajien välillä käytiin neuvotteluja ja niiden tuloksena saatiin aikaan keski-

näinen sopimus ja perustettiin Vallankumouksellisten ammattiliittojen Kansainvälinen Neuvosto. Tätä tapahtumaa voidaan muodollisesti pitää Profinternin perustamisena. Näiden ulkolaisten edustajien joukossa, jotka pitivät erittäin vasemmistolaisia puheita, oli sellaiset herrat kuin italialainen D' Aragon, englantilainen Purcel ja useita muita. Nyt on edellinen täysiverinen fascisti ja jälkimäinen sosiali-fascisti ja kaikki toisetkin Profinternin ja Lokakuun vallankumouksen vihollisia. Matkustettuaan kotimaahansa he pian unohtivat täällä pitämänsä puheet ja jättivät täyttämättä lupaamansa tehtävät.

Ensimäinen neuvottelu pidettiin 16 p. kesäk. v. 1920. englantilaisten ja italialaisten kanssa. Tässä tilaisuudessa käsiteltiin kysymystä, onko tarpeellista muodostaa ammattillisen likkeen maailman keskus, ja jos on, niin minkälainen sen pitää olla. Neuvostoliiton ammattiliittojen edustajat olivat sitä mieltä, että vallankumouksellisten ammattiliittojen on yhdistyttävä ja liityttävä Kominterniin. Englantilaiset ja italialaiset vastustivat tällaista ehdotusta. Englantilaisen «vasemmistolaisen» Williamssin ehdotuksessa tuomittiin Amsterdamin ammattiyhdistysinternationale kykenemättömäksi johtamaan luokkataistelua ja kukistamaan kansainvälistä porvaristoa proletariaatin diktatuurin avulla. Tämän vuoksi ehdotettiin kutsuttavaksi koolle täysivaltainen neuvottelukokous todellisen internationalen perustamista varten, joka järjestö olisi täysin vapaa kapitalistisesta Kansainliitosta ja maailmansodassa sosialipatriooteiksi antautuneista työväenliikkeen johtajista.

Tämä neuvottelu ei kuitenkaan johtanut mihinkään organisatoriisiin tuloksiin. Pian tämän jälkeen alettiin neuvottelut siihen aikaan Moskovassa Kominternin toisessa kongressissa edustajina olevien Italian, Espanjan, Bulgarian, ja Ranskan ammattiliittojen sekä syndikalististen järjestöjen edustajien kanssa. Näissä neuvotteluissa joutuivat Neuvostoliiton ammattiliittojen edustajat taisteluun sekä oikeisto, - että vasemmisto-oppositsioonia vastaan. Pahimpana kompastuskivenä oli proletariaatin diktatuurin periaatteen tunnustaminen ja sen sisällyttäminen uuden järjestön ohjelmaan. Syndikalistit vastustivat sitä kiivaasti, sillä he kielsivät kommunistisen puolueen ja polittisen taistelun merkityksen yleensä. He panevat pääpainon työväenluokan taloudelliselle taistelulle ja ammattiliitot heidän mielestään itse suorittavat kapitalismin kukistamisen ja vievät vallankumouksen loppuun asti. Tämän perusteella he myös vastustivat yhteistoimintaa Profinternin ja Kominternin välillä. D' Aragona ja hänen italialaiset kannattajansa, jotka Italian sosialistisen puolueen mukana kuuluivat Kominterniin, vastustivat proletariaatin diktatuurin periaatetta toisilla perusteilla. He pelkäsivät allekirjoittaa mitään määrättyä formuleerausta. Kun neuvottelut vaan venyivät ja uhkasivat joutua umpikujaan, kääntyivät neuvostoammattiliittojen edustajat Leninin puoleen pyytäen häneltä neuvoja. Lenin antoi silloin sellaisen neuvon, että on hyvä ja asialle eduksi, jos saadaan syntymään vaikka epätäsmällisemminkin formuleerattu sopimus, epäselvyydet selvitämme myöhemmin. Niin tehtiinkin, sopimus, jota voidaan pitää Profinternin perustamissopimuksena, allekirjoitettiin ja muodostettiin «Vallankumouksellisten ammatti- ja tuotantoliittojen Kansainväiinen Neuvosto».

Näin siis jo Profinternin syntymisaikoina sen sisällä käytiin taistelua proletariaatin diktatuurin periaatteesta, ammattiliittojen ja puolueen keskinäisistä suhteista, vanhan, vallankumouksen edellisen ammatillisen liikkeen arvioimisesta jne.

Profinternin olemassaolon ensi aika oli kiihkeän agitatsioonin aikaa. Laajoille työläisjoukoille oli tehtävä tunnetuksi uuden vallankumouksellisen järjestön olemassaolo, sen periaatteet ja tarkoitukset. Uusi järjestö alkoikin päivästä toiseen saada uusia ystäviä ja kannattajia. Siihen liittyi kokonaisia ammattiliittoja, vieläpä koko maata

käsittäviä Ammattijärjestöjäkin. Mutta viholisistakaan ei ollut puutetta. Amsterdamin Internationale, johon siihen aikaan kuului 24 milj. jäsentä, julisti, että Vallankumouksellisten ammattiittojen Kansainvälinen Neuvosto on keinotekoinen järjestö, jolla ei ole mitään merkitystä, eikä vakavien ihmisten kannata kiinnittää siihen mitään huomiota.

Mutta senjohdosta, että Profinternin ympärille alkoi kokoontua mitä erilaisimpia ryhmiä, sen sisälla alkoi ilmetä aattellisia erimielisyyksiä, heräsi kysymyksiä, joiden johdosta sitten useiden vuosien ajan käytiin mitä ankarinta aatteellista taistelua. Erikoisen kiihkeä oli tämä aatteellinen taistelu Profinternin ensimäisessä, perustavassa kongressissa, joka pidettiin heinäk. v. 1921 Moskovassa. Pääasiallisin taistelu käytiin anarko-syndikalistien ja kommunistien välillä. Oikeistolaiset ainekset, joita edustivat italialaiset, eivät kongressissa näytelleet mitään huomattavampaa osaa.

Taistelu kommunistisen ammattiyhdistyslinjan puolesta.

Profinternin ensimäisen kongressin tehtävänä oli viitoittaa Profinternin taktillinen linja, ratkaista organisatsionikysymykset ja järjestää vallankumouksellisten ammatillisten järjestöjen ja ammattiliittojen vallankumouksellisten vähemmistöjen keskinäiset suhteet ja niiden suhteet Internationalen kanssa. Kun kongressi ryhtyi Profinternin aatteellis-polittiseen muodostamiseen, taktillisen ja organisatoorisen linjan määrittelemiseen, syntyi anarkosyndikalistien kanssa kiivaat taistelut.

Aatteellisen taistelun keskeisimpänä kysymyksenä oli kysymys Kominternin ja Profinternin keskinäisistä suhteista. Kuten jo vuosi aikaisemmin perustavissa neuvotteluissa, käytiin nytkin taistelua niistä periaatellisista kysymyksistä, jotka aina ovat erottaneet kommunistit ja syndikalistit toisistaan. Kysymys oli puolueesta ja ammattiliitoista, taloudellisesta ja polittisesta taistelusta. Syndikalistien teorian mukaan on kommunistinen puolue, samoinkuin kaikki polittiset puolueet työväenluokan ulkopuolella ja senvuoksi kommunistinen puolue ei kelpaa työväenluokan johtoon. «Ei puolue, vaan ammattiliitot käyvät luokkataistelua ja vievät sen loppuun asti, ei tarvita mitään proletariaatin diktatuuria, sillä diktatuuri ja kaikki valtiovalta on pahasta», väittivät syndikalistit kommunisteja vastaan, joiden teorian mukaan kommunistinen puolue on ainoa kaikkien proletariaatin luokkataistelujen johtaja.

Anarko-syndikalistien vastustuksesta huolimatta kongressi kuitenkin hyväksyi Profinternin ja Kominternin kiinteän yhteistoiminnan, jonka lujittamiseksi kumpikin järjestö lähettävät edustajansa toistensa Toimeenpaneviin komiteoihin, samoin tunnustettiin myös välttämättömäksi, että kunkin maan kommunististen puoueiden on johdettava maansa vallankumouksellista ammatillista liikettä.

Jo ensimäisessä kongressissaan asetti Profintern päätunnuksekseen joukkojen valloittamisen. Tämän tehtävän ratkaisemiseksi on Profintern taktiikkansa sovelluttanut. Ensimäisessä kongressissa oli tärkeimpänä taktillisena kysymyksenä jokapäiväisten taisteluvaatimusten yhdistäminen taisteluun lopullisen päämäärän puolesta. Lukuunottamatta anarko-syndikalisteja, olivat monet kommunistitkin silloin sitä mieltä, että nyt kiivaiden luokkataistelujen aikana, vallankumouksellisessa tilanteessa on taistelu työläisjoukkojen jokapäiväisten vaatimusten puolesta vain turhaa voimien haaskausta ja se vieroittaa vaan joukkoja pois taistelusta lopullisen päämäärän, kapitalistisen järjestelmän murskaamisen puolesta. Profintern päättävästi torjui tällaisen katsantokannan ja osoitti, että «ylimielinen ja ynseä suhtautuminen jokapäiväiseen taisteluun, liittojen jäsenten aineellisiin intresseihin, voi johtaa joukoista irrottautumiseen, kuilun syntymiseen etujoukon ja proletariaatin armeijan laajojen kolonnain välillä. Tämän vuoksi selvyys jokapäiväisissä taisteluissa, kyky osata käyttää sitä hyväksi

oppupäämäärän näkökannalta, kytkien sen yleiseen luokkataisteluun proletariaatin diktatuurin puolesta, on ammattiliittotaktiikan tärkeimpiä kysymyksiä». Profintern jyrkästi torjui sellaiset käsitykset, että taistelu osittaisvaatimusten puolesta olisi peräntymistä vallankumouksellisista periaatteista. Vallankumouksellisuus ei ilmene puheissa, vaan vallankumouksellisten metodien soveltamisessa hyväksytyn ohjelman toteuttamisessa. Samanlaisten osittaisvaatimusten puolesta tulevat reformistiset ja vallankumoukselliset ammattiliitot taistelemaan eri tavoilla. Reformisteille ovat osittaisvaatimukset kaikki kaikessa, mutta vallankumouksellisille ammattiliitoille vain keino joukkojen kokoamiseksi ja tiivistämiseksi jatkuvia ja tulevia taisteluja varten. Taistelu osittaisvaatimusten puolesta ei etäännytä meitä lopullisesta päämäärästä vaan lähentää siihen.

Kapitalismin hajaannuskaudella vaaditaan taloudellisissa taisteluissa uusia metodeja. Profintern osoitti, että taloudellisissa taisteluissaan on ammattiliittojen käytettävä agressiivista (hyökkäävää) politiikkaa, jonka avulla on ei ainoastaan torjuttava kapitalistien hyökkäys, vaan siirryttävä vastahyökkäykseen. Nämä uudet taloudellisen taistelun metodit vaativat joustavaa, liikkuvaa, lujaa ja joukkojen kanssa yhteenjuotettua järjestöä, jolla kaikissa olosuhteissa, taistelun myötä- ja vastoinkäymisissä olisi ehdoton auktoriteetti laajojen joukkojen keskuudessa.—Tässä yhyesti esitettynä ne taktilliset linjat ja organisatsiooni periaatteet, joiden pohjalla Profinternin oli valloitettava joukot puolelleen, vedettävä ne pois sosialidemokratian vaikutuksen alaisuudesta vallankumouksellisiin ammattiliittoihin, joiden piti muodostua ja jotka nyt kymmenen vuoden kuluessa ovatkin muodostuneet mahtaviksi «kommunismin kouluiksi». I kongressinsa jälkeen Profintern kaikissa myöhemmissä kongresseissaan ja täysistunnoissaan useasti on käsitellyt ja formeerannut organisatoorisia ja taktillisia tehtäviä joukkojen valloittamiseksi, tehnyt joukon päätöksiä, jotka koskevat eri maiden ammatillisten järjestöjen taktiikkaa ja perustuvat kansainväliseen kokemukseen, mutta pääpiirteissään ne ovat vain ensimäisen kongressin viitoittaman linjan ja sen tekemien päätösten täydentämistä.

Pääoman hyökkäys ja proletariaatin yhteisrintama.

Jo v. 1920 lopulla alkoi vallankumousaalto laantua. V. 1921—22 aloitti pääoma voimakkaan hyökkäyksen työväenluokkaa vastaan. Silloin Komintern ja Profintern heittivät yhteisrintamatunnuksen, so. tunnuksen eri poliittisiin suuntiin kuuluvien työläisten yhteisestä taistelusta hyökkäävää pääomaa vastaan. Tätä kysymystä käsiteltiin ensi kerran Profinternin toisessa kongressissa, joka viitoitti yhteisrintaman muodot ja yhteisrintamataistelun metodit. Tällä ajankohdalla katsottiin mahdolliseksi yrittää yhteisrintamaa ylhäältä käsinkin, so. sosialidemokraattisten johtajain ja ammattiliittobyrokraattien kanssa. Pääpaino pantiin kuitenkin yhteisrintaman muodostamiseen alhaalta käsin, johtajien päitten yli, mutta yhteisrintamayritysten tarkoituksena ylhäältä päin oli se, että sen kautta saadaan joukoille paljastettua reformististen johtajien petturuus, paljastettua niiden haluttomuus todellisen yhteisrintaman muodostamiseen. Tämä toteutuikin. Suurin osa niistä yrityksistä, joita tehtiin yhteisrintaman muodostamiseksi reformistiset johtajat mukaanottaen, epäonnistuivat, päättyivät tuloksettomasti reformistien saboteerauksen vuoksi.

Yhteisrintamataktiikka on kaksiteräinen taktiikka. Yhteinen esiintyminen reformististen järjestöjen kanssa kätkee sisäänsä vissejä vaaroja vallankumouksellisille järjestöille. Vuosien kuluessa olemme nähneet kuinka monet kommunistitkin ovat taittaneet niskansa, joutuneet hakoteille tässä kysymyksessä. Monet puolue- ja vallankumoukselliset ammatilliset järjestöt käsittivät yhteis-

rintaman ja ammatillisen liikkeen eheyttämisen opportunistisesti. Opportunistiset ainekset pyrkivät yhteisrintamaan hinnalla millä hyvänsä, ollen valmiit antamaan perään periaatteissammekin kun vaan saavutetaan yhteisrintama reformistien kanssa. Opportunistit pyrkivät tekemään yhteisrintamasta päämäärän, vaikka Profintern monissa päätöksissään osoitti, että se on vain taktiikkakeino päämäärän saavuttamiseksi. Näitä opportunistisia virtauksia vastaan joutui Profintern taistelemaan useita vuosia.

Pääoman hyökkäyksen kiihtyessä ja tuotannon ratsionalisoimisen päästessä täyteen vauhtiinsa, kehitti Profintern yhteisrintamatunnusta edelleen, täydentäen sitä ammatillisen liikkeen eheyttämisen tunnuksella. Tämän tunnuksen toteuttaminen merkitsi taistelua yhtenäisen ammatillisen liikkeen puolesta kussakin maassa ja koko maailmaa käsittävän yhtenäisen Ammattiyhdistysinternationalen luomisen puolesta. Kuten tunnettua, ei tämä taistelu ole kuitenkaan johtanut käytännöllisiin tuloksiin, mutta väliaikaisia tuloksia sillä kuitenkin saavutettiin Neuvostoliiton ammattiliittojen ja eri kapitalististen maiden ammatillisten järjestöjen yhteistyökomiteain muodostamisen muodossa. Huomattavin näistä yhteistyö ja yhtenäisyykomiteoista oli englantilais-venäläinen yhteistyökomitea. Englantilaiset ammattiliitot, jotka muutama vuosi sitten pelasivat Amsterdamin Internationalen vasemmistoa, lähtivät tähän yhteistoimintaan monista vaikutteista. Yhtenä vaikutteena heillä oli valtiopolittiset syyt. Neuvostoliiton ammattiliittojen kautta toivoivat Englannin ammattiliittobyrokraatit voivansa hankkia ja turvata tilauksia Englannin teollisuudelle. Toisekseen toivoivat he Neuvostoliiton ammattiliittoihin nojautumalla voivansa päästä vaikuttavaan asemaan Amsterdamin Internationalessa, jossa tähän aikaan määräysvalta ja nyörit olivat ranskalaisten ammattiliittobyrokraattien käsissä. Ja lopuksi pakoitti heitä siihen vaikutuksensa menettämisen pelko Englannin työväestön keskuudessa, jota estääkseen he asestautuivat vasemmistolaisilla fraaseilla ja manöveerasivat yhteisrintamalla Neuvostoliiton ammattiliittojen kanssa.

Neuvostoliiton ammattiliitot tekivät sopimuksen näiden vasemmistoamsterdamilaisten kanssa siinä mielessä, että ne sen kautta tahtoivat osoittaa englannin ja muiden maiden laajoille työläisjoukoille olevansa teoissa eikä ainoastaan sanoissa valmiit yhteisrintamaan minkä työväenjärjestön kanssa tahansa toimiakseen yhdessä taantumusta, sotaa ja pääoman hyökkäystä vastaan. Lyhytaikainen yhteistyökokemus vasemmistoamsterdamilaisten kanssa osoitti, että nämä herrat pitivät tehtyä sopimusta vain kommunistien ja reformistien välisenä hyökkäämättömyyssopimuksena ja niinpian kun Englannissa alkoi luokkataistelu kärjistyä (yleislakko ja kaivostyöläisten lakko v. 1926) nämä «vasemmistolaiset» olivatkin yhteisrintamassa taantumuksen kanssa työväenluokkaa vastaan. Tosin meidän Neuvostoliitonkin ammattiliittojen riveissä löytyi henkilöitä, jotka olivat sitä mieltä, että tehty sopimus sitoo meitä avoimesti arvostelemasta näiden pettureiden menettelyä, mutta nämä käsitykset eivät kuitenkaan saaneet meillä laajempaa kannatusta.

Paitsi englantilais-venäläistä komiteaa syntyi vielä Skandinaavian ja Neuvostoliiton ammattiliittojen yhteistyökomitea ja joukko komiteoita, joita muodostettiin Neuvostoliiton ammattiliittojen ja Norjan, Ruotsin, Suomen ym. maiden ammattiliittojen välillä. Näiden komiteain tarkoituksena on ollut toimia kullakin teollisuusalalla toimivien liittojen yhtenäisen Internationalen aikaansaamiseksi, mutta suurempia käytännöllisiä tuloksia ei niiden toiminta ole tuottanut ja useimmat niistä ovat jo hajonneet.

Puolustuksesta hyökkäykseen.

Vuosikausia kesti pääoman hyökkäys työväenluokkaa vastaan, äärimmäisyyksiin johdetun ratsionalisoimisen

avulla porvaristo pyrki ja pyrkii edelleenkin kohottamaan työläisten työtehon ja työläisten kuristuksen äärimmäisiin rajoihin, työväestö kärsi tappion toisensa jälkeen, työläisiltä riistettiin monet useiden vuosien taisteluilla saavuttamat saavutukset. Mutta vähitellen alkoi työläisjoukoissa kasvaa pyrkimys vakavaan vastarintaan, tahto siirtyä puolustuksesta hyökkäykseen. Tämä tapahtuu samanaikaisesti kun Neuvostoliiton sosialistinen rakennustyö edistyy valtavin askelin ja täällä siirrytään uudestirakennuskauteen.

V. 1928 maaliskuussa pidetty Profinternin IV kongressi muodosti käännekohdan vallankumouksellisessa ammatillisessa liikkeessä. Kongressi pidettiin juuri siinä taitekohdassa, jossa vuosia lamaannuksissa ollut vallankumouksellinen liike alkoi taas nousta. Profinternin oli nyt osoitettava sektsioilleen ja reformistisiin ammattiliittoihin kuuluville vallankumouksellisille vähemmistöille uusia olosuhteita vastaava taktiikka. Tähän asti oli käyty puolustustaistelua hyökkäävää pääomaa vastaan, taisteltu yhteisrintaman tunnuslauseen merkeissä joukkojen kokoamiseksi taisteluun kapitalismin ratsionalisoimispolitiikkaa vastaan. Nyt oli taktiikkaa muutettava. IV kongressi määritteli lakkostrategian ja lakkotaktiikan asettaen vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen tehtäväksi taloudellisten taistelujen itsenäisen johtamisen, Tähän asti oli kommunistien johtama vallankumouksellinen ammattiliikeoppositsiooni työssään rajoittunut pääasiallisesti vain propagandaan ja agitatsiooniin, jättäen lakkojen ym. taloudellisten taistelujen johtamisen reformistien käsiin, ne saivat mielensä mukaan häärätä työpalkka,- tariffi,- työehto- ym. kysymyksissä. Opportunistien tunnuksena olikin, että ammattiliittobyrokraatit on pakoitettava johtamaan liikettä ja tekemään jotakin. Tämä itsenäisestä toiminnasta kieltäytyminen, joka merkitsi reformistisen ammatillisen liikkeen laillisuuden ja sen hegemonian alle alistumista oli vakavana vaarana Profinternin järjestöissä, ja tällaisten käsitteiden voitolle pääsy olisi merkinnyt Profinternin likvidoimista. Profinternin IV kongressi julisti säälimättömän sodan kaikkia opportunistisia katsantokantoja vastaan. Taloudellisten taisteluiden itsenäisen johtamisen tunnus paljasti kaikissa Profinternin järjestöissä ja kommunistisissa puolueissa opportunistisia paiseita, mutta IV kongressin jälkeen alkoi Profinternin riveissä vakava poliittinen selviytyminen.

Kysymys ei ollut vain taloudellisten taisteluiden johtamisesta, vaan koko ammattiliittotaktiikastamme, — vielä enemmästäkin, koko kommunististen puolueiden taktiikasta ja joukkotyöstä, sillä samanaikaisesti ratkaistiin kysymys taistelun terävöittämisestä sosialidemokraattien ja amsterdamilaisten rikkuripolitiikkaa vastaan, kysymys yhteisrintamasta ainoastaan alhaalta päin ja koko taktiikka luokka luokkaa vastaan. Tämän vuoksi alkoikin heti Profinternin kongressin jälkeen sen riveissä poliittinen selvittely, vallankumouksellisissa ammatillisissa järjestöissä asetti käytäntö työläisjoukkojen eteen ratkaistavaksi kysymyksen, kenen mukana, kommunistien vaiko opportunistien ja anarko-syndikalistien mukana he kulkevat. Tämän poliittisen selviytymisen lähtökohtana oli kysymys taloudellisten taistelujen itsenäisestä johtamisesta, kysymys taloudellisten taistelujen siirtämisestä polittisille raiteille, so. taloudellisen ja poliittisen taistelun yhdistämisestä.

* * *

Kuten edellä on jo mainittu, voidaan koko Profinternin tähän astinen toiminta luonnehtia taisteluksi työläisjoukoista, se on ollut yhtämittaista taistelua laajojen työläisjoukkojen valloittamiseksi kommunismin puolelle. Tältä näkökannalta on katseltava kaikkia Profinternin heittämiä tunnuksia, kaikkia sen kongressien päätöksiä ja sen johtavien elimien antamia ohjeita. Taistelua työläisjoukoista käydään kaikkialla missä vain näitä joukkoja on.

Tämä taistelu on tavattoman ankaraa ja sitkeää, sillä porvaristo panee kaikki vaikutuskeinonsa liikkeelle pidättääkseen työläisjoukot vaikutuksensa alaisuudessa. Sosiali-fascismi on tämän porvariston vaikutuksen säilyttämisessä porvariston aktiivisimpana ja viimeisenä tukena ja sitä vastaan on käytävä yhtä tarmokasta taistelua kuin porvaristoakin vastaan. Sitä mukaa kun työväenluokan asema kurjistuu, ja joukkojen tyytymättömyys lisääntyy, käy taistelu yhä terävämmäksi. Kuluneiden vuosien aikana ovat Komintern ja Profintern saavuttaneet huomattavaa menestystä joukkojen valloittamisessa puolelleen, kummankin järjestön jäsenmäärä ja kannattajajoukko kasvavat jatkuvasti, mutta siitä huolimatta on vielä miljooneja proletaareja porvarillisten puolueiden ja sosiali-fascistien vaikutuksen alla. Viittaamme tässä vain Yhdysvaltoihin, Saksaan ja Englantiin, missä miljoonat työläiset vaaleissa antavat vielä äänensä kaikkein taantumuksellisimmile porvarillisille puolueille.

Ennen maailmansotaa sosialidemokratia muutamia poikkeuksia lukuunottamatta monopoolisesti vallitsi työläisten aivoja. Nyt on tämä reformistien monopooli ammattiyhdistysliikkeessä murtunut. Sosdem. puolue ei ole enää monopoolinen puolue, sillä Komintern ja Profintern ovat aatteineen tunkeutuneet syvälle työläisjoukkoihin. Kuluvana kesänä Tukholmassa pidetyssä Amsterdamin Internationalen kongressissa esitetyn selostuksen mukaan on siinä tällä hetkellä vain 13 milj. jäsentä, kun kymmenen vuotta sitten siinä oli 23 milj. Pienestä propagandajärjestöstä on Profintern tällä ajalla sensijaan kasvanut kaikkialle maailmaan ulottuvaksi järjestöksi. Sillä on nyt järjestöjä kaikissa maanosissa, 52 eri maassa ja sen jäsenmäärä arvioidaan 17 miljoonaksi. Tämä luku ei kuitenkaan anna tarkkaa kuvaa Profinternin vaikutuksen laajuudesta, sillä on otettava huomioon, että monissa maissa on reformististen ammattiliittojen sisällä huomattavia vallankumouksellisia vähemmistöjä, jotka taistelevat Profinternin tunnusten puolesta. Mutta näistä saavutuksista huolimatta ei sosialifascistien vaikutus vielä ole lopullisesti murrettu, vielä ei työväenluokan enemmistö ole puolellamme. Senvuoksi on taistelua edelleen jatkettava ja tämän hetken käytännöllisenä tehtävänä onkin työväenluokan enemmistön voittaminen puolellemme. Parhaillaan koolla oleva Profinternin kongressi keskittää päähuomionsa tähän kysymykseen ja tulee osoittamaan ne tiet ja keinot joiden avulla tämä enemmistön valloittaminen on suoritettava.

Profinternin kymmenvuotistaipaleella on ollut paljon vaikeuksia ja paljon niitä on vielä edessäkin, mutta vaikein taival on sittenkin kuljettu. Lähivuodet avaavat eteemme suuria mahdollisuuksia, sillä työväenliike on nyt nousussaan. Maailman taloudellinen kriisi kärjistyy ja se on vetänyt pyörteisiinsä sellaisenkin kapitalismin lujan linnakkeen kuin Yhdysvallat; siirtomaissa, erikoisestikin Kiinassa ja Intiassa, työläis-talonpoikasjoukkojen vallankumouksellinen liike kehittyy ja kasvaa nopeasti, suuret siirtomaiden reservit nousevat taisteluun rinnan vanhoissa kapitalistisissa maissa kasvavan vallankumousliikkeen kanssa, vallankumousliike kapitalistisissa maissa ja siirtomaissa yhdistyvät yhdeksi voimakkaaksi liikkeeksi. Ja samaan aikaan sosialistinen rakennustyö meillä Neuvostoliitossa edistyy jättiläisaskelin antaen uutta intoa ja rohkeutta kapitalististen maiden ja siirtomaiden työtätekeville joukoille taistelussa orjuuttajiaan vastaan. Kaikki tämä avaa Profinternin eteen mitä parhaimpia kehitysperspektiivejä ja voimme olla vakuutettuja, että lähivuosien kuluessa se tulee lopullisesti murskaamaan keltaisen Amsterdamin ammattiyhdistysinternationalen vaikutusvallan ja muodostetaan yhtenäinen, kaikki ammattiliitot yhdistävä Punainen taisteluinternationale, joka Kominternin johdolla johtaa joukot pääoman vallan kukistamiseen ja proletariaatin diktatuurin pystyttämiseen kaikkialla maailmassa.

Yhteenvedot keväisestä maatalouskamppailusta.

XV ja XVI puoluekokousten välisenä aikana kulki puolue suunnattoman taipaleen sosialistisessa hyökkäyksessä ja suuremmoisessa työssä kaikilla taloudellisen, poliittisen ja kulttuurisen rakennustyön aloilla. Trotskismin murskaaminen ja oikeisto-opportunistisen ukloonin hävittäminen, koko maailman tunnustaman sosialistisen teollistuttamisen 5-vuotissuunnitelman laatiminen ja sen menestyksellinen toteuttaminen, sosialistisen sektorin jättiläismäinen laajeneminen maataloudessa, kauttaaltaan kollektivisoimisen joukkoliikkeen järjestäminen ja tällä perustalla siirtyminen kulakiston luokkana hävittämiseen, siirtyminen todelliseen kapitalismin poisjuurimiseen maassamme, — kaikki nämä ja monet muut seikat olivat XVI puoluekokouksen edessä puolueen viimeisen kahden vuoden aikana kulkeman suuremmoisen taipaleen etappeina.

Näiden puolueen ratkaisemien suuremmoisten tehtävien joukossa on tehtävä, jonka merkitys ulottuu kauas Neuvostoliiton sisäpolitiikan rajojen ulkopuolelle ja se tehtävä on kysymys kuluvan vuoden kevätkylvökamppailusta, johon XVI puoluekokous kiinnitti erikoista huomiota.

Uusi etappi puolueen politiikassa maaseudulla ja kevätkylvö.

Sosialistisen teollistuttamispolitiikan johdonmukainen ja horjumaton toteuttaminen teki välttämättömäksi käytännöllisesti asettaa kysymys maatalouden perusteellisesta sosialistisesta uudestijärjestämisestä. Teollistuttamisen suunnattoman nopea temppo käskevästi asetti välttämättömyyden turvata vastaava temppo maataloustuotannon kasvussa. Pienen ja vähävaraisen yksilötalouden puitteissa, sen objektiivisesti kiertämättömän kehnon tuottavaisuuden vuoksi tämä ei ollut mahdollista. Siirtyminen suureen yhteiskunnallistettuun maatalouteen muodostui päiväjärjestyksessä olevaksi käytännölliseksi kysymykseksi rakennustyössämme. Mutta tämä sama sosialistinen teollistuttaminen loi mahdollisuuden tälle siirtymiselle, turvaten tähän saakka ennenkuulumattoman laajuuden maatalouden teollisuustuotteilla varustamiseksi. Neuvostoliiton raskaan teollisuuden lujat hartiat osoittautuivat kykeneviksi kuljettamaan talonpoikaiston jättiläismäiset joukot sosialismin tielle.

Kysymys tästä suuresta käänteestä itse maataloustuotannon perusteissa, tästä suuresta murroksesta maaseutuelämän vuosisataisessa järjestyksessä, oli koko laajuudessaan esillä jo NKP(b):n XV edustajakokouksessa. Oikeisto-opportünististen ainesten vastatoimenpiteistä huolimatta alkoi maatalouden sosialistisen sektorin rakennustyö saada yhä laajemman mittakaavan. Se löysi vastakaikunsa myöskin puolueen vahvistamassa 5-vuotissuunnitelmassa. Maamme tärkeimmissä tuottavissa piireissä ovat jyväviljaa viljelevät neuvostotaloudet aukaisseet individualisen maaseudun nurmea ja raivanneet tien uudelle konetekniikalle maataloudessa. Kone- ja traktoriasemat, jotka turvaavat traktorien maksimaalisen käytön maataloudessa, syntyivät objektiivisesta välttämättömyydestä jouduttaa siirtymistä suurtalouteen.

Mutta XV puoluekokouksessa ja XVI puoluekonferenssissa, joka vahvisti 5-vuotissuunnitelman, ei vielä ollut täydelleen selvä se suunnaton laajuus ja temppo, jonka alkanut käänne maataloudessa saa aikaan. Vasta v. 1929—30, joka paljasti teollistuttamisen tempon suuremman nopeuden mahdollisuuden ja toteutti ensimäisen vaiheen hyökkäyksessämme maaseudun kapitalistisia aineksia vastaan XV

puoluekokouksen ja KK:n päätösten mukaisesti, paljasti myös meille voimiemme mukaisen todellisen mahdollisuuden neuvostotilojen rakentamisessa ja talonpoikaistalouksien kollektivisoimisessa. V. 1918—30 oli kollektivisoimisliikkeen myrskyisä kevät. Uudestirakentamiskauden voimat ja mahdollisuudet purkautuivat tällä ajan kohdalla erikoisella pontevuudella.

Huomattavimpana tekijänä välittömästi ennen puolueen XVI edustajakokousta on kauttaaltaan kollektivisoimisliike. «Mitä uutta on nykyisessä kollektivisoimisliikkeessä? — kysyy Stalin. Uutta ja ratkaisevaa nykyisessä kollektivisoimisliikkeessä on se, että talonpojat menevät kollektiivitalouksiin ei erikoisina ryhminä kuten aikaisemmin, vaan koko kylittäin, piirittäin ja vieläpä koko piirikunnittainkin. Mitä tämä merkitsee? Se merkitsee sitä, että keskivarakas on lähtenyt kollektiivitalouksiin».

Tämä keskivarakkaan siirtyminen kollektivisoimisen tielle on leniniläisen työläisten ja talonpoikain liiton politiikan suurin saavutus. Se on korkein saavutus puolueen käymässä sitkeässä ja kestävässä taistelussa proletariaatin johtavan merkityksen puolesta keskivarakkaaseen nähden maaseudun kapitalistisia aineksia vastaan.

Vain tämän keskivarakkaiden talouksien sosialismiin kääntymisen perustalla kävi mahdolliseksi ja välttämättömaksi kauttaaltaan kollektivisoiduissa piireissä siirtyä «kulakkien riistämistendenssien rajoittamisen» tunnuksesta «kulakkien luokkana hävittämisen» tunnukseen. Tuotantovälineiden kulakilta pakkoluovuttaminen kauttaaltaan kollektivisoiduissa piireissä ja niiden siirtäminen kollektiivitalouksien jakamattomaan omaisuuteen merkitsee samanaikaisesti kapitalistisen kehitystien käsitteiden poistamista keskivarakkaalta ja maatalouden sosialistisen kehityksen nopeampaa järjestäytymistä. Tämän kulakkiin suhtautumistunnuslauseen muuttamisen vallankumouksellistuttavaa merkitystä ei missään tapauksessa pidä aliarvioida. Tämä tunnuslauseen vaihtaminen teroitti kauttaaltaan kollektivisoimisliikkeen sosialistista terää.

Nojautuen neuvostoteollisuuden kasvuun, menestykselliseen hyökkäykseen maaseudun kapitalistisia aineksia vastaan ja keskivarakkaan' talonpoikaiston kääntymiseen kollektivisoimisen tielle, sai puolue mahdollisuudeen tammikuussa v. 1930 määritellä kollektivisoimisen tempon tärkeimmillä tuotannollisilla alueilla, tämä temppo ylitti kaikki rohkeimmatkin aikaisemmat määritelmät jo 5-vuotissuunnitelman toisena vuotena. KK:n tammikuun päätös kollektivisoimistemposta, joka on tarkistettu sen jälkeisten tapausten valossa, on osoittautunut polittiseksi asiakirjaksi, joka määrittelee siirtymisen siihen politiikkaan, jonka avulla maatalouden yhteiskunnallinen sektori jo nykyhetkellä saa johtavan merkityksen maataloustuotannossa.

Kaikille on tunnettua, että toteuttaessaan KK:n tammikuun päätöksiä kollektivisoimistemposta, muutamat, etupäässä kuitus- ja kansalliset alueet, sallivat todellisen joukkokollektivisoimisliikkeen asemesta muodostaa byrokraattisesti ylhäältä käsin istutettuja kollektiivitalouksia, rikkoen samalla leniniläisen politiikan aakkosia keskivarakkaaseen nähden käskyillä, määräilyillä jne. Yleisesti ovat myös tunnettuja ne viimeaikaiset tärkeimmät poliittiset asiakirjat (puolueen KK:n yätökset, tov. Stalinin artikkelit, tov. Jakovlevin teesit XVI puoluekokoukselle), jotka ilmaisevat sen säälimättömän vastaiskun, jonka puolue antoi keskivarakasvastaisille vääristelyille kollektivisoimisen yhteydessä.

Tarpeetonta on tässä muistutella kaikkia tämän yhteydessä olevia polittisia asiakirjoja, ne ovat muutenkin hyvin tunnettuja kaikille tietoisesti rakennustyöhömme osallistuville tove-

reille. On kuitenkin selvästi alleviivattava, että kollektivisoimisessa tehdyt vääristelyt ja törkeät virheet eri alueilla ja paikkakunnilla leninismin tärkeimmän periaatteen, keskivarakkaaseen suhtautumisen suoranaiset rikkomiset, eivät voi missään määrin vähentää alkaneen kollektivisoimisen merkitystä maassamme. Yhteiskunnallisten kerrostumien suuret liikehtimiset eivät tapahdu tasaisesti. Luokkavoimien yhteentörmäystä ei voi kuvitella tapahtuvan valkoisissa hansikkaissa. Suuret yhteiskunnalliset mullistukset eivät tapahdu ilman huomattavia kustannuskulunkeja, t.s. omalaatuisia tuotantokustannuksia. Tämä ei kuitenkaan vähennä tällaisen käänteen historiallista ja suurta merkitystä.

Neuvostoliiton sosialistinen rakennustyö on astunut uuteen vaiheeseen. Maatalouden yhteiskunnallistettu sektori tuli mahtavaksi tuotannolliseksi ja uudestirakentamisvoimaksi. Tämän vuoden kevätkylvö tapahtuikin maaseutumme kehityksen suurena murroskautena tällaisten jättiläismäisten liikuntain vallitessa maataloustuotantomme perustassa. Tilanne oli erittäin vaikea. Tämän kylvökamppailun menestyksellinen toteuttaminen muodostui suureksi polittiseksi kysymykseksi, sillä se oli ensimäinen kylvö maassamme, jossa johtavana voimana esiintyi nuori, vasta muodostunut maatalouden yhteiskunnallinen sektori.

Vihollisemme ennustivat kiertämätöntä repeämää, valkoemigranttien ja kapitalistimaiden sanomalehdistössä kirjoitettiin vakavasti 10 miljoonaan *ha* vajauksesta viime vuoden kylvöalaan verrattuna välttämättömänä rangaistuksena talonpoikaistalouksien joukottaisesta kollektivisoimisesta. Siitä, mistä vihollisemme puhuivat avoimesti, suhisivat peläten oikeisto-opportunistiset ainekset ja heidän trotskilaiset liittolaisensa sekä kaikenkarvaiset pikkuporvariston edustajat maassamme. Näille kaikille on ominaista paeta suuria vallankumouksellisia tehtäviä ja niistä johtuvia vaikeuksia.

Molemmat erehtyivät. Molemmat aliarvioivat maatalouden sosialistisessa sektorissa kehittyvän mahtavan voiman, puolueen ja työväenluokan suuren merkityksen tässä yhteydessä, sekä myöskin sosialistisen teollisuuden taholta kasvaneen avustuksen maataloudelle. Neuvostotaloudet, kone- ja traktoriasemat ja kollektiivitaloudet (mm. ne kollektiivitaloudet, jotka muodostuivat pelkästään talonpoikien yksinkertaisten tuotantovälineiden yhteistämisen pohjalla), jotka johtivat tämän vuoden kevätkylvöä, murskasivat vihollisemme ennustukset sekä oikeisto-opportunistien pelkurimaiset epäilyt. V. 1930 kevätkylvö muodostui sosialistisen hyökkäyksen menestyksellisen laajenemisen uudeksi kaudeksi XV ja XVI puoluekokouksen välisellä ajalla.

Kylvöohjelma ja -organisatsioni.

Tämän vuoden kylvökamppailulla, tällä — tov. Molotovin sanonnan mukaan — todella bolshevistisella kylvöllä on poikkeuksellinen merkitys kollektivisoimisliikkeen kehityksessä. Ensikerran koko Lokakuun vallankumouksen jälkeisenä aikana yhteiskunnallinen sektori esiintyi johtavana ja ratkaisevana voimana kylvön järjestämisessä. Ensikerran maatalouden sosialistinen sektori vei neuvostokylät kylvöpelloille.

Viime vuonna neuvosto- ja kollektiivitalouksien yhteinen kylvöala tuskin ylitti 5 milj. *ha*, kaikkiaan kylvettiin kollektiivisesti lähes 5% yleisestä kylvöalasta. Kone- ja traktoriasemat olivat enemmän ihanteellisia ajatuksia kuin todellisia tuotannollisia järjestöjä.

Tänä keväänä on tilanne perinpohjin muuttunut. Neuvostotalouksien kylvöala on laajentunut 3,5 milj. *ha*; kone- ja traktoriasemat ovat vallanneet lähes 2 milj. *ha*; miltei neljäsosa talonpoikaistalouksista kylvi kollektiivisesti lähes 33 milj. *ha*, s.o. yli kolmanneksen maan kevätkylvöjen alasta.

5-vuotissuunnitelmassa merkitään yhteiskunnallisen sektorin osuudeksi v. 1932—33 lähes 40% tavaraviljatuo-

tannosta, mutta todellisuudessa tämän vuoden kylvöt neuvosto- ja kollektiivitalouksissa takaavat maalle lähes kaksi kolmannesta tavaraviljasta.

On mahdotonta perinpohjin tutkia tämän «todella bolshevistisen kevätkylvökamppailun» organisoinnin rikasta ainehistoa. Jokainen joka kykenee nänäkemään ilmiöiden pintakuoren alla yhteiskunnallista elämää eteenpäin vievän vieterin, näkee tämän keväisen kylvön antamissa opetuksissa ja tosiseikoissa kumoamattomat todisteet proletariaatin johdon alaisena suoritettavan sosialistisen rakennustyön menestyksistä maaseudullamme.

Mikä ensinnä pistää silmään, on kylvöjen uusi järjestely. Ensi kerran suuren maamme valtion kylvösuunnitelma ulotettiin kylään, kollektiiviseen talouteen ja talonpoikaistalouteen saakka. Kylvö lakkasi olemasta hajanaisten pikkutavaratuottajien yksilöllisten tahtojen kombinatsionina. Nojautuen maan kansallistuttamiseen ja talonpoikaiston huomattavan osan siirtymiseen yhteiskunnallisen talouden tielle, esiintyi neuvostovalta koko maan etuja vastaavalla järjestetyllä kylvöohjelmalla.

Kansankomissariaatin neuvoston päätös 23 p:ltä joulukuuta v. 1929, jossa oli merkitty ennenkuulumaton kevätkylvöohjelma, jonka mukaan kylvöalaa laajennettiin 11 % sodan edelliseen vuoteen verrattuna, oli vain seuraus puolueen arvioinnista kollektivisoituvan maaseudun valtavista mahdollisuuksista. Vain tällä perustalla voitiin asettaa suunnitelmallinen tehtävä laajentaa kevätvehnän kylvöalaa 20 %, maissin — 15 %, puuvillan — 40 %, sokerijuurikkaan — 35 %, pellavan — 14 %, rehujuurikasvien — 170 % jne. Vaikkakin tämä suunnitelmallisesti järjestetyn kylvön ensimäinen koe kärsii lukemattomista puutteellisuuksista, vaikkakin sen todellinen toteuttaminen ei aina täysin vastaa suunnitelmaa, niin kiistämätöntä on kuitenkin alkuvoimaisesta talonpoikaiskylvöstä suunnitelmalliseen, järjestettyyn maataloustuotantoon siirtymisen suunnaton periaatteellinen ja käytännöllinen merkitys.

Juuri näin tehtiin ensi kerran yritys järjestää valtion ja yhteiskunnan huolenpito ja kontrolli kylvön suoritukseen nähden. Tänä vuonna ensi kerran huolehdittiin erikoisyhteenvedoista joka kymmenes päivä kylvöön valmistautumiskaudella ja joka viides päivä kylvön aikana. Tämä seikka suuressa määrin kohotti jokaisen kylän, kollektiivitalouden, jokaisen talonpoikaistalouden kurinalaisuutta ja samalla jättiläismäisesti kohotti kaikkien valtion ja yhteiskunnallisten laitosten vastuunalaisuutta kylvöohjelman toteuttamisen suhteen. Jokainen järjestyksessäoleva yhteenveto sitoi tuhansin langoin alueen ja keskuksen, Neuvostoliiton äärettömän alueen kaukaisimmatkin kolkat järjestämään kylvönsä taistelujärjestyksessä. On vaikeata yliarvioida tämän työn erikoista järjestävää merkitystä. On vaikeata yliarvioida näiden karkeiden, alkeellisten, epätarkkojen kylvökamppailun yhteenvetojen vallankumouksellista osuutta yhteiskunnallisen, suunnitelmallisen kylvöjen järjestelyn ensi asemien lujittamisessa.

Täytyy kaikella päättäväisyydellä alleviivata puolueen ja neuvostovallan taholta ilmennyt erikoinen huomio kylvön jouduttamiseksi sen jokaisella etapilla, jokaisella heikolla kohdalla. Voimaperäinen kannatus maatalouden kohoavalle yhteiskunnallistetulle sektorille ja huolellinen kannatus vielä yksityistalouksiin jääville talonpojille antoi värityksen näille kylvön järjestelyn ja valmistuksen kuukausille. Tästä puhuvat monilukuiset puolueen ja hallituksen päätökset helpotuksista maatalousverossa, sokerijuurikkaan, pellavan, mahorkan ym. kylvöjen kiihdyttämisestä. Kiihdyttämisen organisatoorinen systeemi suhteessa jokaiseen jälellejääneeseen kasviin, jokaiseen jälellejääneeseen piiriin, erikoinen voimaperäisyys, joka suunnattiin maatalouden kohottamiseen ja kollektivisoimisliikkeen lujittumiseen maksimaalisessa määrässä, sosialistisen kilpailun erilai-

set muodot — kaikki nämä ovat kuvaavana piirteenä kuluvan vuoden bolshevistisesta kylvöstä.

Kaikkein suurin merkitys on neuvostotalouksien avunannolla kollektiivitalouksille. Neuvostotalouksien koneilla ja voimilla muokattiin lähes 1,5 milj. *ha* kollektiivitalouksien peltoja. Erikoisjunilla siirretyt viljatrustin neuvostotalouksien traktorikolonnat Krimiltä ja Pohjois-Kaukaasiasta käänsivät kollektiivitalouksien peltoja Uralilla ja Siperiassa. Tässä tosiseikassa, joka on vasta alkua neuvosto- ja kollektiivitalouksien suuremmoisesta yhteistyöstä tulevaisuudessa, heijastuu täydellä voimalla neuvostotalouksien suunnaton raivaava osuus maaseudun sosialistisessa uudestirakentamisessa.

Lopuksi, mitä suurin merkitys on laajan kilpailun kehittämisellä kylvöjen järjestämisessä kollektiivitalouksien, kylien, piirien, piirikuntien ja kokonaisten aluepiirien välillä. Sosialistinen kilpailu, tämä tärkein vipusin teollisoimisemme kehityksen tempon jouduttamiseksi, siirtyy maatalouden alalle, vaihtuu yksityistaloudellisen kilpailun metoodin tilalle.

Kuluvan vuoden kevätkylvössä on epäilemättä paljon puutteellisuuksia. Kylvöjen myöhästyminen toisissa piireissä, kylvöprosessin ylenpalttinen vitkastuminen, monilukuiset puutteellisuudet varustelussa, työn järjestelyssä jne., — kaikkien näiden puutteellisuuksien suhteen ei ole pienintäkään epäilystä. Mutta ainoastaan sokeat voivat näiltä puutteellisuuksilta olla näkemättä sitä todella vallankumouksellista, uutta, joka kaikin voimin ilmeni kuluvan kevään kylvökamppailussa.

Meidän silmissämme kasvaa maatalouden tuotannon uusi muoto. Kiintyvät uudet järjestyneen yhteyden suunnitelmalliset langat kaupungin ja maaseudun välillä. Avautuu jättiläismäisiä mahdollisuuksia maatalouden kehityksen tempon jouduttamiselle jo lähivuosina. Ja tämä osoittautui jo kylvöjen yhteenvedoissa, joka sai aikaan kylvöalan lisääntymisen edelliseen vuoteen verraten jättiläismäisen murroksen aikana koko maaseudun järjestyksessä.

Ennakkoyhteenvetoja kylvöstä.

Kevätkylvöstä on voitu jo tehdä ei ainoastaan poliittisia, vaan myöskin kansantaloudellisia ennakkojohtopäätöksiä. V. 1929 suoritettiin kevätkylvöjä 83,8 milj. *ha* alalla. Kesäkuun 20 päivän tietojen mukaan (tiedot eivät ole lopullisia) kuluvana vuonna on suoritettu kevätkylvöjä yli 87 milj. *ha*. Täten siis ensimäisen sosialistisen joukkokylvön tuloksena on viime vuoden kevätkylvöjen pinta-ala ylitetty miltei 4 milj. *ha*.

Oikeistopyrkimyksen opportunistinen olemus puolueessa ilmeni erikoisen voimakkaasti kulakkitalouksien tuotantovoimien yliarvioimisena ja mahdollisuuksiemme — korvata mitä lyhyemmässä ajassa maatalouden yhteiskunnallisella sektorilla kulakkien kylvöt ja viljatuotanto — aliarvioimisena. Mistä puhuu kuluvan vuoden kevätkylvön kokemus? V:n 1929 kevätkylvöjen yleisestä pinta-alasta — 83,8 milj. *ha* — tuli kulakkitalouksien osalle 12 milj. *ha* (3% kulakkitalouksista piti hallussaan lähes 15% kylvöalasta). Näiden kylvöalojen haltijat osoittautuivat nyt tuotannollisesti satuloistaan pudotetuiksi; heidän maansa ja tuotantovälineensä siirrettiin huomattavalta osaltaan koltalouksien käytettäväksi. Suoriutuivatko koltaloudet näiden maiden ja tuotantovälineiden käyttämisestä? Suoriutuivatko koltaloudet kylvöalan laajentamistehtävästä käyttämättömien maiden kustannuksella (laidunmaat, viljelemättömät niitytt, arot jne.)?

Tällä kysymyksellä on ratkaiseva merkitys arvioitaessa yhteiskunnallisen sektorin osuutta maataloustuotannossa jo tänä vuonna. V. 1929 kevätkylvöissä tuli yhtä taloutta kohti kylvöjä keskimäärin 3,2 *ha*. Jos lähdemme ehdollisesti tästä normista, niin jakamalla viime vuoden kylvöalan 6 miljoonalla *ha*, jotka taloudet tänä vuonna

kylvivät kollektiivisesti, olisi näiden pitänyt kylvää lähes 20 milj. *ha*. Täten jo kollektiivisen joukkokylvön ensimäisena myrskyisenä keväänä, huolimatta jättiläismäisistä vaikeuksista, kulakiston epätoivoisesta vastustuksesta, huolimatta useilla alueilla ja piirikunnissa tehdyistä suurista virheistä, koltaloudet osoittautuivat kykeneviksi ei ainoastaan korvaamaan kulakkien viime vuotisen kylvön, vaan myöskin turvaamaan kylvöalan edelleen laajentamisen. Kollektivistien miljoonaiset joukot (niin ne, jotka käyttivät kone- ja traktoritekniikkaa, kuin myöskin ne, jotka kuluvana keväänä työskentelivät vain yksinkertaisen talonpoikaisyhtymän kalustolla) käytännössä osoittivat maatalouden kollektiivisen sektorin valtavat tuotannolliset mahdollisuudet ja vahvistivat puolueen laskelmat siitä, että neuvostotaloudet, kone- ja traktoriasemat ja koltaloudet yhdessä jo nykyään osoittautuivat kykeneviksi peittämään korkojen kanssa kulakkien viljatuotannon. Tällä lyötiin sirpaleiksi oikeisto-opportunistien todistelut puolueen esittämää ja johtamaa kollekektivisoimisen temppoa vastaan. Kylänyrkki lyödään maatalouden sosialistisen sektorin järjestetyllä nyrkillä.

Kevätkylvön päättyminen yhdessä syyskylvön tuloksien kanssa vahvistaa kokonaisuudessaan sen puolueen teesin, joka puhuu jyväviljaprobleemin peruspiirteissään ratkaisemisesta. Vehnän yleinen kylvöala (tärkein jyväviljalajeista) ylittää kuluvana vuonna miltei 3 milj. *ha* vuoden 1929 vehnän kylvöalan. Sillä ehdolla, että, tämä ylittäminen tapahtuu kokonaan neuvostotalouksien laskuun (Viljatrustilla oli kuluvana vuonna kylvöjä yli 1 milj. *ha*) sekä kone- ja traktoriasemien ja koltalouksien laskuun, joiden kylvöalojen laatu on huomattavasti korkeampi viimevuotisia yksityistalouksien kylvöjä, sekä hyvän sadon sattuessa tärkeimmissä tavaraviljapiireissä, voidaan olla vakuutettuja siitä, että jo tänä syksynä saamme varman jyväviljaperustan ei ainoastaan kaupunkien kulutuksen turvaamiseksi ja varastojen muodostamiseksi, vaan myöskin karjanhoidon voimaperäistä kehittämistä ja vakavaa vientiä varten.

Puolue on käynyt hyökkäykseen jyväviljaprobleemin ratkaisemiseksi etujoukkonaan koneellistutetut neuvostotaloudet. Kuluneiden kahden, kolmen vuoden aikana on elämä todennut tämän tien oikeaksi. Kollektivisoimista kohdannut kulakkien vastustus ja virheet kollektivisoimisen johtamisessa useissa piireissä saivat suurinta vahinkoa aikaan karjatalouden alalla. Karjatalous tuli maatalouden keskeisimmäksi kysymykseksi lähivuosien ajaksi. Ja samaan tapaan kuin jyväviljaprobleemiakin ratkaistaessa nostaa puolue voimaperäisesti kysymyksen suurien karjatalouksien rakentamisesta (Skotovod, Svinovod, Ovtsevod). Erikoisesti kärjistyy ruokintakysymys jonka ratkaisemisen täytyy saada lujan sysäyksen jo tämän vuoden kevätkylvöjen yhteydessä. Siitä johtuu maissi-, soijasekä juurikasvikylvöjen suuri ohjelma. Maissin kylvöalaa on laajennettu viime vuoteen verrattuna lähes puolella miljoonalla *ha*, s.o. miltei 15%.

Soijan kylvöala laajeni kuluvana vuonna yli kolminkertaisesti (78.000 *ha* v. 1929 — 320.000 *ha* tänä vuonna). Huomattavasti on laajentunut rehukasvien ja kylvöheinän viljelys. Siis karjatalouden nopean kehityksen tärkeimmänkin edellytyksen, ruokintakysymyksen ratkaisussa antoi maatalouden yhteiskunnallinen sektori ensimäiset ratkaisevat tulokset jo tänä vuonna.

Vielä huomattavampia tuloksia antoi kevätkylvökamppailu teknillisten kasvien alalla. Kuluneen kevätkylvökamppailun kuumimmillaan ollessa oli hetki, jolloin ensimäisistä suurista vaikeuksista paniikin valtaan joutuneet henkilöt jo piilottivat puuvillan ja sokerijuurikkaan kylvöohjelman. Kuitenkin puuvillan ja sokerijuurikkaan alalla me emme ainoastaan täyttäneet, vaan jopa ylitimmekin suunnitelman, laajentaen näiden tärkeimpien teknillisten kasvien kylvöalaa ennenkuulumattoman nope-

alla tempolla (puuvillan kylvöalaa laajennettiin 700 tuh. *ha* eli 84,5%, sokerijuurikkaan — 268 tuh. *ha* eli 31,6 %). Tämän ohella kannattaa erikoisesti alleviivata sitä, että niin puuvillan kuin sokerijuurikkaankin alalla meillä on tänä vuonna ensi kerran uusia kylvöjä koltalouksien ja kone- ja traktoriasemien pelloilla (yli kolmasosa sokerijuurikkaasta ja lähes 30% puuvillasta on kylvetty kollektiivisesti).

Mielenkiintoista on kevätkylvökamppailun arviointi maan tärkeimmissä maatalouspiireissä. Meillä ei ole vielä käytettavinämme tyhjentäviä tietoja kylvön yksityiskohtaisesta järjestelystä ja kulusta eri piireissä. Sitäpaitsi se vaatisi erikoista ja seikkaperäistä esitystä. Kuitenkin on kiistämätöntä, että ne piirit saavuttivat kylvössä parhaita tuloksia, jotka vähemmän horjuivat puolueen linjalta kollektivisoimiskysymyksessä ja jotka eivät lähteneet kylvökamppailuun suurennelluilla kollektivisoimisnumeroilla, vaan hyvin järjestetyllä koltalousverkolla. Kuten sanomalehdissä on useita kertoja jo mainittu, suoritettiin kylvöt järjestyneimmin Ukrainassa.

Ennakkotiedot kevätkylvöistä tärkeimmissä talouspiireissä osoittavat ennenkuulumattomia numeroita kylvöalan laajentamisesta, jollaisia ei voitu saavuttaa hajanaisten yksityistalouksien oloissa. Ukraina laajensi kevätkylvöjen alaa 5,2%, Pohjois-Kaukasia — 16,4%, ylittäen ensimäisenä v:n 1913 kylvöalan koko neuvostovallan olemassaolon aikana, Krimi — 19,7%. Kirgisia — 8,6%, Keskinen Volga — 10,6%, Alinen Volga — 13,3%, Usbekistan — 14%, Turkmenistan — 25%, Tadshikistan — 37% jne.

Kevätkylvön järjestämisessä ja huolehtimisessa puolue huolehtii erikoisella huomaavaisuudella yhteiskunnallisen ja yksilöllisen sektorin välisistä suhteista ensi kädessä kollektivistien ja yksityistalonpoikien välisistä suhteista. Kaikille on tunnettua, että useissa piireissä tapahtui kollektivistien ja yksityisten talonpoikien suhteiden kärjistymistä, kollektivistien taholta tehtiin karkeita virheitä suhteessa niihin köyhiin ja keskivarakkaisiin talouksiin, jotka eivät vielä olleet astuneet kollektiivisen työn tielle. Kaikille on myöskin tunnettua, minkälaisella järkähtämättömyydellä puolue korjasi nämä virheet, lähtien välttämättömyydestä taistella kaikkia yksilötalouksien eristäytymispyrkimyksiä vastaan ja välttämättömyydestä päästä siihen, «että kollektivistien ja yksityisten talonpoikien välisessä suhteessa vakiintuisi säännöksi: ei jahdata yksityisiä talonpoikia, vaan autetaan heitä ja kaikin keinoin vedetään kollektiivitalouksiin». (Tov. «Jakovlevin teeseistä XVI puoluekokoukselle).

Kevätkylvöjen kulku, joka ratkaistiin yhteiskunnallistutetun sektorin ja yksityisten talonpoikain yhteisillä voimilla, vakuuttavasti osoittaa, että puolue on tässäkin suhteessa onnistunut saavuttamaan myönteisiä tuloksia.

Kevätkylvöt päättyivät NKP(b):n edustajakokouksen alkamiseen mennessä. Tämän maassamme ensimäisen sosialistisen joukkokylvön menestyksellinen ratkaisu parhaiten osoittaa oikeaksi sen poliittisen kurssin, jonka merkeissä puolueemme tuli XVI edustajakokoukseen.

G. Grinko.

Syyskylvökamppailun merkitys.

Kevätkylvökamppailu suoritettiin kokonaan laajentuvan sosialistisen hyökkäyksen merkeissä. Sen onnistumisella tai epäonnistumisella oli ensiluokkainen merkitys Neuvostoliiton maatalouden lähivuosien kehitykselle, sosialistisen sektorin voimistumiselle siinä. Viime kevättä onkin sanottu neuvosto-kollektiivisten talouksien kevääksi. Kysymys oli ennen kaikkea siitä, miten kohottaa maatalouden tuotantoa kaikista siinä paraillaan tapahtuvista perinpohjaisista uudelleen järjestelyistä huolimatta, miten uudet neuvosto- ja kollektiiviset taloudet kykenevät korvaamaan sen tuotannon osan, joka ennen oli kuulunut hävitetyille kulakkitalouksille ja kollektiiveihin liittyneille yksityistalouksille, ja miten voidaan samalla kohottaa vielä yksityistalouden piiriin jääneiden koyhien ja keskivarakkaiden talonpoikien kylvöalaa. Neuvosto- ja kollektiivisten talouksien tehtävänsä suorittamisen laadusta riippui kollektivisoimisliikkeen vastaisen kehityksen temppo.

Tähän mennessä saapuneet ensimmäiset yksityiskohtaiset tiedot todistavat kevätkylvökamppailun olleen todella bolshevistisen kamppailun. Asetettu tehtävä täytettiin jotenkin täydellisesti. Noin viisi miljoonaa talonpoikaistaloutta suoritti kylvönsä jo kollektiivisesti. Kesäkuun 25 päivään mennessä saapuneiden virallisten tietojen mukaan oli kylvetty 89,5 milj. *ha* eli 96,3% suunnitelmasta. Edelliseen vuoteen merkitsee se kylvöalan laajenemista 5,7 miljoonalla *ha*. Todellisuudessa lienee täytetty koko suunnitelma, sillä monissa piireissä on jätetty ilmoittamatta yksityistalouksien kylvöjä 5-15%. Tämän kautta kylvöala kohotettiin ensi kerran sodan edellistä tasoa ylemmäksi. Teknillisten kasvien kylvöala, joka jo edellisenä vuonna kohosi sodan edellistä ylemmäksi, kohosi edelleenkin. Sokerijuurikkaassa ja puuvillassa ylitettiin suunnitelmat, maississa se täytettiin ja pellavassa, soijassa ja joukossa muita teknillisiä kasveja myös miltei täydellisesti. Sellaisilla tuloksilla on suunnaton poliittinen ja taloudellinen merkitys. Ne puhuvat elävää kieltä työväenluokan ja talonpoikaiston välisen liiton voimistumisesta.

Kun neuvosto- ja kollektiivisten talouksien kylvöala edellisenä keväänä oli vähän yli 5 milj. *ha*, niin kylvivät ne tänä keväänä jo 37 milj. *ha*, josta 33 milj. *ha* kollektiivisissa talouksissa. Ollessaan yksityistalouksina kylvivät nyt kollektiivisiin talouksiin liittyneet v. 1929 vain n. 20 milj. *ha*. Tämä neuvosto-koll. talouksien kylvöalan suunnaton kasvu vaikuttaa sen, että maatalouden sosialistinen osasto antaa enemmän kuin 600 milj. puutaa viljaa markkinoille eli enemmän kuin puolet maan koko tavaraviljasta. Ne eivät tosin anna vielä niin paljoa tavaraviljaa kuin kulakki ja suurtilallistaloudet ennen sotaa tuottivat markkinoita varten, mutta niiden kylvöala vastaa jo miltei täydellisesti suurtilallis- ja kulakkitalouksien kylvöalaa ennen sotaa. Ennen sotaa teki kahden viimeksi mainitun kylvöala tiettävästi n. 35 milj. *ha*, mutta 1927 kylvivät kulakit vain 10 milj. *ha*. Tavaraviljasta tuottivat kulakit silloin vain yhden viidennen osan.

Kevätkylvökamppailun saavutukset ovat vahvistaneet sosialismin voiton neuvostokylässä. Tätä voittoa on edelleen lujitettava ja kehitettävä sadonkorjuu ja syyskylvökamppailun kautta. Viljan ja heinän korjuun kunnolla suorittaminen tekee kevätkylvökamppailun suorittamisen onnistumisenkin vasta täydelliseksi. Sentähden ovat kaikki voimat nyt suunnatut viljan korjuun onnistuneesti suorittamiseen. Se on suoritettava mahdollisimman lyhyessä ajassa, jos mieli saada sato kunnollisena talteen. Tavaraviljan ajoissa ja kunnollisena korjaaminen, ja että se ei jou-

tuisi vääriin käsiin, vaatii suurta ja tarmokasta organisatoorista työtä ja monellaista mitä erilaisimmilla välineillä varustautumista. Erittäin suuria vaatimuksia asettaa se varsinkin kulkulaitokselle.

Välittömästi seuraa sadon korjuuta syyskylvöjen suorittaminen. Suunnitelman mukaan tulee syksyllä kylvettäväksi 43 milj. *ha*, joka merkitsee 10% lisäystä edelliseen vuoteen. Syysviljoista on suunniteltu tehtävän sopimuksia 26 milj. *ha* suuruiselle kylvöalalle, joka piti olla päättynyt 1 päivään elokuuta. Samaan aikaan syyskylvöjen kanssa on valmistauduttuva kyntämään ylös seuraavaa vuotta varten 60 milj. *ha* maata.

Leningradin alueella tulee syysviljojen kylvöalaa lisättäväksi tänä vuonna vuoteen 1929 verrattuna 6,3%. Ruista kylvetään 580, 500 *ha* ja syysvehnää 20,000 *ha*. Siitä kylvävät neuvostotaloudet 1,2 milj. ja kollektiiviset taloudet 43,2 milj. *ha* ja yksityiset taloudet 556,1 milj. *ha*.

Tämän kylvösuunnitelman onnistumiseksi on jännitettävä nyt jo kaikki voimat. Kevään kokemuksia hyväkseen käyttäen on jo ajoissa ryhdyttävä varustautumaan tarpeellisilla välineillä, koneilla, työkaluilla ja siemenillä. Leningradin alueen Toimeenpaneva komitea on päättänyt mm., että lajitelluilla siemenellä tulee kylvää 14,000 *ha*, josta ainakin 4000 *ha* syysvehnää. Tämä vaatii tarmokasta toimintaa lajiteltujen siementen varaamiseksi ja niiden ajoissa kylvöalueelle toimittamiseksi. Ennen kaikkea on tehtaiden ja teollisuuden yleensä suoritettava tehtävänsä koneiden ja muiden työkalujen toimittamisessa.

Syyskylvön onnistumisen aineellisista edellyksistä puheen ollessa on ennen käikkea huolehdittava, että käytettävissä olevat välineet tulevat tarkkaan käytettyä, että ne eivät huonon töiden ja niiden käyttämisen järjestelyn tähden jää makaamaan joutilaana. Siellä missä olosuhteet suinkin antavat myöten on traktorin työskenneltävä vähintään 20 tuntia vuorokaudessa. Samoin muutkin koneet ja välineet. Niiden korjaus ja kuntoonpano on jo ajoissa suoritettava, jossa juuri teollisuuden on huolehdittava remonttiin tarvittavien välineiden ajoissa hankkimisesta. Koneiden ja työkalujen tarkoituksen mukaiseen käyttämiseen on yhdistettävä myös ihmistyövoiman tarkoituksenmukainen käyttö. Kun syysviljoista on suunniteltu tehtävän sopimuksia lajitelluilla siemenillä kylvämisestä 4,5 milj. *ha*:lle, niin on hallitus määrännyt tätä varten 200 milj. ruplan raha-avun. Sen oikein käytöstä on huolehdittava ja sopimukset tehtävä ajoissa. Meillä on syyskylvöä varten olemassa kaikki välttämättömimmät tarpeet, jos vain osaamme niitä oikein ja tarkoituksenmukaisesti käyttää.

Kollektiivisten talouksien on heti tarkastettava työsuunnitelmansa ja määrättävä heti kullekin työlle määrätty aikansa, milloin on suoritettava kylvö jne. Ennenkaikkea on tarkastettava, miten voitaisiin mahdollisimman tarkkaan käyttää mekaanisten välineiden työaika ja miten työt olisi paraiten järjestettävissä. Kollektiivisen talouden jäsenet on jaettava brikaadeihin kutakin työtä varten ja määrättävä kullekin työlle kiinteä suoritusaikansa, sikäli luonnollisesti vain sallien poikkeuksia kuin ilmat sitä vaativat. Näiden tehtävien järjestämiseen ja niistä päättämiseen täytyy osallistua niin köyhän kuin keskivarakkaankin ja batrakin. Kollektiivisten talouksien on järjestettävä tuotannollisia neuvotteluja ja huolehdittava sosialistisen kilpailun ja iskuryhmäläisyyden järjestämisestä ja naisten ja nuorten niihin mukaan vetämisestä. Vaikka onkin todistuksia siitä, että työhalu ja työinnostus onkin viljan korjuun aikana kohonnut vielä kevätkylvöjen aikana vallinnutta suuremmaksi, niin on myönnettävä, että tässä suhteessa ei ole tehty läheskään kaikkea, mikä olisi pitänyt tehdä ja mikä olisi ollut mahdollista.

Ei ole epäilystäkään siitä, että neuvostotaloudet täyttävät syksyn ja kevään tuotantosuunnitelmansa. Mutta sen lisäksi on niiden kiinnitettävä ympärillä

olevien viljelyksien auttamiseen. Jos ne keväällä kyntivät lähistöllä olevien kollektivisten talouksien maita 500,000 *ha*, niin on niiden se syksyllä kohottettava 300 tuh. *ha* syyskylvöjä ja 600 tuh. *ha* kylmää kyntöä. Kone-traktoriasemat kylvivät traktorikeskuksen linjalla 1,800 tuh. *ha* ja viljakeskuksen linjalla 3,300 tuh. *ha* kollektiivisten talouksien maita. Syksyllä on traktorikeskus suunnitellut kohottaa kyntöalan 500 tuh. *ha*:lla. Myöskin viljakeskus suunnittelee vastaavaa lisäystä.

Mutta tämän ohella ei ole myöskään unohdettava vielä kollektiivisten talouksien ulkopuolella olevia köyhien ja keskivarakkaiden talonpoikien joukkoja. Syyskylvöjen aikana ei saa enää tapahtua niinkuin useissa paikoin keväällä tapahtui, että yksityistalouden piiriin kuuluvat taloudet jätettiin kokonaan huomioon ottamatta. Nämä joukot ovat jo kollektiivisten talouksien porttien edessä ja vaaditaan vain määrätty aika, että ne astuvat niistä sisälle. Sentähden on niitä valmistettava tekemään se mahdollisimman pian. Valmisteluasteena on heidät yhdistettävä osuustoiminnan kautta maanmuokkausosuuskuntiin. Tässä on kyläneuvostojen merkitys erittäin suuri, niin kollektiivisiin talouksiin kuin yksityisiinkin nähden. Niiden järjestäminen ja kamppailujen suorittaminen kuuluu juuri kyläneuvostojen suoritettavaksi puolueen johdolla. Hyvin siinä onnistuakseen on kyläneuvostojen valmistettava erityinen maataloussuunnitelma niin kollektiivisia talouksia kuin yksityissektoria vartenkin. Sen lisäksi on köyhille ja keskivarakkaille talouksille annettava kaikenlaista apua, järjestäen osuuskuntia maan yhteismuokkausta varten ja samoin järjestettävä työeläinten ja maanmuokkausvälineiden ja työn yhteistä käyttöä, siten valmistaen siirtymistä maatalousartteleihin. Lähentyen kaikellaisella avulla yksityistaloudessa olevia köyhiä ja keskivarakkaita, tulee kollektivisten talouksien myös siten helpottaa tätä siirtymistä kollektiivisiin talouksiin.

Syksyisen maatalouskamppailun johdosta tekemässään päätöksessä korostaa Leningradin alueen Toimeenpaneva komitea yhä uudelleen sitä, että talonpoikain kollektiivisiin talouksiin siirtyminen täytyy tapahtua täysin vapaaehtoista tietä. Kollektivisoimisliikkeen perustavana muotona tulee olla maatalousartteli. Sen riinnalla on valmisteluasteena Leningradin alueella tarkoiteksenmukaisinta käyttää maanmuokkausosuuskuntia entistä laajemmassa mittakaavassa. Kollektiivisten talouksien korkeimpaan muotoon, kommuniin siirtyminen tulee tapahtua sikäli kuin teknillisen tason kohoaminen, kollektiivisten talouksien kaaderien kasvaminen ja kollektiivisten talouksien osakkaiden sivistystaso sen sallii. Katsoen osuustoiminnan suureen merkitykseen köyhien ja keskivarakkaiden valmistelussa joukottain kollektiivisiin talouksiin siirtymiselle, on Tpk määrännyt, että tammikuun 1 päivään mennessä on 60-70% Leningradin alueen talonpoikaistalouksista liitettävä kyläosuuskuntiin. Samalla velvoittaa se, että tämän vuoden elokuun 15 päivään mennessä alueen maatalousosaston on suoritettava loppuun maanjako kollektiivisten talouksien ja yksityisten talouksien välillä, ja siten lopettaa sillä alalla vallitseva epäjärjestys. Neuvosto- ja kollektiivisia talouksia lisäämällä ja laajentamalla ja kylvökamppailun tarmokkaalla suorittamisella on Tpk määrännyt kylvöalaa laajennettavaksi tähän saakka kyntämättä olleesta maasta 238,6 tuh. *ha*, josta suurin osa on käytettävä pellavan ja karjanrehun viljelemiseen.

Syyskylvökamppailun läpiviemisessä on ennen kaikkea pidettävä silmällä XVI puoluekokouksen päätösten horjumatonta noudattamista. Tämän kamppailun aikana ei ole ainoastaan lujitettava kollektiivisten talouksien olemassaoloa, vaan on myös voimistutettava sosialistista hyökkäystä kautta koko linjan. Syyskylvökamppailu valmistaa suuressa määrässä myös tulevaa kevätkylvökamppailua. SSSR:n maatalouskansankomisariaatti suunnittelee vuonna

1930/31 lisätä kylvöalaa tähän vuoteen verrattuna 130—150 milj. *ha*, neuvostotalouksien kylvöalan 3,8 milj.:sta kahdeksaan milj. *ha*, jonka ohessa kollektiivisten talouksien kylvöalan tulisi käsittää suurin osa koko kylvöalasta. Tärkeimpien vilja-alueiden talonpoikaistalouksista suunnitellaan tulevana vuonna kollektivisoitavan 70—80%, toisissa viljapiireissä 40—50% ja muilla alueilla 15—25%.

Tulevana vuotena tulee maataloudella olemaan jo huomattavasti voimakkaampi teknillinen perusta kuin kuluvana vuotena. Kun meillä vuonna 1930 oli traktoreissa 900 tuh. hevosvoiman määrä, niin vuoteen 1931 mennessä tulemme vielä samaan lisää 1300 tuh. hevosvoimaa, joista 1 milj. jo kevääseen mennessä. Koneiden tuotanto tulee tulevana vuotena kohoamaan tähän vuoteen verrattuna 400 milj. ruplasta 840 milj. rupl:aan. Se merkitsee, että maatalouden korkea teknillinen pohja antaa lujan perustan miljoonien pienten ja kääpiötalouksien nopeassa tempossa tapahtuvalle kollektivisoitumisille.

Käsillä olevan sadon korjuun ja syykylvökamppailun boshevistinen suorittaminen tulee antamaan takeet siitä, että jo kuluvan syksyn ja tulevan kevään aikana tulee tapahtumaan kollektivisoimisliikkeen uusi voimakas nousu.

J. L—ri.

Opportunisti Välläri talonpoikaiskysymyksestä.

Muudan sana esipuheeksi.

Suomen vallankumouksellisen työväenliikkeen mukana enemmän tai vähemmän yritellyt opportunistisakki siirtyi, kuten tunnettua, jokunen aika sitten avoimesti vallankumouksen vihollisten leiriin. Se aloitti julkisodan Kominternia, S.K.P:tä ja vallankumouksellista tvöväkeä vastaan,

Tuollainen meno ja varsinkin se vauhti, jolla tämä kaikki tapahtui, on mahdollisesti herättänyt jossakin osassa työväestöä jonkinlaista ihmettelyä, On ehkä kysytty, että mistäs se tuollainen leirinmuuttokiire tuli.

Tosiasia on kuitenkin, että kysymyksessä ei ole äkillinen, hetken säikähdyksestä johtunut rintamakarkuruus. Jo ennen tätä rintaman ylitse juoksua on mainitussa sakissa ollut käynnissä pitempiaikainen ideologinen erkaantuminen vallankumouksellisesta tvöväenliikkeestä. Sen ilmauksena on esiintynyt monenmoista horjumista ja vieläpä suoranaista vastarintaa vallankumouksellisen linjan noudattamista vastaan. Pakokauhumaisen kiireen antoi tietysti nykyinen kärjistynyt luokkataistelutilanne. Sen painosta tuli pinnan alla pitkät ajat piillyt opportunismin piru ajetuksi lopullisestl ulos suurtenkin joukkojen nähtäväksi.

Opportunisti Välläri, joka yrittää pelata tässä luopioiden pelastusarmeijassa kapteenin osaa, sopisi vaikka kouluesimerkiksi siihen, ettei sekavalla ideologialla kyetä kovinkaan pitkälle olemaan proletariaatin vallankumouksellisen liikkeen mukana. Välläri on yksi niistä, joka on joskus tätä yritellyt. Välläri tuli, kuten tiedetään, vallankumoukselliseen liikkeeseen Suomen luokkasodan jälkeen Amerikasta, jossa hän oli idelogisesti päässyt noin osapuilleen sille asteelle, mille anarkosyndikalistinen I. W.W. järjestö ehti. Hän oli siis vielä kaukana marxilaisesta ideologiasta [1]). Tämän jälkeen ei Vällä-

[1]) Lenin kirjoitti: «Vallankumouksellinen syndikalismi ja industrialismi ovat askel eteenpäin ainoastaan verrattuna vanhaan, mädäntyneesen Toisen Internationalen ideologiaan. Mutta verrattuna marxilaisiin oppeihin. s. o. kommunismiin, ne ovat askel taaksepäin.»

riltä, vaikkakaan hän ei kuulunut edes I.W.W:läisten vallankumoukselliseen parhaistoon, kylläkään olisi puuttunut tilaisuutta kasvaa marxilaiseksi. Mutta kaikki jäi vain — tilaisuudeksi. Ei entisyyden vakavaa kritiikkiä, ei uuden harrasta oppimista. Opportunisti Vällärin yhtenä kirouksena oli jo tähän aikaan se, että hänellä oli liian «suuri pää». Hän kuvitteli itsensä valmiiksi joka suhteessa siinä liikkeessä, johon hän liittyi.

Vällärin «suuripäisyys» ilmenee myös siinä, että hän tässä takavuosina ryhtyi tekemään vieläpä teorioita omasta takaa. Talonpoikaiskysymys on yksi niistä kysymyksistä, joissa hän yritti korjata marxilais-leniniläisiä oppeja ja ojentaa Kominternia. Vällärin luonteen mukaista on, ettei hän ole tässä marxilaisuuden suutaroimisessa rajoittunut joihinkin tai edes vähemmän oleellisiin kohtiin. Kuinkas niin pikkunäpertelyistä! Kysymyksessä on koko marxilais leniniläisen työväen ja talonpoikien taisteluliittoa koskevan opin romukooppaan heittäminen.

Vaikka Välläri ei ole eikä vaikuta työväen vallankumouksellisessa liikkeessä, vaikka hän kavereineen yrittää heilua samassa työssä, missä lahtariohrana: työväen taistelurintaman hajoittamisessa, niin siitä huolimatta on tarkistettava hänen «oppejaan» talonpoikaistosta. Tästä opimme sen, kuinka todella vieras hänen ideologiansa on vallankumoukselliselle työväenliikkeelle. Tästä opimme kappaleen suomalaisten opportunistien rintamakarkuruuden syistä. Tästä opimme, että vain selvällä marxilais-leniniläisellä ideologialla voidaan olla lujasti mukana työväenluokan ja sen puolueen taisteluissa.

Talonpoikaiskysymys marxilais-leniniläisessä opissa.

1. Ennenkuin ryhdymme käsittelemään Vällärin jo useita vuosia sitten tekemiä «teorioita» talonpoikaiskysymyksessä, koetamme tehdä mahdollisimman lyhyen yhteenvedon siitä, mitä kommunistinen teoria opettaa tästä kysymyksestä.

Kysymys talonpoikaistosta on, kuten tov. Stalin on kirjassaan «Lenin ja leninismi» selvästi osoittanut, osa proletariaatin diktatuurin kysymyksestä. Proletariaatin diktatuuri on leninismin pääkysymys, oleellisin kysymys ja talonpoikaiskysmys on osa tästä yleisestä kysymyksestä.

Talonpoikaiskysymys on kysymys proletariaatin liittolaisesta vallankumouksessa. Proletariaatti, joka muodostaa useimmissa maissa väestön vähemmistön, ei kykene ilman liittolaisuutta talonpoikaiston kanssa pystyttämään ja myöhemmin ylläpitämään proletariaatin diktatuuria.

Työväen ja talonpoikaiston liiton ajatuksen on oikeaksi osoittanut myönteisillä tuloksillaan Venäjän vallankumousten historia ja kielteisillä tuloksillaan Unkarin, Bulgarian ja Suomen, j.n.e. vallankumoukset.

Kysymys liitosta talonpoikaiston kanssa on asetettava erikseen kussakin vallankumouksen kaudessa. Leninin n.s. kolme talonpoikaistunnuslausetta palvelevat erinomaisena esimerkkinä siitä, kuinka kysymys kussakin vallankumouksen kaudessa on asetettava.

Porvarillis-demokraattisessa vallankumouksessa (joka on kohdistettu itsevaltiutta ja feodalismia tai sen peruja vastaan) on mahdollisuus proletariaatin liittoon koko talonpoikaiston kanssa. Näin oli asianlaita Venäjällä ennen helmik. vallankumousta v. 1917. ja tämä pitää paikkansa ylipäänsä nykyisiin vallankumousliikkeisiin siirto- ja puolisiirtomaissa. Talonpoikaisto kokonaisuudessaan on kiinnoitettu taistelusta itsevaltiutta vastaan ja tilanomistajien maiden valtaamisesta.

Proletaarisessa vallankumouksessa, jonka edessä ollaan nyt kapitalistimaissa, on tilanne toinen. Työväestö voi saada nyt liittolaisekseen vain talonpoikaiston köyhimmän osan (pientalonpoikaiston). Mutta tässäkin vaiheessa voidaan keskitalonpoikaisto

neutralisoida. Suurtalonpoikaisto riistäjänä on liittolaissuhteessa porvariston kanssa proletaarista vallankumousta vastaan.

Kolmas vaihe on proletariaatin diktatuurin pystyttämisen ja lujittamisen jälkeen. Tällöin voidaan keskitalonpoikaistokin, joka nyt on voittanut sille ominaisen horjumisen porvariston ja proletariaatin välillä (nähtyään, että proletariaatin diktatuuri todellakin pysyy pystyssä) saada liittolaiseksi rikkaita talonpoikia (kulakkeja) vastaan. Näin on asianlaita nyt Neuvostoliitossa.

Tässä lyhyesti Leninin «kolmen tunnuslauseen» sisältö.

Ajatus työväen ja talonpoikaiston vallankumouksellisesta liitosta, jonka Lenin on meille niin selvästi esittänyt, on sekin jo tieteellisen sosialismin perustajain ensiksi julkilausuma. Engels, joka tässäkin kysymyksessä, kuten kaikissa muissakin, edustaa myös Marxin kantaa, kirjoitti:

«Sosialistisen puolueen lähiajan tehtäväksi on tullut valtiollisen vallan valtaaminen. Mutta vallatakseen sen täytyy tämän puolueen mennä kaupungista maaseudulle, täytyy tulla voimakkaaksi maaseudulla.» Engels: «Talonpoikaiskysymys Ranskassa ja Saksassa»[1])

Lenin Marxin ja Engelsin etevimpänä oppilaana oppi marxilaisuuden läksyn talonpoikaiskysymyksessäkin ja kehitti sitä aikansa vallankumousliikkeiden rikkaiden kokemuksien pohjalla.

Kuten jo viittasimme, on kysymys talonpoikaistosta osa proletariaatin diktatuurin yleisestä kysymyksestä. Siitä, ettei sodan edellinen II. Internationale koskaan asettanut konkreettisesti kysymystä proletariaatin diktatuurista, johtuu tietysti se, ettei se käsitellyt myöskään kysymystä talonpoikaistosta marxilaisesti. Kautsky, joka parhaana aikanaan kirjoitti agraarikysymyksestä kirjan, jossa hän m.m. osoitti, että myös maataloudessa tapahtuu konsentratioprosessi (keskittyminen), ei kuitenkaan vetänyt vallankumouksellista loppupäätelmää: työväen ja talonpoikain liittoa. Komintern sensijaan jo II. kongressissaan (v. 1920) asetti kysymyksen täydessä laajuudessaan.

Ei ole kuitenkaan unohdettava, että proletariaatin diktatuurin lujan perustan maaseudulla muodostavat maatyöläiset ja maaseudun proletaarit (jotka omistavat jonkunverran maata, mutta ei niin paljon, että he siitä pääasiallisestikaan eläisivät). Maatyöläiset, maaseudun puolproletariaatti ja pientalonpojat muodostavat kaikissa maissa maaseutuväestön enemmistön. Proletariaatin liitto näiden ainesten kanssa, neutralisoimalla senlisäksi keskitalonpoikaisto, takaavat proletariaatin diktatuurin pystyttämis- ja ylläpitämismahdollisuudet.

II. Kysymys talonpoikaistosta proletariaatin liittolaisena vallankumouksessa ei ole tietysti mutkaton kysymys. Pientalonpoikaisto on maata omistava ja pientavaratuotantoa harjoittava väestökerros. Täytyy olla olemassa varsin vakava etujen vastakohtaisuus, joka erottaa sen suurtalonpojista ja tilanomistajista (jotka saavat tulonsa maakorosta ja voitosta), jotka ovat riistäjiä sanan täydessä ja mitä räikeimmässä merkityksessä sekä proletaarisen vallankumouksen vihollisia.

Pientalonpoikaiston tulot muodostuvat teoreettisesti katsoen maakorosta, voitosta ja työpalkasta. Mutta tosiasiassa hänen tulonsa muodostuvat työpalkasta senvuoksi, ettei hän käytä vierasta työvoimaa. Maa ja työvälineet antavat hänelle vain mahdollisuuden käyttää omaa tvövoimaansa. Maa ei ole hänelle siis maakoron (eli riistämisen) lähde. Hän kärsii melkein aina maanpuutteesta. Hän maksaa kapitalistisille luottolaitoksille ja koronkiskojille korkeaa kiskurikorkoa, ja hänen vertansa imevät raskaat verot, raskas maanvuokra ja monet kiinnitysrasitukset. Tässä, mainitaksemme vain joitakin seikkoja, on tekijöitä, jotka aiheuttavat sen, etteivät hänen etunsa ole missään suh-

---

[1]) Ikävä kyllä tämä kirjoitus ei ole kokonaisuudessaan ilmestynyt suomeksi. Osia siitä on julkaistu «Kommunistissa» (vuosikerta 1926, n:o 3).

teessa suoranaisesti vastakkaiset proletariaatin eduille, jotavastoin yhtymäkohtia on runsaasti. Pääasiallisesti hän eroaakin proletariaatista siinä, ettei hän myy työvoimaansa.

Keskitalonpoika (neutralisoitava) on sensijaan, mikäli hän työnantajana joutuu kosketuksiin proletariaatin kanssa, vihamielinen palkkatyöväestön eräille pyrkimyksille. Mutta hänkin kärsii maan puutetta. Maan vuokraajana tai ostajana sekä kiinnitys- y.m. lainain korkojen maksajana hän joutuu suurmaanomistajien tai muiden koronkiskurien kupattavaksi. Tästä johtuu, että hänen ja maaseudun pösöjen välillä on olemassa, varsinkin jos muun lisäksi vallitsee maannälkä, terävä vastakkaisuus,

Pientalonpojan ja keskitalonpojan etujen vastakkaisuus suurtalonpoikien ja suurmaanomistajien etujen kanssa esiintyy sangen yleisesti taisteluna maakorosta, välittämättä siitä, onko kysymyksessä maan vuokra tai maan hinta. Mutta monia muita tältä etujen vastakkaisuuden pohjalta kohoavia sovittamattomia taistelukysymyksiä niiden välillä on olemassa.

Maaseutuväestön keskeiset vastakkaisuudet, jotka nekin jatkuvasti kärjistyvät proletariaatin liittolaisjoukkojen jatkuvasti kasvaessa, ovat vain yksi puoli. Toinen puoli on porvariston ja työtätekevän talonpoikaiston etujen vastakkaisuus. Joitakin tämän vastakkaisuuden ilmauksia mainitaksemme alamme «saksista», s.o. ero maatalous-tuotteiden ja teollisuustuotteiden hintojen välillä. Monopolikapitalistit nostavat teollisuustuotteiden hinnat tuotantohintoja korkeammiksi talonpojan vahingoksi. Tavaranmyyjinä talonpojat kärsivät kauppakapitaalista, joka maksaa heille tuotteista alhaisen hinnan, mutta myy ne sitten, keinotellen talonpojan kustannuksella, paljoa korkeammasta hinnasta. Luotonannossa kupataan myös porvariston taholta talonpojan verta.

Etujen vastakkaisuudet maaseudun rikkaiden ja porvariston kanssa vakuuttavat sen, että pien- ja keskitalonpoikaisto voittavat proletariaatin diktatuurilta enemmän kuin menettävät.

Nämä etujen vastakkaisuudet, jotka ovat kaikkialla kapitalistisissa maissa sangen terävät, antavat tavattoman suuret mahdollisuudet kommunistipuolueiden politiikalle maaseudulla.

Liittolaissuhde proletariaatin ja työtätekevän talonpoikaiston kanssa ei tietysti putoa valmiina taivaasta. Se on askel askeleelta, jokapäiväisellä työllä ja bolshevistisella taidolla rakennettava. Ensimmäisenä tehtävänä on vapauttaa työtätekevä talonpoikaisto suurtalonpoikien ja maakapitalistien vaikutuksesta ja holhouksesta.

Vällári huutaa alas työväen ja talonpoikain taisteluliiton.

Se, että Vällári tuli kiinnittäneeksi huomiotaan talonpoikaiskysymykseen, ei johtunut halusta päästä ymmärtämään tätä tavattoman tärkeää kysymystä. Se johtui vain siitä, että Vällári ryhtyi v. 1925 presidentinvaalikamppailun aikana tappelemaan vallankumouksellisen työväestön asettamaa työväen ja talonpoikain hallitusta koskevaa tunnuslausetta vastaan. Tämän kommunistista puoluetta vastaan kohdistaman tappelun tahtoi Vällári pohjustaa oikein teoreettisesti. Kuinkas muuten.

Vällári kirjoitti kysymyksestä artikkeleita, joissa oli hänelle ominaista sanomisen rohkeutta aivan ylitsevuotavasti — muiden avujen kylläkin jäädessä vähiksi. Vällári tahtoi nähtävästi näissä kirjoituksissaan olla omaperäinen, oikein omatekoisten «teoriain» luoja. Hän ei vetoa niissä ainoaankaan omaa itseään korkeampaan auktoriteettiin, ellemme ota huomioon porvarillista «Tietosanakirjaa», jonka avulla hän tahtoo määritellä sen, mikä otus on oikeastaan talonpoika.

Vällári tulee loppujen lopuksi siihen tulokseen, ettei Suomessa ole työväen ja talonpoikain liitto mahdollinen. Vain «pienviljelijäin» (näillä tarkoittaa Vällári maaseudun puolproletariaattia; mäkitu-

palaisia, mökkiläisiä, j.n.e.) kanssa on «yhteistoiminta» mahdollinen. Mutta ajatus varsinaisista työtätekevistäkin talonpojista työväen liittolaisena on niin perinpohjin hylättävä ajatus Vällärin mielestä, ettei siitä kannata edes puhua. Kas tällä tavalla Välläri kirjoittaa:

«Talonpoika Suomessa on useimmiten palkkatyöväen riistäjä tai ei ainakaan elääkseen myy omaa työvoimaansa, lukuunottamatta satunnaisia tukinajoja ym. ja talonpoika onkin luokka-asemansa ja etujensa vuoksi työväkeä ja sen luokkataistelua vastaan. Niin nyt ja niin välttämättä vastakin." (Harvennus allekirj.).

Tämän kummempaa erittelyä ei Välläri talonpoikaistosta suorita. Hän katselee talonpoikaistoa jokseenkin läpeensä samanlaisena aineksena ottamatta huomioon sen jakautumista taloudellisen asemansa pohjalla eri kerroksiin. Jo tässä, lähtökohdassa Välläri tekee hirsipuuhypyn.

Jo Engels opetti edellämainitussa kirjoituksessaan, että talonpoikaisto täytyy jakaa taloudellisen asemansa pohjalla eri kerroksiin. Hän jakaa varsinaisen talonpoikaiston kolmeen osaan, nim. pien-, keski- ja suurtalonpoikaistoon. Vasta sen jälkeen hän lähtee käsittelemään sitä, mitkä kerrokset tulevat kysymykseen proletariaatin liittolaisena.

Mitä tulee itse liittokysymykseen. niin Vällärin vahva välte on siis se, ettei sellainen tule kysymykseen talonpojan kanssa, joka ei «ainakaan elääkseen myy työvoimaansa, lukuunottamatta satunnaisia tukinajoja ym.»

Engels rohkeni kuitenkin olla asiassa toista mieltä. Mainitussa kirjoituksessa hän sanoo:

«Mitkä näistä maaseutuväestön ryhmistä ovat alttiita liittymään sosialidemokraattiseen puolueeseen? (Engels-tarkoittaa tietysti sellaista vallankumouksellista puoluetta.) Alamme pikkutalonpoikaistosta. Länsi-Euroopassa se ei vain edusta tarkeintä osaa koko talonpoikaistosta, vaan se muodostaa myös perusaineksen koko kysymyksen ratkaisulle. Pikkutalonpojalla tarkoitamme maapalstan omistajaa tai vuokraajaa — pääasiallisesti edellistä joka ei suuruudeltaan ylitä sitä, minkä hän ja hänen perheensä kykenee viljelemään, mutta joka ei ole pienempi kuin mikä on välttämäton perheen ylläpitoon.»

Tässä siis talonpoika, joka ei tee elääkseen palkkatyötä. Tämä talonpoika on kuitenkin Engelsin mukaan mahdollinen proletariaatin liittolaisena vallankumouksessa. Tämä talonpoika, «meidän talonpoikamme», kuten Engels sanoo, vastaa suurin piirtein Suomen pientalonpoikaa. Ranskassa ja Saksassa, joiden maiden talonpoikaiskysymystä Engels käsitteli, oli porvarillinen vallankumous suoritettu jo loppuun ja oltiin jo proletariaatin kumouksen kynnyksellä, kuten Suomessa tällä hetkellä.

Mutta keskitalonpoikaistoakaan, joka käyttää palkkatyövoimaa, ei Engels, nerokkaana luokkasuhteiden ymmärtäjänä, heitä suoraapäätä suurtalonpoikien syliin. Heihinkin nähden on harjoitettava taitavaa marxilaista politiikkaa tarkoituksella ainakin eristää heidät proletariaatin vallankumouksen vihollisista, joiden joukkoon he eivät ehdottomasti etujensa vuoksi kuulu.

Engels nim. kirjoittaa:

«Niissä paikoissa, joissa keskitalonpoikaisto elää pikkutalonpoikien keskuudessa, hän ei eroa olennaisesti heistä etujensa ja mielipiteittensä suhteen, hänen omien kokemuksiensa täytyy opettaa hänelle, kuinka monta samanlaista talonpoikaa kuin hän on vajonnut pikkutalonpoikien asemaan.»

Pientalonpoikaisto, vieläpä keskitalonpoikaisto, ei ole siis «luokka-asemansa ja etujensa vuoksi työväkeä ja sen luokkataistelua vastaan», kuten Välläri yrittää meille opettaa. Se, että se on ollut tai on vielä meitä vastaan johtuu aivan toisista syistä. «Meidän talonpoikamme» kantaa lahtarin hepeneitä omaksi vahingokseen, eikä oman asiansa puolesta kuten Välläri väittää. Eikä hän aina tule olemaan vallankumouksellista työväkeä vastaan, kuten Välläri koettaa uskotella.

Edellä olevista Vällärin omatekoisten «teoriain» rinnastelusta Engelsin johto—

päätösten kanssa huomaamme, että Vällärillä on ollut aikomuksena korjata jo Engelsin esittämät todella marxilaiset opit työväen ja talonpoikaiston liitosta. Olemme siis tekemisissä, emme yksinomaan rintamakarkuri Vällärin kanssa, vaan myös revisionisti Vällärin kanssa, Tämä revisionisti on muuten kai yksi kömpelöimmistä marxilaisuuden korjaajista, joka ei paljoakaan jääne jälkeen pappismaisen lahtariopettaja Sirenin marxilaisuuden käsittelystä Tammisaaren pakkotyölaitoksella.

Välläri ei ole oppinut mitään Suomen vallankumouksesta.

Välläri tahtoo myös olla tieteellinen. Historiallisilla argumenteilla v. 1918 vallankumouksestamme hän tahtoo lyödä viimeiset naulat marxilais-leniniläisen talonpoikaistoa koskevan opin ruumiskirstuun. Välläri todistelee seuraavasti:

«Mielestäni on väärin puhua tämän maan talonpojista työläisten taistelutovereina. Eikö se ole juuri talonpoika, joka yhdessä varsinaisen porvariston kanssa on tässä maassa taistellut työväkeä ja maaseudun köyhälistöä vastaan? Eikö juuri „talonjusseja" ja porvaristoa vastaan noin neljännesvuosisata sitten alettu agititionityö nostanut tämän maan työväenliikkeen voimatekijäksi. Eikö y. 1918 kansalaissodassa taistelua käyty juuri työväen, torpparien ja muiden maaseudun vähäväkisten yhtenäisen rintaman ja talonpoikaisporvarillisen rintaman välillä."

Mitä tulee edelläesittetyihin historiallisiin argumentteihin, niin ne pitävät osapuilleen paikkansa. Tarvitsee vain ne puhdistaa Vällärin omatekoisten «teoriain» kehyksestä ja asettaa ne kohdalleen, niin ne, puhuvat juuri Välläriä itseään vastaan. Seuraavassa yritämme sen tehdä.

On totta, että talonpoika taisteli proletariaatin vallankumousta vastaan v. 1918. Sen talonpoika kylläkin teki osittain pakoitettuna (monet tapaukset ainakin Pohjois- ja Keski-Pohjanmaalla). Mutta yleensä voisimme sanoa, että kysymyksessä oli se, että porvariston ja suurtalonpoikain onnistui pettämällä vetää mukaansa valkoisen alueen talonpoikaiston suurin osa (käyttämällä hyväkseen m.m, talonpoikain keskuudessa esiintyvää venäläisvihamielisyyttä). Mutta se täytyy huomauttaa — oli talonpoikaistoa punaistenkin puolella taistelemassatai heille myötämielisiä. Mutta,suurin piirtein katsoen, oli kysymyksessä p o r v a r i s t o n j a t a l o n p o i k a i s t o n l i i t t o.

Suurimpana vaikuttajana siihen, että näin kävi, oli Suomen vanhan sosialidemokratian vuosikymmenien takainen jokseenkin itsepintaisesti loppuun saakka vallinnut talonpoikaiston merkityksen ymmärtämättömyys. Tässäkin oltiin samalla oksalla Kautskyn kanssa. Käytiin agitatsionia «talonjusseja» vastaan aivan ylimalkaisesti. Ei erotettu kyllin selvästi työtätekevää talonpoikaa riistävästä talonpojasta, köyhää rikkaasta. Tuollainen ylimalkainen «talonjussin» ärhentely karkoitti pientalonpojatkin, keskitalonpojasta puhumattakaan, lahtarien leiriin. Ja v. 1918 saatiin näiltä talonpojilta satikutia ja käytännöllistä havainto-opetusta siitä, mitä talonpoikaisto merkitsee proletariaatin ja porvariston välisessä taistelussa.

Selventääksemme kysymystä, on tarkastettava sitä, minkälaiset väestöainekset taistelivat toisiaan vastaan v. 1928. Toisella puolen oli — tämän Vällärikin vielä v. 1925 näki — työväen ja maaseudun puolproletariaatin vallankumouksellinen rintama, toisella puolen porvariston ja talonpoikaiston vastavallankumouksellinen rintama.

Tämän toteaa tov, K. Manner kirjasessaan «Talonpoikaiskysymys Suomessa» (Tukholma 1924) hyvin selvässä ja tiivistetyssä määritelmässä:

„Teollisuuden ja maaseudun proletaarit ja puolproletaarit (työläiset, mäkitupalaiset ja vuokramiehet — torpparit) olivat meidän mukanamme, mutta t a l o n p o i k a i s t o s t a, a i n a p i e n t a l o n p o i k i a m y ö t e n, o l i v a l t a v a o s a p o r v a r i s t o n p u o l e l l a." (Harv. allekirj.)

Tässä ne rintamat, jotka taistelivat v. 1918. Nämä rintamat Vällärikin

näkee. Mutta hän ei näe sen enempää. Hänen mielestään tällainen rintamamuodostus oli ja on talonpoikaiston etujen ja aseman mukainen. Hän ei näe, että kysymyksessä oli talonpojan harhautuminen taistelemaan sortajiensa ja riistäjiensä kanssa ainoaa todellista liittolaistaan vastaan. Tämänluontoinen erehdys talonpoikaiston taholta ei ole suinkaan ensimäinen. Historia on täynnä talonpoikaiston tällaisista erehtymistä ja harhautumista. Edelleen ei Välläri näe, sitä suurta jättiläisvirhettä, jonka vanha sosialidemokratia kysymyksessä on tehnyt. Päinvastoin Välläri tarttuu kiinni tähän virheeseen ja huutaa: siinä on pysyttävä edelleenkin! Välläri ei siis pyri opettamaan työväestölle historiasta oppimista, vaan historiaan itsensä hirttämistä!

Vällärillä on «kunnia» olla trotskilainenkin.

Edellä on jo mainittu virallisen II. Internationalen marxilaisvastaisesta suhtautumisesta talonpoikaistoon.

Oli aika, jolloin opportunistit pyrkivät eritoten juuri agraarikysymyksen tietä pääsemään irti Marxista revisoimalla häntä tällä alalla. Bulkakov Venäjällä, David Saksassa, mainitaksemme vain muutamia nimiä, julistivat, että Marxin oppi ei maataloudessa pidäkään kutiansa. Siellä ei muka tapahdukaan tuotannon keskittymistä ja väliluokkien tuhoutumista. Johtopäätös: ei myöskään näin ollen vallankumousta.

Venäjällä jo menshevikkien edeltäjät, ekonomistit, jättivät talonpoikaiston kokonaan huomioonottamatta vallankumouksellisena tekijänä. Myöhemmin menshevikit vastustivat pysyvän taisteluliiton solmiamista talonpoikaiston kanssa.

Lenin taisteli kokonaisia vuosikymmeniä sekä agraari- että talonpoikaiskysymyksissä opportunisteja ja Marxin paikkaajia vastaan. Hän osoitti syvällisillä tutkimuksillaan, että marxilaisuus pitää paikkansa myös maataloudessa sekä myös sen, että talonpoikaiston, «proletariaatin ainoan voimakkan liittolaisen» — kuten hän sanoi — huomiotta jättäminen merkitsee porvariston hyödyttämistä.

Erittäinkin on Trotski ansainnut kannukset talonpoikaiston aliarvioimisessa. Hän taisteli Leniniä vastaan vuosikymmeniä tässä kysymyksessä. Hänen permanenttinen vallankumousteoriansa, jonka Venäjän vallankumouksen kehityskulku on kumonnut aivan murhaavasti [1]), perustuu toiselta puolen talonpoikaiston, toiselta puolen proletariaatin aliarvioimiseen. Trotski kielsi talonpoikaiston vallankumoukselliset mahdollisuudet ja väitti, että talonpoikaiston ja proletariaatin välillä on sovittamaton ristiriita, joka johtaa ennemmin tai myöhemmin yhteentörmäykseen. Senvuoksi on muka vallankumous Venäjällä tuomittu häviöön, ellei Lännessä tapahdu proletariaatin vallankumousta.

Näemme siis, että Trotskin ja Vällärin mielipiteet talonpoikaistosta proletariaatin liittolaisena ovat yhtä maata kuin maalarin housut, niin suuresti kuin nämä misterit toisistaan eronnevatkin. Ettei kukaan jäisi siihen käsitykseen, että Välläri on vain ehkä epätarkan formuloimisensa takia joutunut lyötäväksi, annamme hänen taas puhua. Välläri kirjoittaa:

„Nyt saatetaan huomauttaa, että v. 1918 jouduttiin tappiolle pääasiassa juuri sentähden, kun talonpoika oli porvarin puolella, mutta nyt on otettava siitä oppia ja koetettava saada talonpoikia puolellemme tai ainakin puoluettomaksi työväen ja porvariston väliseen kamppailuun nähden. Kaunis ajatus ja toteutettuna sangen edullinen. Mutta mahdottomuus muuna kuin haaveena."

Ei liene mikään satunnainen asia, että Välläri omatekoisen «teoriansa»

[1]) Tämän joutui Trotksi v. 1926, Kominternin T.p.k:n pleenumissa, tunnustamaan. Hän itse lausui, että Lenin oli „kaikissa oleellisissa kysymyksissä", joissa heillä monina vuosina oli erimielisyyksiä, ehdottomasti oikeassa.

kanssa osuu Trotskin ja yleensä opportunistien kanssa samaan kyökkiin. Agraari- ja talonpoikaiskysymys ovat niitä kysymyksiä, joissa nämä kaikki veljekset ainakin löytävät yhteisen maaperän.

Muuten Tortskilla ja Vällärillä on kokonainen sarja yhtymäkohtia. He eivät ole koskaan ehtineet kehityksessään marxilaisuuteen. He molemmat ovat yrittäneet riehkua proletariaatin vallankumouksen mukana omatekoisilla «teorioilla». Kun tämä on osoittautunut mahdottomaksi, niin on siirrytty avoimesfi vihollisleiriin. Trotski avustaa nyt Konstantinopolista maailman porvarilehdistöä Neuvostoliiton ja Kominternin parjauksessa ja Välläri yrittää Helsingistä käsin hajoittaa, porvariston antaessa siihen kaiken mahdollisuuden, Suomen vallankumouksellista työväenliikettä. Siis yhäkin samalla rintamalla.

Eteenpäin myös maaseudulla.

Mitä merkitsee pohjimmaltaan työväen ja talonpoikaiston taisteluliiton kieltäminen? Se merkitsee proletariaatin diktatuurin mahdollisuuden kieltämistä. Se on hyvästijättö proletaariselle vallankumoukselle. Ja tämä kaikki johtaa tietysti alistumiseen vallitsevan riistojärjestelmän edessä, antautumiseen sianpäiden edessä, täydelliseen reformismiin ja proletariaatin taistelun päämäärän kadottamiseen.

Tähän suohon onkin Välläri koko joukkueensa kanssa jo vajonnut. Katsokaamme tämän pelastusarmeijan julistusta «Suomen kansalle» (siinä ei puhuta sanaakaan talonpoikaistosta!). Julistus on tyypillinen opportunismin, sisällyksettömän pikkunäpertelyn ja periaatteettomuuden näytekappale. Samalla se on raukkamainen hyökkäys vallankumouksellista työväenliikettä ja S.K.P:ta vastaan. Tässä opportunistien tie.

Mutta sensijaan Suomen vallankumouksellinen työväestö on oppimassa, palataksemme kysymykseen työväen ja talonpoikaiston liitosta, työtätekevien talonpoikaisjoukkojen lähestymisen taitoa. Työtätekevä talonpoikaisto on tuloksena tästä ja olojen kurjistumisesta vapautumassa suurtalonpoikain ja porvariston vaikutuksesta ja holhouksesta. Voidaan jo puhua joissakin paikoin maata työväen ja työtätekeväin talonpoikain taistelurintamasta (kunnalliset ja valtiolliset vaalit j.n.e.). Tyytymättömyys maalaisliiton petturiuteen ja porvarillistumiseen kasvaa. Talonpoika tarkistaa jo moninpaikoin kantaansa lahtarikaarteihin, porvarillisiin järjestöihin, koko lahtarikomentoon nähden. Tämän prosessin vauhtia lisää nykyinen kiristyvä kapitalistinen pulakausi, jonka seuraukset ulottuvat maaseudullekin. Sielläkin voidaan puhua pulasta, ja vieläpä yakavasti kärjistyneestä maatalouspulasta.

Suomenkaan maaseutu ei ole paikallaan seisova, kuollut maapallon kohta, kuten Välläri yrittää meille uskotella. Kapitalistisen talouden lait jylläävät sielläkin. Sielläkin tapahtuu — vaikkakin hitaammin — se prosessi, mikä on jo teollisuudessa tapahtunut. Pääoma keskittyy, luokkakerrostuminen syvenee ja vastakohtaisuudet klristyvät. Työtätekevä talonpoika näkee, että vallitsevan järjestelmän puitteissa hän ei pelastu. Talonpoikaistosta tulee yhä taajemmissa joukoissa «meidän talonpoikiamme», josta Engels kirjoitti. Eteenpäin siis maaseudullakin, työväen ja työtätekeväin talonpoikain taisteluliiton merkeissä.

K. Kajava.

Neuvosto-Karjalan taloudesta.

Karjala muodostettiin itsenäiseksi kansalliseksi alueyksiköksi kesäkuussa v. 1920 Karjalan Työkansan Kommuunin nimellä. Tämän uuden valtiollisen yksikön alue oli imperialistisen Venäjän osana ollessaan jäänyt kapitalistisen kehityksen tiepuoleen. Vain vähäisessä määrässä ehti pääoma tunkeutua Karjalan puurikkaita metsiä raiskaamaan, perustamaan muutamia sahalaitoksia etupäässä vientiä varten. Varemmin syntynyt raudan valmistus ennätti jo ennen imperialistisen komennon kukistamista kuolla etelän ja Uralin rautateollisuuden kehittyessä. Ainoa suurteollisuuden edustaja koko alueella oli Onegan metallitehdas, jonka tuotanto v. 1912 kohosi lähes 1½ miljoonaan ruplaan ja työläismäärä yli 1100. Vuoriteollisuutta, jolla nyt näyttää olevan niin suuret kehitysmahdollisuudet, ei Karjalassa ennen sotaa lainkaan ollut, ellei oteta lukuun aika ajoin suoritettuja marmori- ja porfyyrilouhintoja. Samoin maatalous pysyi perin alkeellisella asteella. Teiden rakentamisesta ja yhteysvälineistä ei nimeksikään huolehdittu. Vasta imperialistinen sota, joka eristi Venäjän lännen maista, sai tsaarihallituksen rakentamaan Muurmannin radan, enemmän strategisia kuin taloudellisia seikkoja silmälläpitäen.

Kansalaissodan aika rappeutti jo imperialistisen sodan vuosina taantunutta taloutta yhä enemmän. Vasta v. 1922 lyötiin Suomen valkokaartilaisten ryöstöjoukot lopullisesti ja päästiin käymään käsiksi rakentavaan, luovaan työhön talouden ja kulttuurin alalla.

Koko olemassaolonsa ajan on Karjala nauttinut erikoisia taloudellisia ja budjettioikeuksia. Nämä oikeudet laskivat lujan perustan Karjalan talouselämän kehitykselle. Niiden mukaan tulivat kaikki alueelta kertyvät tulot, palvelemaan rautatietä ja tietoliikennettä lukuunottamatta Neuvosto-Karjalan talouden kohottamista. Tuloksena onkin ollut voimakas taloudellinen ja kulttuurinen kehitys kuluneiden vuosien aikana.

Aluksi sai Karjala suoranaista tukea keskuksesta: noin 800.000 kultaruplaa elintarpeiden ostoon ulkomailta vv. 1921 ja 1922 sekä 800.000 puutaa viljaa v. 1923 kadon johdosta. Nämä lainat suoritettiin kuitenkin takaisin keskukselle jo v. 1925 mennessä. Sen lisäksi on Karjala v:sta 1924 alkaen ottanut osaa yleisvaltakunnallisiin menoihin vuosi vuodelta suurenevalla summalla.

Karjalan luonnonolot tarjoavat erikoisen suuret mahdollisuudet talouden kehitykselle. Näihin asti on näita luonnonvaroja kuitenkin kyetty vain perin vähäisessä määrin käyttämään. Esimerkiksi vesivoima. Sitä on Karjalan joissa keskikorkean veden aikana laskelmien mukaan 1.100.000—1.200.000 hevosvoimaa, teknillisesti käyttökelpoista. Siis niin paljon, että sillä voitaisiin kehittää energiaa enemmän kuin koko Neuvosto-Liiton kaikilla sähköasemilla v. 1928—29 todella kehitettiin. Tästä valtavasta voimamäärästä on käytettynä ainoastaan 1.500 (Kontupohja, Petroskoin pienet vesiasemat, Uhtua).

Parhaillaan suoritetaan kiireellisiä valmistelutöitä sähkökemiallisen teollisuuden kehittämistarkoituksessa Karjalan vesivoiman pohjalle. Edullisimmat paikat sähköasemien rakentamiselle ovat Vienanmereen laskevat joet. Niva (laskee Imandra-järvestä Kantalahteen, 127 metriä 37 kilometrin matkalla; koko putouskorkeus, 127 metriä, teknillisesti käytettävissä), Kemijoki (Vuotsa ja Usmankoski yhdistettyinä, Putkikoski), Kouta ja Uikujoki. Niva- ja Koutajoesta (Knäsön kannaksen puhkaisemalla) yhteen renkaaseen yhdistämällä saadaan 1.330 miljoonaa kilowattituntia vuosittain, yhdistämällä Kemijoen alemmat kosket saadaan n.

1.600 miljoonaa kw/t vakinaista ja 800 milj. kw/t. sesonkivoimaa. Pohjoisimpien jokien, Nivan ja Koudan, asemat on tarkoitettu Hiipinän apatiitin jalostuslaitoksien voima-asemiksi, Kemijoen ja Uikujoen asemat alumiinin, karbiidin, fosforin (tulitikkuteollisuutta varten), karborundumin, korundin ym. kovien hionkivien, jotka nyt tuodaan ulkomailta, valmistusta varten.

Kolmas suuri voimakeskus on Sununjoki. Ohjaamalla sen vedet Hirvaskosken yläpuolelta Päljärven kautta Santalanjärveen saadaan Päljärven yläpuolelle sähköasema (yli 30 metrin putous), Päljärven ja Santalanjärven välille toinen asema (n. 8 metrln putous) ja Kontupohjan asemaa laajennetuksi 20.000 kw:iin. Yhdistämällä nämä asemat saadaan yli 200 miljoonaa kw/t vuosittain. Kontupohjan vesimäärää voidaan vielä lisätä suuntaamalla Lismajärven vedet Santalaan. Pääasiallisena tämän voiman käyttäjänä tulee olemaan Kontupohjan kansallinen teollisuuskeskus suurennettuine selluloosa- ja paperikombinaatteineen, sahoineen, pegmatiittitehtaineen, metsäkemiallisine laitoksineen jne. Parhaillaan rakennetaan sitäpaitsi voimajohtoa Kontupohjasta Petroskoihin, jossa kaupungin väestön ohella ja sitä suurempana voiman kuluttajana tulee olemaan rekonstruoitava Onegan metallitehdas, ja muut Petroskoin teollisuuslaitokset (Lososinan puunjalostuskombinaatti, fibroliittitehdas ym).

Teollisuuden pääalana on ja tulee olemaan puunjalostusteollisuus. Metsiä on Karjalassa näet sangen runsaasti: kasvullista metsämaata yli 9 milj. hehtaaria. Suurin osa (n. 2/3) tästä alasta on täyskasvaneen ja yli-ikäisen metsän peitossa. Tästä seikasta johtuu, että vuotuinen lisäkasvu on nyt vielä kovin pieni, jos sitä verrataan esim. Suomen ja Ruotsin metsien lisäkasvuun. Sitä mukaa kuin yli-ikäinen puuaine otetaan metsistä pois, sitä mukaa saavat nuoremmat polvet paremman kasvumahdollisuuden ja lisäkasvun määrä siis suurenee. Vuoteen 1929/30 saakka ei hakkuumäärä kuitenkaan noussut edes aikaisemmin arvioituun lisäkasvun määrään, vaikka metsänhakkuut ovatkin vuosi vuodelta vahvasti suurentuneet: v. 1923/24 hakattiin 1,5 milj. v. 1927/28 3,8 milj. v. 1928/29 5,26 milj. ja 1929/30 8,6 milj. kiintokuutiometriä.

Lukuunottamatta Kontupohjan paperitehdasta on tähän saakka puuta jalostettu pää-asiassa vain sahaustuotteiksi ja ratapölkyiksi. Viimeisten vuosien kuluessa on puun käyttöä sahoilla kyllä aika lailla järkiperäistetty ja jäteprosentti saatu pienenemään. Suuri määrä puuainetta kuitenkin vielä haaskautuu. Sentähden pyritään sahateollisuuden yhteyteen kehittämään apulaitoksia jätteiden käyttöä varten. Mutta sekään ei riitä. Tekniikka kehittyy nopeasti. Syntyy tyyten uusia jalostusmuotoja, joiden kautta raaka-aine, tässä tapauksessa puu, voidaan käyttää hyödyllisesti miltei ilman minkäänlaista hukkaa. Tällaisia uusia aloja ovat ns. masoniitin ja rehusokerin valmistus. Molemmat nämä alat on jo otettu huomioon rakennussuunnitelmissa.

Suurimmat kehitysmahdollisuudet on Karjalassa sentään selluloosa- ja paperiteollisuudella. Nykyään tekee tämän alan nopean laajentamisen vaikeaksi se, että koneisto on kokonaisuudessaan tuotava ulkomailta. Kun nyt ryhdytään Neuvostoliitossa rakentamaan näiden koneiden tuotantolaitoksia niin kehitysvauhti suuresti lisääntyy. Tähän saakka on paperiteollisuuden suunnitelmia laadittaessa lähtökohtana ollut se käsitys, että kuusipuu on ensi kädessä sahateollisuuden raaka-aine, ja vain sahapuuksi kelpaamaton osa hakkuutuotteista voidaan järkiperäisesti käyttää selluloosa- ja paperiteollisuuden raaka-aineeksi. Tästä käsityksestä oli seurauksena se, että laskelmissa tuppasi raaka-ainepohja käymään kaposeksi laajennetulle Kontupohjallekin, puhumattakaan enää muista paperikombinaateista etelä-Karjalassa. Kun lisäksi sahateollisuutta vuosi vuodelta järkiperäistytetään, kun se käyttää yhä pienemmän ja pienemmän puun, niin näytti siltä, kuin paperiteollisuus etelä-

Karjalassa menettäisi lopulta raaka-aineensa miltei tykkänään. Tällainen käsitys ei kelvannut perustaksi rakennussuunnitelmalle. Se piti kääntää jaloilleen, piti sanoa, että kuusipuu on selluloosa-ja paperiteollisuuden raaka-aine, mutta koska meillä ei vielä ole valmiita selluloosa- ja paperitehtaita ja koska suuret määrät täys- ja yli-ikäistä kuusipuuta on metsissä estämässä lisäkasvua, niin toistaiseksi on tarkoituksenmukaista käyttää tätä varastoa sahateollisuuden raaka-aineeksi. Kuva muuttui tyyten: yhden Kontupohjan asemesta on Äänisen ja Laatokan piireissä ehtymätön raaka-ainevarasto vähintään viittä samankokoista tuotantolaitosta varten (a 70.000 tonnia paperia). Tällainen muutos ei ollenkaan supista lähivuosien vientimahdollisuuksia.

Toinen perustavista teollisuusaloista on vuoriteollisuus. Se on vakavista vaikeuksista huolimatta neuvostovallan aikana kehittynyt aika voimakkaasti. Sen tärkeimmät tuotteet ovat maasälpä, pegmatiitti, kvartsi, katinkulta, katukivet ja hioinkivet sekä kalkki. Karjalan merkitys vuoriteollisuuden alalla selviää jo siitä, että Karjala antaa n. 80% koko Neuvostoliiton porsliini- ja fajanssiteollisuuden käyttämästä maasälvästä ja pegmatiitista minkä lisäksi maasälpää vielä viedään ulkomaillekin.

Vuoriteollisuuden alalla toimii nykyään kaksi järjestöä: Karjalan vuoriteollisuus-trusti Karelgranit ja Moskovan ja Leningradin kunnallishallintojen yhteinen järjestö, joka Soltjärvellä valmistaa katukiviä näitä kahta pääkaupunkia varten. Nyt on nostettu kysymys näiden järjestöjen yhdistämisestä.

Metallisia mineraaleja, rautaa ja kuparia, on todettu olevan useassa paikassa. Mutta kuinka paljon niitä on ja onko niillä suurempi teollinen merkitys, siitä ei ole tietoa. Yleensä on niin, että tutkimustöitä maaperän sisällön selvittämiseksi ei ole tehty riittävässä määrin. Tähän puoleen ei ole vielä pantu kylliksi painoa eikä annettu tarpeellisia varoja. Kuvaavana seikkana mainittakoon, että kun tänä vuonna piti ryhtyä rakentamaan muutamia suuria tiilitehtaita, niin ei löytynyt ketään, joka olisi voinut osoittaa paikat, missä raaka-ainetta, savea ja hiekkaa, olisi kyllin suuret määrät. Juuri tähän puoleen pitää nyt 5-vuotissuunnitelmaa tarkistettaessa paino panna.

Metalliteollisuuden edustajana on vain Onegan tehdas Petroskoissa. Nykyään valmistaa tehdas tiekoneita, nostotaljoja ja lekoja sekä venemoottoreita. Tuotanto kohonnut sangen nopeasti: v. 1922 ¼ milj. rpl, v. 1926/27 2,5 m. r., 1929/30 11 milj. rpl. Suunnitelma tehtaan rekonstruoinnista on valmis. Sen mukaan tulee tehdas erikoistetuksi tiekoneiden tuotantoa varten koko Neuvostoliiton tarpeiksi. Tehtaan kokonaistuotanto kasvaa kolmessa vuodessa yli kuusinkertaiseksi nykyisestään. Heikkona kohtana toistaiseksi se, että rauta on kuljetettava pitkien matkojen takaa.

Elintarveteollisuuden alalta ansaitsee maininnan kalansäilyketehdas Kantalahdessa, tehdas joka viime talvena siirrettiin Karjalan kauppakomissariaatille. Sen tuotanto on vielä melko vähäistä (viime vuonna n. 2½ milj. laatikkoa vuodessa), mutta laajenee nopeasti (v. 1932/33 18 milj. laatikkoa). Tähän asti on valmistettu pääasiassa kalliimpia säilykelajeja. Parhaillaan siirrytään valmistamaan yleisemmin käytettyjä ja halvempia lajeja.

Kirjapaino-olot ovat epätyydyttävällä kannalla. Kulttuuritarpeet kasvavat, asettavat yhä suurempia vaatimuksia kirjateollisuudelle eritoten kansankieliselle. Tämä ei niitä kykene lähimainkaan tyydyttämään. Valtion nykyistä kirjapainoa Petroskoissa ei kannata ryhtyä laajentamaan. Rakennukset ovat epäkäytännölliset, vanhat, ahtaat. Siksi täytyy ensi talousvuonna ryhtyä rakentamaan uutta, ajanmukaista kirjapainoa, joka tyydyttäisi edes muutaman vuoden nopeasti kasvavat kulttuuritarpeet.

Odottamattoman suurta vauhtia on Karjalan teollisuus viime vuosina harpponut eteenpäin: Kansantalousneuvoston

alaisen teollisuuden kokonaistuotanto v. 1925/26 12,1 milj. rpl, v. 1926/27 27,4 m. r., 1927/28 36 m. r., 1928/29 49,5 m. r. ja tänä v. kontrollilukujen mukaan 95 milj. rpl. Kontrollilukujen edellyttämää määrää pienennettiin jonkun verran kansantalousneuvoston linjalla. Ja kuluneiden kuukausien tulokset osoittavat, että Karjalan kansantalousneuvoston teollisuus ei yllä mainittuun summaan tänä vuonna aivan pääse. Työn tuotantovoiman kohottamisessa ja tuotantokustannuksien alentamisessa ei teollisuutemme ole kyennyt täyttämään suunnitelman asettamia vaatimuksia. Erikoisesti koskee tämä saha- ja vuoriteollisuutta. Ei ole kyetty mobilisoimaan työväen suuria joukkoja näitä tehtäviä ratkomaan. Tulokset osoittavat, että puolue-, nuoriso- ja ammatillisten jäsjestöjen työssä on tässä suhteessa heikkouksia, joiden poistamiseen puoluejärjestön johto on tarmokkaasti ryhtynyt.

Kuten alussa mainitsimme, jäi maatalous vanhan komennon aikana perin alhaiselle tasolle, eikä neuvostovaltakaan ensimäisinä vuosinaan kyennyt antamaan riitävästi varoja eikä järjestäviä voimia tälle rintamaosalle. Sodan hävitykset saatiin korvatuiksi kylläkin viljelysalaan nähden jo v. 1923 ja karjakantaan nähden v. 1925. Viljelysala on sen jälkeen jatkuvasti lisääntynyt, samoin hevoskanta, mutta nautakarjan määrä on, sadosta riippuen, heilahdellut. Vasta viime vuosi ja kuluva vuosi toivat jyrkän muutoksen maatalouteen. Voimakkaasti kasvanut teollisuus on asettanut maataloudelle, eritoten karjataloudelle ja rehuviljelykselle, tyyten uudet vaatimukset, joiden täyttäminen on teollisuudenkin edelleen kehittymisen ehto. Tähän asti on suuri osa rehusta tuotu Karjalan ulkopuolelta. Samoin juuri- ja vihanneskasveista. Metsätöiden paisuessa on tämä tila käynyt perin epäedulliseksi. Rehun kuljetus rautatieasemilta pitkien matkojen taa tulee kovin kalliiksi ja sitoo suuret määrät hevosia, jotka kipeästi tarvittaisiin metsätöissä. Siksi onkin viime aikoina ryhdytty voimakkaisiin toimiin rehunviljelyksen ja karjatalouden kehittämiseksi. Parhaillaan rakennetaan useita suuria neuvostotiloja, joiden toiminnan pääosana on rehuviljelys, osin karjanhoito (Uhtualle, Kiestinkiin, Louheen, Kemiin, Petroskoihin ym.) Samaan suuntaan kehitetään myös talonpoikaistaloutta. Avuksi tulee tässä se vahva yhteiskunnallinen muutos, joka parhaillaan on maaseudulla käynnissä, nim. kollektivisointi. Kollektiivisten suurtalouksien järkiperäinen ohjaaminen on näet verrattomasti helpompaa kuin hajanaisten talonpoikaistalouksien.

Myönnettävä on, että sosialistisen sektorin kehittämiseen maataloudessa ei Karjalassa ole vuoteen 1928/29 saakka pantu riittävää painoa. Vanhat neuvostotaloudet ovat viettäneet kituvaa elämää, eivät ole päässeet laajenemaan niin suuriksi, että talous olisi voitu järjestää nykyajan vaatimuksia vastaavasti. Talonpoikaistalouksien kollektivisoimisen perustaa on kyllä melko lailla laskettu osuustoiminnan ja yksinkertaisten tuotannollisten yhtymäin kautta. Mutta siirtyminen näistä valmistelevista muodoista seuraavaan asteeseen, yhteistalouden arttelimuotoon, osoitti että talonpoikaistalouden kehitystiestä sosialismiin ei ollut selvää käsitystä niiden keskuudessa, joiden piti tätä siirtymistä tässä vaiheessa ohjata ja järjestää. Tehtiin «ylihyppyjä», pyrittiin pääasiassa yhteistalouksien korkeimpaan muotoon, kommuuniin, samalla kun yleensä arvioitiin liian suureksi kollektiivisen liikkeen vauhti. Vakavia virheitä ei isossa mitassa sentään Karjalassa ennätetty tehdä, sillä päätehtävä, nim. metsänhakkuukamppailu varjeli sitä. Ja ajoissa tulivat myös puolueemme KK:n ja aluekomitean ohjeet osoittamaan oikean tien, jota on kuljettava. Siksipä meillä Karjalassa talonpoikain eroamiset kollektiiveista supistuivat suhteellisen vähiin ja sangen lyhyen laskuvaiheen jälkeen alkoi yhteistalouksiin liittyneiden talonpoikain määrä jälleen kasvaa samalla kun kollektiivisissa talouksissa kävi

«puhdistusprosessi». Nyt voidaan täysin vastuullisesti sanoa, että kollektiiviselle liikkeelle Karjalassa on jo laskettu vankka pohja, jota työväenvallan antama aineellinen ja järjestävä apu yhä lujittaa ja nopeasti laajentaa.

Maatalouden rinnalla saa kalatalous elintarvelähteenä yhä suuremman ja suuremman merkityksen. Ja Karjalalla on tämän alan kehittämiseen hyvin suuret mahdollisuudet sekä Vienanmerellä että sisäjärvillä. Kalatalouteen tehdyt pääomasijoitukset (viime vuonna 600.000, tänä vuonna 1.500.00, ensi vuonna 1.700,000 ruplaa) laskevat hyvän pohjan tälle talouden haaralle.

Maanteiden rakentamiseen käytetään nyt suuria summia. Samoin autoliikenteen järjestämiseen. Talouden ja kulttuurin kehityksen kannalta ovat kaikki nykyään mahdolliset sijoitukset liikenteeseen kuitenkin liian pieniä, sillä pitää muistaa, että suuri osa piirien keskuksistakin on vielä vailla kunnollista yhteyttä rautatien ja keskuksen kanssa.

Kulttuurin kohottamisen ja terveydenhoidon parantamisen alalla on tehty valtavan suuri työ, eritoten kansallisen väestön keskuudessa. Tämän rintaman osakseen saamasta huomiosta ovat parhaana todisteena seuraavat luvut, jotka osoittavat Karjalan budjetista kulttuuri- ja sosialisiin tarkoituksiin myönnettyjä summia: v. 1924/25 1.944. 000 ruplaa, v. 1925/26 3.023.000 rpl, v. 1927/28 4.933.000 r., v. 1928/29 6.467.000 r. ja tänä vuonna 10.510.000 ruplaa. Parhaillaan toteutetaan yleistä alkeiskoulupakkoa ja suoritetaan valmistelevia töitä siinä tarkoituksessa, että parin kolmen vuoden kuluessa voitaisiin ulottaa koulupakko keskikouluihin.

Mainitsimme jo kirjoituksen alussa. että Karjala on koko ajan nauttinut erikoisia taloudellisia ja budjettioikeuksia. Eritoten budjettioikeuksilla on ollut suuri merkitys talouden ja kulttuurin kehittämisessä. Budjetti onkin tähän asti aivan ratkaisevasti määrännyt talouselämän kehityksen sekä suunnan että vauhdin.

Budjetti itse on kasvanut seuraavasti: v. 1923/24 6,44 milj., 1924/25 9,54 m., 1925/26 15,68 m., v. 1926/27 16,27 m., v. 1927/28 20,45 m. ja tänä vuonna 42,67 milj. ruplaa. Siis 6 vuodessa 6,6 kertaiseksi. Suurimpana tuloeränä ovat tietenkin metsätulot (kantomaksut). Näiden ominaispaino on kuitenkin vähitellen pienentynyt talouden yleensä kasvaessa.

Rinnan budjetin kasvun kanssa ovat lisääntyneet budjetin menot taloudellistuotannollisiin tarkoituksiin: v. 1924/25 3,2 milj ja tänä vuonna 24,2 milj. rpl. Suurimmat erät: teollisuudelle (9,1 m. r.), maataloudelle (3,5 m. r.), metsätaloudelle (yli 3 milj.), tierakennuksiin ja autoliikenteelle (3,7 m. r.), kunnallistaloudelle (yli 2 m. r.). Erityisesti on huomautettava, että tänä vuonna ensi kerran myönnettiin budjetista huomattava summa neuvostotilojen rakentamiseen (1,3 m.r.).

Otamme minkä talousalan tahansa, kaikilla niillä näemme sangen nopean nousun, nopeamman kuin kukaan osasi arvioida vielä muutama vuosi sitten.

Heikoimpana kohtana talouden ja kulttuurin rakennustyössä on ihmisten puute. Ei ainoastaan korkean ammattitaidon omaavista, vaan yleensä ihmisistä on kova puute. Väkeä vähän, tehtävät suuret. Karjalaan täytyy joka vuosi tuoda ulkopuolelta suuret määrät työvoimaa metsätöihin, rakennustöihin, tietöihin, jopa maataloustöihinkin. Erikoisen kipeä on kysymys työvoimasta metsätöissä. Ulkopuolelta värvätyn työvoiman tuotantokyky on paljon pienempi kuin Karjalan oman väen. Sen matkakulut, asuntojen rakentaminen sille, elintarpeiden kuljetus jne. nielevät suuria summia vuosittain. Kun tämä ulkoa tuotu työvoima on töissä vain kovin lyhyen ajan (keskimäärin 40—50 työpäivää), niin nuo mainitut menot kohottavat huomattavasti tuotantokustannuksia. Jotta tästä lisämenosta vapauduttaisiin, on ryhdytty järjestämään vakinaisia työläiskaadereita metsätöihin, rakentamaan erikoisia työläiskyliä uuteen malliin, kyliä joissa elämän kaikki puo-

let saavat tyydytyksensä (koulut, klubit, kirjastot, sairaalat, kaupat, posti ja puhelin, ruokalat jne). Kun hakkuutehtävät vielä nykyisestään huomattavasti suurenevat, tarvitaan näitä kaadereita aina 20 tuhanteen. Pääasiassa pyritään näihin kaadereihin vetämään Leningradin alueen suomalaista ja Tverin karjalaista väestöä.

Yleensä voidaan sanoa, että Karjala on kunnialla suoriutunut sille suuren Neuvostoliiton osana langenneista sosialismin rakennustehtävistä. Myöskin luokkataistelun rintamalla. Kuluneiden kymmenen vuoden aikana on laskettu pitävä perustus. Ja jos jo tähän asti talous- ja kulttuurielämän vauhti on sitä enemmän kiihtynyt, mitä pitemmälle aika on kulunut, niin nyt se vasta alkaa oikein sosialistinen meno. Siitä antaa pienen esimaun parhaillaan muokkauksen alainen 5-vuotissuunnitelma. Sen mukaan kohoaisi esim. teollisuustuotanto nykyisten 95 miljoonan asemesta yli 300 miljoonaan v. 1932/33, ja maatalous tyydyttäisi omat tarpeet rehun, vihannes- ja juurikasvien sekä maitotuotteiden aloilla. Näemme että samaan aikaan kuin kapitalistinen naapurimaamme näivettyy kriisin kourissa, samaan aikaan Neuvosto-Karjala entistä suuremmalla vauhdilla kehittää sosialistisia tuotantovoimiaan.

V. Ojanen.

Ukrainan kansallisuuskysymyksestä.

Leniniläistä politiikkaa ja harhasuuntia.

Tilanteen muutokset aiheuttavat aika ajoin uudesti asetteluja kansallisuuskysymyksenkin alalla. Ja samalla esiintyy tavallisesti harhakäsityksiä, oikeistolaisia ja vasemmistolaisia, tai — paremminsanoen: isovenäläis-shovinistisia tai kansallis-shovinistisia. Äsken on ilmestynyt kirjasena Harkovin piirikunnan sihteeri tov. Postishevin puoluekomitean plenumissa pitämä puhe, [1]) jossa selostetaan kiinnostavia ilmiöitä kansallisuuskysymyksen alalta Ukrainassa. Selostamme tuon puheen pääkohdat.

Jotkut toverit arvelevat, että sosialistisen uudestirakentamisen, rekonstruktion aikana kansallisuuskysymys menettää merkitystään. He perustelevat käsitystään sillä, että kun otetaan vain suuria askeleita sosialismia kohti, niin se muka jättää kansallisuusasian varjoon. Tämä on aivan väärä käsitys, sanoo tov. Postishev. Päinvastoin, juuri nyt luokkataistelun kärjistyessä ja vihollisten uhatessa Neuvostoliittoa—kansallisuuskysymys saa valtavan merkityksen. Uusiin rakennettaviin tehtaisiin on vedettävä ukrainalaisia kylistä. Kollektiivisissa talouksissa ja neuvostotiloilla luodaan kansallisia kaadereita; — ja sehän on ajankohdan tärkeimpiä kysymyksiä. Ja oikea kansallisuuspolitiikka juuri auttaa tässä.

Kansallisuuskysymystä proletariaatin diktatuurin aikana on katsottava neljältä kulmalta: 1. työväen ja talonpoikain liiton kannalta, 2. kansainväliseltä kannalta, 3. työtätekevien joukkojen sosialistiseen rakennustyöhön vetämisen kannalta, ja 4. taloudellisen ja sivistyksellisen eriarvoisuuden jätteiden likvidoimisen kannalta.

Joillakin on taipumusta pitää kansallisuuskysymystä pelkkänä talonpoikaiskysymyksenä. Tämän johdosta on tov. Stalin muistuttanut, että vaikka kansallisuuskysymyksen perustana onkin talonpoikaiskysymys, ei niitä saa samaistaa, sillä kansallisuuskysymykseen kuuluu vielä muitakin puolia: kansallisen kulttuurin- ja kansallisvaltiollisia kysymyksiä ym. Ukrainassa on ollut erikoisuutena se, että kaupungit olivat venäläistyneet, samalla kun maaseutu pohjaltaan säilyi ukrainalaisena. Työ-

---

[1]) Постышев. „Национальный вопрос в реконструктивный период“ Изд. „Пролетарий“ Харьков. 1930.

väen ja talonpoikain liiton säilymisestä huolehtiminen on koko ajan vaatinut tarkkaa kansallisuuspolitiikkaa.

Nyt väittävät eräät toverit, että kollektivisoimisen kauttahan maaseutu joutuu aivan uusille raiteille, se kun ratkaisee talonpoikaiskysymyksen. Nämä toverit eivät näe, kuinka maaseudun taloudellisen pohjan muutos ei vielä riitä, — onhan sen lisäksi uudestimuokattava ihmisten psykologia. Ja kaikki tämä vaatii entistä huolellisempaa johtoa proletariaatin puolelta, entistä tarkempaa kansallisuuspolitiikkaa. Kylää sosialistiseksi muokattaessa tarvitaan johtavia tovereita, jotka osaavat ukrainan kieltä ja tuntevat ukrainalaisen kulttuurin.

Oikean kansallisuuspolitiikan noudattamisella Ukrainassa on valtava kansainvälinen merkitys, kuten, v. 1924 Kominternin V kongressikin osotti. Kansallisuusasian ratkaisu Neuvosto-Ukrainassa osottaa rajantakaisille ukrainalaisjoukoille Länsi-Ukrainassa, Bukovinassa ja Karpaatti Ukrainassa ainoan vapautuksen tien yhteiskunnallisesta ja kansallisesta sorrosta, vaikuttaa niihin kumouksellistavasti. Siksipä kansainvälistä porvaristoa kuohuttaakin kansallisuusasian ratkaisu neuvostomaassa.

Puolan fascistit, jotka valmistavat sotaa Neuvostoliittoa vastaan, nimenomaisena tarkotuksenaan irroittaa siitä Ukraina, ovat saaneet liittolaisekseen ukrainalaiset porvarit puolueineen. Nämä valmistavat yhdessä ukrainalaisten sortajain kanssa sotaa, jonka tarkotuksena on saattaa loputkin ukrainalaiset Puolan fascistidiktatuurin alaiseksi. Mukana ovat tietysti ukrainalaiset sosiali-fascistit. Salaliittoja järjestetään, pannaan toimeen fascistihyökkäyksiä neuvosto-konsulaatteja vastaan (Lembergissä) ja avoimesti saarnataan sotaa SSSR:ää vastaan. Amerikan senaattia myöten harrastetaan Ukrainan «riippumattomuutta», s. o. Ukrainan saattamista riippuvaiseksi Puolasta, sen alistamista kapitalismin valtaan. Puhuvat oikein «Ukrainan hallituksesta» (jolla «koko valtakunta» on matkalaukussaan). Mutta merkitystä tällä on osottajana, kuinka kansainvälinen pääoma himoitsee Ukrainaa ja todistavathan kiinni joutuneiden tuholaisten (kenr. Orlov, Dehanov ym.) paperit myös samaa: tarkoituksena on nopea marssi Moskovaan, jonka kautta Ukraina eristettäisiin ja vallattaisiin. Puolan sisäministeri Jusovski on aikanaan ollut Petljuran hallituksen jäsen. Ovat myös perustaneet «Ukrainalaisen instituutin» vastapainoksi Ukrainan Tiedeakatemiaa vastaan. Sen päämiehenä samainen «asiantuntija» Jusovski. Nämä seikat alleviivaavat kansallisuuskysymyksen tärkeyttä Ukrainassa.

On tovereita, jotka myöntävät kansallisuuskysymyksen suuren merkityksen nykyisin, mutta pitävät sitä lyhytaikaisena. Eivät ymmärrä sen merkitystä joukkojen vetämisessä sosialistiseen rakennustyöhön. Lenin huomautti useaan kertaan, kuinka joutava loru on puhe kansallisten eroavaisuuksien nopeasta häviämisestä. Hän sanoi, että pitkän aikaa proletariaatin diktatuurin maailman mitassa aikaansaamisen jälkeenkin säilyvät kansalliset eroavaisuudet. On siis opittava oikein sovelluttamaan kommunismin perusprinsiippejä, neuvostovaltaa ja proletariaatin diktatuuria erikoisiin kansallisiin oloihin. «On siis tutkittava, etsittävä, saatava selville, käsitettävä kansalliset erikoisuudet, löydettävä konkreettiset ominais-kansalliset menetelmät jokaisessa maassa ratkaisemaan yhtenäistä kansainvälistä tehtäväämme, voittaaksemme opportunismin ja vasemmistolaisen kaava-oppisuuden työväenliikkeessä, kukistaaksemme porvariston, lujittaaksemme neuvostotasavaltaa ja proletariaatin diktatuuria, — kas siinä etumaisissa maissa elettävän «ajankohdan päätehtävä». (Lenin).

Teollistamisen nopea tempo neuvostomaassa, puolueen linjaa noudattaen,

merkitsee myös nopeampaa ennen sorrettujen kansakuntien eriarvoisuuden lopettamista. Useimmissa kansallisissa tasavalloissa onkin pääomasijoitusten osuus yleisliiton osuutta korkeampi. (Silloin kun ensim. 5—v. suunnitelmissa valtion teollisuuden perussijoitusten kasvu merkittiin 289%, oli Ukrainan pros. 308, Valko-Venäjän 442, Kasakstanin 549% jne).

Talouden kohottamisen ohella on suoritettu valtava kulttuurityö kansallisissa tasavalloissa. Niinpä on Ukrainassa julaistu ukrainalaista kirjallisuutta neljä kertaa enemmän kuin sitä ennen 120 vuodessa. Ukrainaissa ilmestyy nyt 124 aikakauslehteä ja niillä on 550.000 painos, sanomalehtiä 55, painos 500.000. Nyt on erikoisesti alleviivattava kulttuurin merkitys joukkojen vetämisessä sosialistiseen rakennustyöhön. On torjuttava väitteet, että kulttuurimme «internationalisoiminen» muka tekee tarpeettomaksi kansallisen kulttuurin, on muistettava, että kun me puhumme kansallisesta kulttuurista, emme aseta sitä proletaarista kulttuuria vastaan; «sisällöltään proletaarinen, muodoltaan kansallinen siinä se yleisinhimillinen kulttuuri, johon kulkee sosialismi. Proletaarinen kulttuuri ei työnnä pois kansallistakulttuuria, vaan antaa sille sisällön. Mutta toiselta puolen kansallinen kulttuuri, ei työnnä pois proletaarista kulttuuria, vaan antaa sille muodon». (Stalin).

Tov. Postishev viittaa siihen, kuinka tärkeänä Lenin piti Ukrainan kansallisuuskysymystä. Miltei jokaisessa kansallisuusasiaa koskevassa kirjoituksessaan hän koskettelee Ukrainaa. Tov. Buharin on tehnyt tässä kysymyksessä suuria virheitä. Jo imperialistisen sodan aikana hän (yhdessä Pjatakovin ja Radekin kanssa) oli Rosa Luxemburgin kannalla, joka ei ymmärtänyt kansallisuuskysymyksen merkitystä. Nämä toverit m.m. eivät hyväksyneet kansain itsemääräämisoikeuden tunnusta. Lenin osotti silloin, kuinka suuri virhe tämä oli [1]), sehän objektiivisesti merkitsi imperialistien kannattamista. Lokakuun vallankumouksen jälkeenkään tov. Buharin ei luopunut virheellisestä kannastaan. VIII:ssa puoluekokouksessa väitteli hän Leniniä vastaan. V. 1923 tov. Buharin astui harhaan toisinpäin, puolusti grusialaisia uklonisteja ja ehdotti XII puoluekokouksen päätöksestä pois sen kohdan, jossa puhutaan paikallisen shovinismin vaarasta. Samassa puoluekokouksessa tov. Buharin ja Rakovski kohottivat kansallisuuskysymyksen yhteiskunnallisen kysymyksen yläpuolelle. Lenin sanoo: «Verrattuna työväen kysymykseen Marx epäilemättä asettaa kansallisuuskysymyksen toiselle sijalle».

XII puoluekokous tehosti taistelun tärkeyttä kansallisuussorron ja eriarvoisuuden jätteitä vastaan, isovenäläistä shovinismia ja ennen sorrettujen kansallisuuksien keskuudessa esiintyvää natsionalismia vastaan. Ukrainan kommunistinen (bolshevikkien) puolue on käynyt keskeytymätöntä taistelua natsionalistisia uklooneja vastaan, joita esiintyy seurauksena ei-proletaaristen ainesten painostuksesta joihinkin työläisryhmiin, ja jotka tuntuvat puolueessakin. Kansallisuuskysymyksen Ukrainassa ovat tehneet aika mutkikkaaksi seuraavat seikat: 1) historialliset olot jotka venäläistyttivät kaupungit ja suurimman osan proletariaatista; 2) ankara taistelu vastavallankumousta vastaan, jota johtivat ukrainalaiset sosiali-shovinistiset puolueet; 3) useiden johtavien tovereitten virheellinen kanta. On täytynyt käydä vakavaa taistelua suurvaltaista ukloonia vastaan. V. 1927 Ukrainan KP (b):n K. K. määritteli tämän ukloonin Kominternille osottamassaan kirjelmässä, selittäen, että tämä ukllooni esiintyy kansallisuuskysymyksen merkityksen kieltämisenä; yrityksenä tulkita SSSR:n perustaminen

[1]) suomeksi on Leninin „Kansallisuuskysymyksestä käydyn väittelyn tulokset", ym. kirjoituksia kokoelmassa „Kansallisuuskysymyksestä".

Toimitus.

muka kansallisten tasavaltain likvidoimisen merkkinä; pyrkimyksenä asettua «puolueettomalle» kannalle ukrainalaiseen kultuuriin nähden, kohdellen sitä jonkinlaisena maatiaisena; haluna pitää venäjänkieli etualalla ja toteuttaa ukrainalaistuttamista vain muodollisesti, selittää se «keinotekoiseksi», ei edistää sitä kaupungeissa eikä proletariaatin keskuudessa sekä suurennella sen yhteydessä esiintyviä liioitteluja.

Pakotettuina luopumaan kielteiseltä kannaltaan ukrainalaiseen kulttuuriin nähden yleensä nämä toverit alkoivat puhua «kahden kulttuurin taistelusta», johon nähden puolueen muka piti olla puolueeton. Tämän kannan esitti tov. Sinovjev v. 1920, väittäen että vapaassa kilpailussa voittaa elinvoimaisempi, kulttuurisempi! Tov. Lebed v. 1923 myös väitti, että «keinotekoinen» ukrainankielen istuttaminen työväenluokkaan merkitsisi taka-askelta, asettumista «maaseudun alemman kulttuurin» kannalle. Ukrainan puoluejärjestö torjui tällaisen kannan, joka veisi kansallisuuskysymyksen kärjistymiseen ja tuottaisi vahingoa sosialistiselle rakennustyölle. Samoin torjui puolue v. 1921 Rakovskin väitteet, että ukrainan kielelle etusijan vastaaminen merkitsisi antautumista tilanherrain ja natsionalistisen intelligenssin edessä. V. 1920 nimitti Dashkovski Ukrainan tasavallan perustamista «peliksi» ja selitti, että 99% ukrainalaisista talonpojista ei välitä Ukrainan itsenäisestä sovnarkomista. Mutta v. 1927 tov. Sinovjev selitti, että ukrainalaistuttamista suoritetaan väärin, annetaan tukea pettjuralaisuudelle, mutta ei taistella shovinismiä vastaan. Tov. Vaganjan kirjoitti kirjan, jossa kielsi kansallisen kulttuurin. Tov. Postishev huomauttaa, että tällaisiin esiintymisiin suhtautui valkoinen lehdistö hyvin myötämielisesti.

Sen johdosta, että jotkut toverit pitävät XII puoluekokouksen päätöksiä vanhenneina, varsinkin isovenäläistä shovinismia koskevia kohtia, tov. Postishev toteaa, että päinvastoin juuri nyt kasvaa suurvenäläisen shovinismin vaara (nepmanni, kulakki, porvarillinen intelligentti). Joku aika sitten tutki Ukrainan puolueen K.K. ukrainalaistuttamista teollisuuspiireissä ja totesi suurvenäläisen shovinismin ilmauksia, varsinkin intelligenssin (insinöörien) puolelta. Joku opettajatar selitti, että on kyllä aivan ukrainalaisia alueita, mutta esim. Donbas, Odessan puoli—siellä vastustaa kansa ukrainalaistuttamista. Tov. P. muistuttaa tähän, että Donbasin työläiset ovat suorittaneet suuren osuuden kansalliskulttuurisessa rakennustyössä ja puolueen kansallisuuspolitiikan toteuttamisessa. Ja kun tuonnoin paljastui UVL [1]), niin eräät toverit yltyivät selittämään, että ei ole kylliksi nähty ukrainalaisen shovinismin vaaraa. Puoluekomitea leimasi tällaisen väitteen vain «revanshin» («kalavelan» maksun) yritykseksi väärällä kannalla olleiden tovereitten puolelta, mikä vain puolestaan osottaa, että suurvenäläistä shovinismia on.

Mutta on myös ukrainalaista shovinismia. Tov. Postishev esittää lukuisia sen ilmauksia. Sen yhteiskunnallisina juurina ovat kulakki kylässä ja pikkuporvaristo kaupungissa sekä näiden ideologina intelligenssi. Se esiintyy pyrkimyksenä kieltää kansallisilta vähemmistöiltä tasa-arvo ja laiminlyödä niiden eduista huolehtiminen. Tämä shovinismi hylkii muita, varsinkin venäläistä kulttuuria ja liioittelee kulttuurin muodon merkitystä sen proletaarisen sisällön kustannuksella sekä pyrkii omaksumaan kulttuurille porvaris-kansallista sisältöäkin («Ukraina ukrainalaisille!»).

Ukrainalainen shovinismi ilmeni v. 1920 puheessa Ukrainan «siirtomaisesta» kehityksestä. Kun sitten kulakki, nepmanni sekä palveluskuntalainen intelligenssi voimistuivat, kohotti shovinismi päätään. V. 1926/27 se esiintyi shumskismina, jonka olemuksen puolue määritteli seuraavasti: ei ymmärrä työväenluokan eikä puolueen osuutta kansallisuuskysymyksen ratkaisussa; suhtautuu byrokraattisesti ja natsionali-

[1]) Ukrainan Vapausliitto.

sesti ei-ukrainalaisiin työläisiin pyrkien niitä väkisten ukrainalaistuttamaan; kylvää epäluottamusta puolueeseen ja johtaviin tovereihin, varsinkin venäläisiin, syyttäen näitä ja puoluetta suurvenäläisestä shovinismista; kannattaa ukrainalaisen kulttuurin orientoimista länteenpäin «Moskovaa» vastaan. Viime mainittua «irti Moskovasta» kantaa ajoi Hvilevski, unohtaen, että joskin täydellä syyllä vihattiin Moskovaa suurvenäläisyyden keskuksessa tsaarien aikana, niin nyt on toinen Moskova, jonka puolesta taistellaan koko maailman porvaristoa vastaan. (Tov. Hvilevski on myöntänyt virheensä, joten tästä kerrotaan vain historiallisena opetuksena).

V. 1928 Volobujev nosti esille väitteen, että Ukraina on siirtomaa ja vaati ryhdyttäväksi toimenpiteisiin sen taloudelliseksi itsenäistyttämiseksi. Shumskismin mukaan esiintyi uudestaan teoria kahdesta kulttuurista, tällä kertaa ukrainalainen hyökkäävänä. Unohdettiin Leninin sanat: «Kun on proletariaatista kysymys, niin ukrainalaisen kulttuurin, yhtenä kokonaisuutena asettaminen suurvenäläistä kulttuuria vastaan, sekin yhtenä kokonaisuutena, merkitsee mitä häpeämättömintä proletariaatin etujen pettämistä porvarillisen natsionalismin hyväksi. Jos ukrainalainen marxisti antaa täysin asianmukaisen ja luonnollisen vihansa suurvenäläisiä sortajia vastaan viedä siihen, että hän kohdistaa vaikka pienen osankin tätä vihaa, vaikka vain vieroksumisena suurvenäläisten työläisten proletaarista asiaa kohtaan, niin se marxilainen sen kautta luiskahtaa porvarillisen natsionalismin suohon». Shumskismi tuotti paljon pahaa vielä senkin kautta, että sai kannatusta Länsi-Ukrainan kommunistipuolueen keskuudessa, aiheuttaen hajaannusta ja erään ryhmän siirtymisen objektiivisesti fascismin agenteiksi. Viime vuosi oli tiukan luokkataistelun aika Länsi-Ukrainassa, esiintyen se maallakin taisteluna kartanoherroja vastaan. Näissä taisteluissa, jotka samalla merkitsivät taistelua sosialipettureita ja luopioita vastaan, Länsi-Ukrainan kommunistinen puolue lujittui, mobilisoiden joukkoja kumoukselliseen taisteluun Puolassa ja Länsi-Ukrainassa.

Viime aikoina, sanoo tov. Postishev, esiintyy huomattavaa paikallisen shovinismin aktivisoitumista kansallisissa tasavalloissa, m.m. Ukrainassa. Se johtui hyökkäyksestä kapitalistisia aineksia vastaan, jotka nousevat vastarintaan. Todistuksena on UVL:n juttu, jossa paljastui yritys johtaa Ukraina kapitalistiselle tielle, tietenkin imperialististen voimien avulla. Siis on todettava ukrainalaisen shovinismin vaaran kasvu ja puolueen on oltava tarkkana sen ilmauksia vastaan.

Marxismi-leninismin Instituutin jatsheikassa esiintyi myös epäselvyyttä kansallisuuskysymyksessä. Väiteltiin siitä, kumpi kansallisista uklooneista on vasen, kumpi oikeistolainen, kunnes puolue osotti, että kumpikin on asiallisesti oikeistolainen, esiintyen nykyisin opportunistisissa muodoissa, mutta voivat pukeutua vasemmistolaisiinkin fraaseihin. Trotskilaisuus esim. aikoinaan syytti puoluetta liioittelusta ukrainalaistuttamisessa, mutta sitten ryhtyi puolustelemaan erinäisiä shovinismin ilmauksia.

Vielä on esiintynyt sellaistakin väitettä, että kommunistin on taisteltava vain oman kansallisuutensa shovinismia vastaan, jonka mukaan Ukrainan puoluejärjestössä taistelu suurvenäläistä shovinismia vastaan olisi toisarvoinen asia. Näin väittävät toverit unohtavat, että taistelu niin hyvin suurvenäläistä kuin ukrainalaista shovinismia vastaan on ennen kaikkea koko puolueen kollektiivinen tehtävä. Se ei tietenkään poista kunkin puoluejäsenen velvollisuutta tarmolla taistella oman kansallisuutensa shovinismia vastaan.

Marxismin Instituutin jatsheikka on käynyt tarmokasta taistelua Javorskin edustamia ukiooneja vastaan. Tämä toveri väitti, että Ukrainassa on kahdenlaisia kulakkeja: feodaalisia, jotka kannattavat kartanonherroja, ja «hyviä» kulakkeja, farmareita, jotka taistelevat

kartanonherroja vastaan ja ovat talonpoikaisliikkeen johtajia. Historioitsijana Javorski esitti Ukrainan taistelut natsionalistisissa väreissä, asettaen kulakit ja intelligenssin vallankumouksen johtavaksi voimaksi, hegemoniksi. Unohti työväen ja neuvostot sekä puolueen. Tällainen kanta on sukua tov. Buharinin teorialle kulakin rauhallisesta kasvamisesta kommunismiin. Javorski on erotettu puolueesta, mutta tuollaista ideologiaa ilmenee yhä jossain muodoissa.

Selostuksessaan tov. Postishev osoitti kuinka Harkovin puoluejärjestö on käynyt hyvää taistelua ja voi esittää tuloksia ukrainalaistuttamisen alalla. Ukrainalaisia työtätekeviä joukkoja on vedetty sosialistiseen rakennustyöhön ja omakieliseen kulttuuritoimintaan. Ukrainalainen lehdistö ja kirjallisuus leviävät. Mutta paljon on vielä tekemättä. Kommunisteilta ja nuorisoliittolaisilta vaaditaan nyt iskutyötä kansallisen kulttuurin rakentamisessa; heidän on ukrainisoitava itsensä. Puoluejärjestöissä kautta linjan on pantava keskusteltaviksi kansallisuuskysymyksen erikoistehtävät kullakin alalla. Varsinkin on muistettava kansallisten kaaderien luominen. Ukrainisoimista voivat tehdä myös toverit, jotka olematta syntyisin ukrainalaisia ovat osanneet itsensä ukrainisoida. Tällaiset toverit on päättävästi asetettava etusijalle paikkoja täyttäessä. Ukrainisoimiseen nähden välinpitämättömäin tovereitten tilalle on pantava toiset rajoni- ym. toimipaikoissa.

On tovereita, jotka pöyhkeilevät nihilismillään kansallisuuskysymykseen nähden, pitäen sellaista kantaa «tosiproletaarisena». Jotkut selittävät, että puolueelle on kansalliskysymys vain taktillinen ote, joka ei ole oleellisessa yhteydessä sosialismin rakentamisen kanssa leninismin linjalla. Tällaista kantaa vastaan puolue käy armotonta taistelua. Erikoinen osuus on nuorisoliitolla tässä kysymyksessä. Kansallisen työn yhteydessä ei suinkaan ole unohdettava kansainvälistä kasvatusta.

Vielä kiinnittää tov. Postishev huomiotamme kirjallisuuteen ja taiteeseen. Kärjistyvä luokkataistelu heijastuu tietenkin tälläkin alalla. Porvarilliset ainekset, joita ahdistetaan pois asemistaan politiikassa ja taloudessa, varustautuvat pitämään puoliaan valistustyön ideologian alalla. On paljastettava entisten «mukanakulkijain» («poputshikkain») keskuudessa esiintyvät horjumiset, epäproletaariset otteet. Uusi kirjallinen järjestö «Prolitfront» haluaa olla yhteistyössä. Tervetuloa. Proletaaristen kirjailijaimme on oltava läheisessä yhteydessä puolueen ja proletaaristen joukkojen kanssa. Kommunistikirjailijain neuvottelukokouksia on pidettävä ja annettava niille sellaisia puoluetehtäviä, joiden kautta heidän tuotantonsa laatu paranee. Niiden on autettava puoluejärjestöä tämän taistelussa leniniläiseltä linjalta poikkeamisia vastaan kansallisuus- kuten muussakin politiikassa.

*

Olen selostanut verrattain laajasti tov. Postishevin esitystä Ukrainan kansallisuuskysymyksestä, sillä mielestäni on erittäin tärkeää tutustua sikäläisiin kokemuksiin. Vertailu on aina hyödyksi. On vain muistettava, että jos missä, niin tässä kysymyksessä on muistettava leninismin neuvo: ei riitä, että jossain asiassa on periaatteessa oikea kanta, se on osattava sovelluttaa kunkin ajan ja paikan konkreettisiin oloihin. Meidän — suomalaisten, inkeriläisten—kesken on liian vähän tehty selvitystyötä kansallisuuskysymyksessä. Karjalassa kyllä viime kesänä Aluekomitean plenumissa hyväksyttiin laajat teesit, mutta ei edes niitä ole puoluejärjestöille joukkopainoksena levitetty. Suomeksi on kyllä kokoelma Leninin kirjoituksia kansallisuuskysymyksestä, mutta ei yhtään kirjasta joukkolevikkiä varten.

Lehdet kyllä kirjottelevat karjalaistuttamiskysymyksistä. Puolue ja neuvostoelimetkin tutkivat, kuinka karjalaistuttamiseen nähden annettuja ohjeita pannaan käytäntöön. Mutta tietääkseni ei

kysymystä läheskään riittävästi käsitellä järjestöissä ja joukkokokouksissa. Puuttuvasta kasvatuksesta kansallisuuskysymyksessä näkyy kyllä konkreettisia arvosteluja. Mutta ei näy keskustelua kansallisen shovinismin ilmauksista. Eikö sitä olisikaan Karjalassa? Eikö Inkerissä?

Tuskinpa on niin, ettei tällaisia uklooneja ilmenisi, mutta me emme ole oppineet niistä keskustelemaan, niitä esille vetämään, analysoimaan ja arvostelemaan. Kuten edellisestä esityksestä näkyy, ollaan Ukrainassa siinä suhteessa edellä. Puolue käy taistelua niin suurvenäläisen kuin paikallisenkin shovinismin ilmauksia vastaan. Ja toteuttaa tarmolla leniniläistä kansallisuuspolitiikkaa. Meidänkin keskuudessa — enemmän huomiota kansallisuuskysymyksen erikoispiirteille keskuudessamme!

Y. S.

Neuvostoliiton ulkomaakaupan tulokset v. 1929—1930 ensimäisen puoliskon aikana.

V. 1929—30 talousvuoden ensimäisenä vuosipuoliskona (lokak. maalisk.) aikana osotti Neuvostoliiton ulkomaankauppa verrattuna vastaavaan aikaan viime vuonna seuraavaa:

Kuluvana vuonna oli tuontimme 526 milj. ruplaa, edellisenä vuonna 380 milj. ruplaa. Vientimme kohosi tämän vuoden ensimäisellä puoliskolla 499 milj. rupl. edellisenä vuonna 414 milj. ruplaa. Yhteensä nousi ulkomaankauppamme mainitulla ajoilla 1025 milj. ja 794 milj. ruplaan.

Edelliseen vuoteen verrattuna lisääntyi koko ulkomaankauppavaihtomme 30%. Nousu on erikoisen huomattava kun otetaan huomioon, että v. 1928—29 ulkomaankauppavaihtomme jäi samalle tasolle kuin se oli v. 1927—28 ja silloin se kohosi vain 13%. Vaihdon lisäys on tapahtunut etupäässä tuonnin laskuun, joka on suurentunut melkein kaksi kertaa enemmän kuin vientimme.

Mitä tavaroita sitten kuluneen puolen vuoden aikana tuotiin sosialistisen rakennustyömme jouduttamiseksi? (Kats. seur. taulukosta).

	Miljon. ruplissa		
	v. 1928/29	v. 1929/30	+ lisäys — vähennys %
Maataloutta varten	83	38	+120
Teollis-ja kuljetuslaitok. koneistoa	157	98	+60
Puolivalmisteita	56	47	+18
Teollisuuden raaka-aineita	173	148	+17
Siitä mm.			
Villaa	34	38	—11
Puuvillaa	32	45	—29
Nahkaraaka-aineita	15	14	+04
Kautsukkia	8	4	+90
Mustaa metallia	31	12	+166
Värimetallia	37	19	+88

Mitä tulee kulutustarvikkeiden tuontiin, niin niiden tuonti edelliseen vuoteen verrattuna ei ole lisääntynyt, vaan päinvastoin jonkunverran supistunut. Koko tuonnistamme on yli 90% tuotu teollisuuttamme varten. Vielä on huomautettava, että maailman markkinoilla tapahtuneen yleisen hintojen alentumisen seurauksesta olemme useita tavaroita. erittäinkin raaka-aineita onnistuneet ostamaan erittäin edullisilla hinnoilla. Niinpä esim. puuvillaa tuotiin ensimäisellä vuosipuoliskolla painonsa puolesta 14% vähemmän kuin vastaavana aikana viime vuonna, mutta hintavähennys on kokonaista 29%. Villaa on tuotu painoltaan 5% vähemmän, mutta hintavähennys on 11%. Nahkaraaka-aineita on tuotu 43% enemmän, mutta siitä on tarvinnut maksaa vain 4% enemmän.

Mutta toiselta puolen on tämä hintojen aleneminen vaikuttanut epäedullisesti vientiimme, sillä tulot monista vientiartikkeleistamme ovat myöskin vähentyneet. Tämä osittain selvittää sen, miksi vientimme on suurentunut vain vähän yli 20%:lla. Hintojen ollessa edullisemmat olisi vientisumma suurempi. Mitä tuotteita me sitten kuluneen puolen vuoden aikana olemme vieneet ulkomaille?

	V. 1929/30	V. 1928/29
Maataloustuotteita	224	201
Teollisuustuotteita	255	213
Siitä mm.		
Naftatuotteita . .	72	57
Mangaanimalmia .	8	7
Kivihiiltä	8	3
Kumiteollisuustuotteita	4	5
Tulitikkuja . . .	6	3

Teollisuustuotteiden vienti tekee jälleen enemmän kuin puolet koko viennistä vaikka se viime vuoteen verrattuna onkin lisääntynyt hieman vähemmän (20%:lla) kuin maataloustuotteiden vienti (21,4%:lla). Tämä johtuu siitä, että puutavaran ja naftatuotteiden, jotka muodostavat pääosan ulos vietävistä teollisuustuotteista, vienti tapahtuu pääasiallisesti toisella vuosipuoliskolla. Maataloustuotteiden viennissä nousi pellavan, ja pellavan jätteiden vienti 30%. Mitä tulee elintarpeisiin (liha, voi, munat), niin huomioon ottaen maan oman kulutuksen tyydyttämisen. niiden vientiä supistettiin kaksinkertaisesti ja eräiden tuotteiden vientiä 2,5 kertaisestikin. Teollisuustuotteista kohosi erikoisesti naftatuotteiden vienti, (26%) puutavaran (51%), tulitikkujen (91%) ja kivihiilen (95%). Ylellisyystavaroiden, mattojen, turkisten ym. vienti, niiden kysynnän supistumisen vuoksi ulkomailla, jäi viime vuotista pienemmäksi.

Viennin suureneminen enemmällä kuin 20%:lla on suuri saavutus. Tähän vuoteen asti kasvoi vientimme hitaasti. Tämä viennin kasvaminen on erikoisen tärkeämerkityksellinen senvuoksi, että tänä vuonna meidän voitettavanamme on erikoisen suuria vaikeuksia. Nämä vaikeudet eivät johdu yksinomaan yleismaailmallisesta talouskriisistä, vaan myöskin kapitalististen valtioiden kasvavasta vastarinnasta kehittää kauppaa Neuvostoliiton kanssa. Tällaisissa olosuhteissa on käytettävä hyväksi kaikki mahdollisuudet vientimme suurentamiseksi.

KATSAUKSIA.

Yleismaailmallinen taloudellinen kriisi syvenee.

Viime vuoden toisella puoliskolla Yhdysvalloissa alkanut taloudellinen kriisi on vetänyt pyörteisiinsä kaikki kapitalistiset maat ja siirtomaatkin, syveten joka päivä kiihtyvällä nopeudella.

Yhdysvaltain tilastot osoittavat, että jo ennen viime syksyistä pörssiromahdusta tärkeimmillä teollisuusaloilla tapahtui huomattava tuotannon supistuminen. Tätä supistumista on jatkunut sitten lakkaamatta. Pittsburgin ja Chikagon suuret metallitehtaat ovat kuormitettuja vain noin 70%, Ford on vähentänyt tuotantoaan 50% ja kuluneen heinäk. aikana seisoivat Fordin tehtaat jo melkein kokonaan. Rakennussopimukset ovat viime vuotiseen vähentyneet 50%:lla. Automobiili ja rakennusteollisuuden kuoleutuessa vähenevät tilaukset terästeollisuudelle, jonka tuotanto heinäk. 15 p. oli laskenut 56%iin. Länsivaltioiden kiskotehtaat ovat kuormitettuja vain 25%:lla. Puuvillan kulutus on vuoden aikana supistunut 34%:lla. Rahdin kuljetus rautateillä on pienempi kuin koskaan ennen sitten v. 1923 jälkeen. Heinäk. ensimäisellä viikolla kuljetettiin lastia rautateillä 915.985 vaunua, so. 16 tuh. vähemmän kuin edellisellä viikolla. Tukkuhinnat eivät sitten vuoden 1916 jälkeen ole koskaan olleet niin alhaiset kuin ne ovat tällä hetkellä. Monet merkit viittaavat siihen, että on odotettavissa uusi pörssiromahdus, mikä yhä entisestään kärjistää kriisiä Yhdysvalloissa.

Kapitalistiyhtymäin voitot supistuvat. Tämän vuoden toisen neljänneksen aikana nousi 62 teollisuusyhtymän voitot 94 milj. dollariin, niiden ollessa vastaavana aikana viime vuonna 126 milj. dollaria. Koko puolen vuoden aikana tekivät niiden tulot 187 milj. dollaria, voittojen ollessa viime vuonna 243 milj. dollaria.

Yhdysvaltain ulkomaan kauppa on kuluneen vuoden aikana supistunut räikeästi. Tämän vuoden ensi puoliskon vienti oli 2.079 milj. dollaria, sen ollessa vastaavana aikana viime vuonna 2.623 milj. dollaria. Tuonti oli samaan aikaan 1.753 milj. dollaria, vastaavan luvun viime vuonna ollessa 2.286 milj. dollaria.

Saksassa kriisi on tähän mennessä erikoisesti vaikuttanut kivihiiliteollisuuteen, jonka tuotanto supistuu, mutta varastot kasvavat. Käytettävissämme ei ole aivan tuoreita tietoja, mutta kun viime vuoden lopulla kivihiilivarastot olivat 778.000 tonnia, niin tämän vuoden alussa ne olivat jo 2 milj. tonnia. Teräksen ja raudan tuotanto on supistunut 15%. Metallin jalostusteollisuus ja tekstiiliteollisuus ovat joutuneet erittäin vaikeaan asemaan. Konerakennusteollisuus oli tammik. kuormitettu 60% ja sen jälkeen tällä alalla on vallinnut jatkuva laskutendenssi.

Englannin tilastot osoittavat, että kolme vuotta kestäneen taloudellisen pysähdystilan jälkeen se on joutunut kriisin lähtökohtaan. Japanin ja eräiden siirtomaiden kilpailu supistaa markkinoita sen tekstiilituotteille, jonka vuoksi tekstiiliteollisuuden tuotanto vähenee. Monet tekstiilitehtaat ovat lopettaneet jo kokonaan työnsä.

Puolassa on tuotanto viime vuoteen verrattuna supistunut 15,2 %. Jo viime vuonna aleni teräs ja rautatuotanto 75 %:iin sodanedellisestä tuotannosta. Puuvillateollisuudessa 2/3 työläisistä työskentelee vain neljä päivää viikossa. Nafta,- konerakennus,- ja metsäteollisuuden tuotanto laskee räikeästi. Tammikuussa kriisi valtasi jo kivihiiliteollisuudenkin. Rahdinkuljetus vähenee tuntuvasti.

Ranskassa, joka on ainoa kapitalistinen maa, jossa tuotanto on vielä näihin asti jonkun verran kohonnut, tämä kohoaminen osoittaa kuitenkin varmaa laskusuuntaa. Tämän vuoden ensimäisellä neljänneksellä oli tuotannon nousu enää vain 3,7 %, sen ollessa viime vuonna samaan aikaan 9,4 % ja v. 1928 13,4 %. Viimeiset tilastot osoittavat automobiiliteollisuuden ja kutomoteollisuuden tuotannon supistuvan. Edelleen syvenevä kapitalismin yleismaailmallinen kriisi epäilemättä lähiaikoina vetää pyörteisiinsä myöskin Ranskan.

Japani elää myöskin vakavan kriisin kourissa. Kivihiiliteollisuuden tuotanto on supistunut 15 %, metallurgian — 30 %, paperiteollisuuden — 35 %, puuvillateollisuuden — 17 % jne. Joukko puuvilla- ja silkkitehtaita on jo sulkeutunut.

Tässä muutamia esimerkkejä kriisin laajuudesta kapitalismin päämaissa. Mutta kuten alussa jo mainittiin, ei siitä ole jäänyt osattomaksi pienemmätkään ja takapajuisemmat maat, kaikkialle on tämä kapitalistisen järjestelmän perusteita jäytävä pula jo tunkeutunut kaikkine seurauksineen. Saksan ja Yhdysvaltain tilastôinstituutit, jotka tarkasti seuraavat taloudellisen tilanteen kehitystä, ilmoittavatkin suoraan ja avoimesti, että minkäänlaista muutosta parempaan päin ei ole lähitulevaisuudessa odotettavissa, vaan päinvastoin tilanne tulee edelleenkin kärjistymään.

Luokka luokkaa vastaan.

Elok. 1 p. kansainvälinen punainen päivä oli maailman proletariaatin voimien katselmuspäivä. Tänä päivänä kansainvälinen proletariaatti kaikissa maissa suurilla mielenosoituksilla osoitti taistelutahtonsa ja päättäväisyytensä taistella kapitalismia vastaan, joka valmistaa proletariaatille uutta verisaunaa ja valmistautuu hyökkäämään Neuvostoliiton kimppuun. Sota jota kapitalististen maiden yleisesikunnat valmistelevat SSSR:ää vastaan on eroittamaton osa kapitalistien hyökkäyksestä työväenluokkaa vastaan. Kaikkien maiden proletariaatti ja siirtomaiden sorretut työtätekevät joukot tuntevat SSSR:n omaksi isänmaakseen. Neuvostoliiton puolustaminen kansainvälisen porvariston hyökkäysaikeilta, on samalla kansainvälisen proletariaatin saavutusten puolustamista. Erinomaisen hyvin käsittäen elok. 1 p:n mielenosotusten luokkasisällön, porvaristo mobilisoi kaikki valtiokoneistonsa voimat kukistamaan ja ehkäisemään työläisten mielenosoituksia ja esiintymisiä. Porvarilliset tekopyhät heittivät „pasifismin“ naamarin ja avoimesti kehoittivat mitä julmimpiin vainotoimenpiteisiin elok. 1 p. sotaa vastaan mieltään osoittavia työläisiä vastaan, vaikka he itse lakkaamatta lyövät rintoihinsa vakuutellen olevansa muka sodan vastustajia. Porvaristo käsittää erittäin hyvin, että elok. 1 p. mieltään osottavat työläiset eivät usko „pasifismiin“, vaan niihin on juurtunut varma tietoisuus sodan kiertämättömyydestä ja ne ovat päättäneet muuttaa tulevan sodan kansalaissodaksi porvaristoa vastaan.

Taistelu imperialistista sotaa vastaan on yksi luokkataistelun muoto. Sodanvastaisten tunnusten yhdistäminen työtätekevien joukkojen jokapäiväisiin vaatimuksiin johtuu nykyisen tilanteen yhteiskunnallis- poliittisesta luonteesta joka osoittaa kapitalistisen järjestelmän kaikkien ristiriitojen kärjistyneen äärimmilleen. Elok. 1 p. eivät kaduilla osoittaneet mieltään yksistään kapitalististen maiden työläiset, vaan siirtomaidenkin työtätekevät marssivat tässä samassa rintamassa. Berlinissä, Lontoossa, New Yorkissa ja kaukaisen Indo-Kiinan, Intian ym. kaupungeissa kuulivat sadat tuhannet työläiset ja työtätekevät kommunistisen puolueen kehoitusta. Porvaristolle ja sen sosdem. rengeille ei jää nyt muuta kuin koettaa uskotella itselleen ja maailmalle näiden valtavien mielenosoitusten kokonaan „epäonnistuneen“. Vain muka muutama tuhat osallistui mielenosoituksiin. Uskotelkoot he itselleen niin. Me tiedämme, että nämä sadat tuhannet ovat miljoonaisten työtätekevien etujoukkoa, joka on valmis hetken tullen muuttamaan imperialistisen kansojen teurastuksen kansalaissodaksi, valmis johtamaan koko työtätekevien miljoona—armeijan vallankumoukseen ja voittoon.

TOIMITUSKOLLEGIO: J. A. Lehtosaari (vastaava toimittaja), Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen, Y. Karppanen ja E. Majanen (toimitussihteeri).

Ленинградский Областлит № 64259 Заказ 1504. Тираж 600 экз.

Типография „Кирьяпая", Полтавская ул., № 12.